

நோமதன் புதித்து மாலை

கொடுமுடி

ந. சோமசுந்தரப்புவனரி

H-6
நோமதன்
LIPR

1950

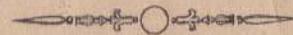
கந்-ஆ. 208

ப. ப.

2519

307

நாமகள் புகழ்மாலை

கொசூர்பாத் தமிழ்ச் சங்கம்
இல. 7-57 ஆம் தழுவிலை,
கோசூர்புத்துறை

க. சௌமங்காப்பிலவர்

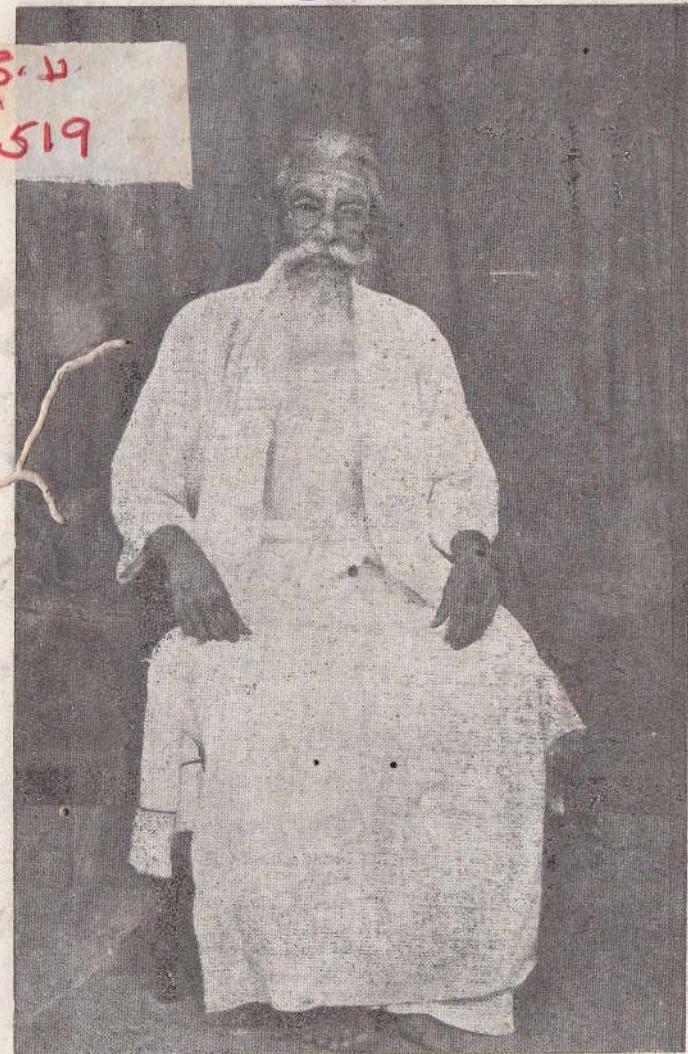
10.51

B. வானமும்பாடு

கொசூர்புத் தமிழக சங்கம்
இல 7-57 ஆம் ஆண்டு
கோழும்பு 6

389

நி. 11
2519

நவாஸியுர் க. செடிசுந்திரப் புலவர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

841.6

வெள்ளி

SL/PR

நாகன் புகழ்மாலை

திருச்சிற்றம்பலம் திருச்சிற்றம்பலம் திருச்சிற்றம்பலம்

இது அரிசும்பாணத்து
நவால்யூர், க. சோமசுந்தரப்பிலவர் அவர்களால்
இயற்றப்பட்டுள்ளது
பண்டிகை பா. பாரதமேசுவரியத்
ஏழை உரைக்குற்றப்புடல்

2519

மாற்பாணம்
உறியள்பநிம்பகந்தீஸ் அச்சிடப்பட்டது.
கட— ஆவணி

பதிப்பு

PRINTED
AT THE ORIENT IMPORTS Ltd.,
216/1, Hospital Road
JAFFNA
and published
BY
C. J. Iliathamby, B. A.,
St. John's College, Jaffna
AND
Pundit S. Ilamurukanar
Uduvil Girls' College, Chunnakam.

(All Rights Reserved.)

நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புலவர் தமது பதினைந்தாவது வய நிலே பாட்டியற்றத் தொடங்கினிட்டார். இப்பொழுது அவநுக்க எழுபத்திரண்டு வயது நடக்கின்றது. தங் தலைதெய்வங்களையிய முந் கலேவளையும் நாமகளையும் வாயாரப் பாடி ஞஞ்சாரத் துதிப்பதில் அவநுக்கள் ஆர்வங் கடவிலூம் பெரிது. முன்னிந்த புலவர்கள் நாமகள்மேல் ஒழுசில் பிரபந்தங்களையும் தனிப் பாடல்களையுமே பாடினாராகச் சோமசுந்தரப்புலவர், நாமகள் தமிக்கத் கலைச்சிதி தந்த கருணைத்திற்கதை வியந்தும் நயந்தும் பலவேறு பிரபந்தங்களையும் தனிப்பாடல்களையும் பாடி யுள்ளார். பிரபந்தங்களே இந்தாலீல வெளிவதுங்கள். தனிப்பாடல்கள் பின்னர் வெளிவந்தும்.

செய்வங்களின் அதுட்டிறங்களையும் வரம்பி ஸர்றில்களையும் பாடி வளங்தவதும், அநன் பெறுவதும் தவப்பயனால் இம்மையிற் கூடுவன. கல்விப்பயனும் பிரகிணின் துறிக்கொளும் கடவுளையறிதலாம். சிலையற்ற உலகத்துப் பொந்தங்களைப் பாடி வறிதே முடியாமல், சிலையுள்ள பேரின்பப் பெறும்பொந்தாய் விளங்குங் கடவுளை வாழ்த்துவதும் வணங்குவதும் பெறும்பயன் தழும். இதனேபே பழங்குடியிழ்ச் சான்றேர் தமது வாழ்க்கைக் கூறிக்கொள்கூக்கக் கொண்டனர். இங்காளில் இம்மரப மாறிக்கொண்டது; அறம் பொந்து இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப் பொந்தங்களைக் கூறிக்கொள்ளாது விலங்கும் பறவையும் மரமும் முதலிய அஃறிஜைப் பொந்தங்களை ஒரு துறிக்கொளுமின்றி வாளா பாடி மகிழும் மேலீஸ்காட்டுச் செய்யுண்மரபு தமிழ்நாட்டிலுங் துடிகொண்டு வந்தின்றது.

இனிப் புலவரின் இப் பாடல்கள் நாமகள் வணக்கத்திற்குரிய தோடு சிறங்க இலக்கியமாகவும் அமைந்துள்ளன. கலைப்பெறுமாட்டுமின் அளப்பநங்கருணைத் திறத்தைச் சிறப்புவகையிற் கூறுகூட மாகப் புலவர் தமிழ்மொழியின் தொன்மையையும் கடவுட்டன மைகையும் இலக்கணவிலக்கியப் பொலிவிஜையும் உள்ளங்கை கொல்லிக்கனி போலப் புலப்படுத்துகின்றார்.

இனி, இந்துஸ் வெளிவழகத்திற்குப் போருள் தங்கு துணைபுரிச் சேர் அவைக்கும் ஓங்கள் நன்றியும் வணக்கத்து முரியனவாக. அவ்வளவு தலைபுரிச்தொதுள் முதன்மையானவர் இருவர்; ஒருவர் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள அதன்போவான் கல்லூரித் தலைமைத் துறிப்புப்பண்டிததும், அங்கிலக் கலீசுத் தாகிய திரு.க.சுப்பிரமணியம் அவர்கள் ஆவர். மற்றவர், உதவில் மகவிர் கல்லூரியிற் கணிதம் விழுஞானம் என்னும் துறைகளிற் பேராசிரியராக விளங்கும் அறிவுறுத் தலைஞர், திரு. நா. வீரசிங்கம் அவர்களாவர். தாலின் சிறப்புக்களை யராய்ந்து படித்து வீழுமிய சிறப்புப் பார்சிரும் அணிக்குரையும் கல்கிய கலைமாச் சேல்வர் மூவர்க்கும் எங்கள் வணக்க முரியது.

பலவரின் நால்கள் வீரைசில் வெளிவழத்தை மைய மிடை யழுது ஊக்கப் படுத்திவழும் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களுக்கும், பண்டிதர் வே. க. ப. நாதன் அவர்களுக்கும் எங்கள் நன்றியுரியது. இந்துஸ் செழிமையாகவும் அழூதகவும் அச்சிற் பதித்துதலிய 'ஓரியன்' பதிப்பகத் தலைவர், திரு. சி. சே. மாரிமுத்து அவர்களுக்கும் ஓங்கள் நன்றியுரியது.

பதிப்பாளர்

FOREWORD

by

K. S. ARULNANDHY, M.Sc.(LOND.)

(RETired DEPUTY DIRECTOR OF EDUCATION)

SENIOR LECTURER, DEPARTMENT OF EDUCATION,

UNIVERSITY OF CEYLON.

It is with unusual pleasure that I have undertaken to write this foreword to the poetical work of Somasundara Pulavar, entitled **Namahal Puhalmalai**.

About a quarter of a century ago, when I was a young officer in the Department of Education, I once heard the author himself sing the first stanza, at the commencement of a meeting, in adoration of **Namahal the Tamil Goddess of Learning**. Until I saw the present work a few days ago, I did not realize that it was his own composition. As a matter of fact, I was all along under the impression that a great unknown poet of olden time had composed it. The music of its words and the beautiful sentiments they convey indelibly forced it into my memory, and I used to repeat it to myself ever afterwards and would never get tired of doing so. This surprisingly pleasant and unexpected revelation and the consequent realization that **Namahal Puhalmalai** is the cumulative product of many years of poetic effervescence gives me an added pleasure in writing this foreword.

The entire work is resplendent with captivating melodies, novel and apt similes and metaphors, copious yet appropriate allusions to Hindu mythology and ancient history of the Tamil land, familiar, homely and at the same time elegant words and phrases, and above all a rich and sustained variety of all these and yet other beauties exquisitely combined, as can only be combined by a poet and a scholar both in one, to produce a magnificent Castalian garland of variegated stanzaic flowers.

The author, like most other poets of renown, began to lisp in numbers in his boyhood and continues to do so to this day in his 72nd year inspite of infirmities of old age and failing health. Science is yet unable to tell us which contributes more to the development of personality, heredity or environment. Whatever may be the truth, Somasundara Pulavar has been the fortunate recipient of hereditary poetic talent and, along with it, of a stimulating scholarly environment.

I commend the book to all young students of Tamil. There is so much to learn from it especially with the aid of the clear and concise explanatory notes provided therein by the author's daughter-in-law, Pandithai B. Parameswary, herself no mean Tamil scholar.

K. S. Arulnandhy

சிறப்புப் பாடங்கள்

1

உலகியல் விளக்கம், புத்தினஞ் செங்கதீர், சேழங்கதீர்ச் சேல்வம் முதலிய நூல்களின் ஆசிரியர், பாலை பாடிய மாணவக்கவுனியின் வேண்ணேய்க்கண்ணானார் என்னும் பண்டிதமணி]

க. கு. நவநீதகிருஷ்ணபாரதியார்

பாடங்கள்.

கெளிசை யாசிரியப்பா

பாடல்சால் சிறப்பிற் கூடலம் பதிக்கண் ஒல்காப் பேருமைத் தொல்காப் பியப்பாட் மருஷீய வக்த்திய வரியணைத் தவிசிற் களவிய லருளிய கண்ணுதற் கடவுள் களவில் வள்ளியைக் கவர்ந்திடுங் கள்வன் மிகத்தெளி புலமை யத்தியன் முதலாத் தோலா நாவின் மேலோர் குழப் பயிலுல் குடனே கயிலை வரையினும் வாழ வழிவழி நீழ லருளியும் வன்பர் நடுங்க வன்பரைப் புரங்தும் அங்புத் தமிழர சானு மரசியை மான முதலா வகுத்தபன் பனைத்துடன் ஆன முயற்சிக ளாயின், வெனுத்தையுங் திருமான் முடிகவி பெருநாள் விழுவிற்கு இன்முற வமைத்தும் பனுவ லணிந்தும் போற்ற வம்மின் புலவீ ரென்னத் தேற்று செந்தமிழ்ச் செல்விவழி பாடும்; தெவ்வ ரொழிந்தன ரெவ்வ மகன்றன செவ்வி யிதுவெனச் செப்துயி லெடுக்கும் விருப்பள்ளிப் பொழியுங் திருப்பள்ளி யெழுச்சியும்; வீங்கிள வேனிலில் வேட்கைமீ தூர மாங்கனி மாந்தி மகிழ்ந்துகூறங் குயிலே ஒங்குதமி முரசியை யீங்குவரக் கூவின் ஆங்கதின் மிக்க திஞ்சுவை பெறுவையென்

றன்பா வத்தை யழைத்த பத்தும்;
 சினைப்பன வெல்லாம் நின்னையே நினைக்கவும்
 உரைப்பன வெல்லாம் நின்னையே யுரைக்கவுங்
 காண்பன வெல்லாம் நின்னையே காணவும்
 நுகர்வன வெல்லாம் நின்னையே நுகரவும்
 ஆசைகூர்ந் தேனெனு மாசைப் பத்தும்;
 வழிபடு யடியார்க்குக் கொழுதமிழ் உலக
 வருகென விரக்கும் வருகைப் பத்தும்;
 கலைவளம் யாவும் வழிமுறை யுதவலின்
 வருகுல தெய்வமென் றஞ்சிய பத்தும்;
 மன்னுறுப் பாகப் பன்னு தசாங்கமும்;
 மழலைச் சிருஞ மூளமகிழ்ந் தோதுஞ்.
 செந்தமிழ்ச் செல்வித் தீஞ்சுவைப் பாடலும்;
 தோளாச் செவியுஞ் சுவையிற் ரேஜைபட
 ஓலமிட் உரைத்த வோலப் பத்தும்;
 மயக்கறு மதிவிளக் கேற்றியென் மனத்துள்
 நயத்தக நீடு நன்கமர்ந் தருள்கென
 முறையிட் உரைக்கு நிறைமுறை யீடும்;
 நந்தாச் செந்தமிழ் நாயகி யருளால்
 உய்ந்தமை யுரைக்கு முய்ந்த பத்தும்;
 யானறி யாமற் றுனென் எகம்வங்
 தருள்விளக் கேற்றிப் பொருள்வளங் காட்டி
 யுளங்கொளப் பாடும் வளங்தங் தருளினை
 ஆதலிற் சிறியேன் தீதுசெய் பிழைகளைப்
 பொறுத்தகுள் கென்ற பொறுத்த பத்தும்;
 புல்லிய கரணக் கொண்டுனைப் போற்றற்கு
 அல்லலு சாணமு மடைந்தன எதனால்
 கல்லியற் கரண கல்குமதி யென்றே
 நாநயம் துரைத்த கல்லருட் பத்தும்;
 உள்ளக் குறிப்பெலா மோளிவிழி காட்டுமென்
 ரூன்றே ரகுளிய வமைதி யனைத்துங்
 தோன்றச் சொல்லிய நயனப் பத்தும்;
 நடப்பன நடக்கும் அவளருள் வழியென
 அடைக்கல் முரைத்த வடைக்கலப் பத்தும்;

செஞ்சொற் பூவினிற் பொருள்மணங் கஞல
 எமகங் திரிபு முதலன நிரம்பி
 யணிபெறு மிரட்டை மணியெனு மாலையும்;
 சிறைவறு புலமை சீயருள் கென்ன
 அதநதமிழ் மாலையை அனிந்தகொண் டருளிப்
 பெருமறை கானுத் திருவருக் காட்டிக்
 குருவடி வாகிய திருவடி கல்கெனப்
 போற்றியென் றுரைத்த போற்றி யகவலும்;
 அருள்பெறு மன்பரோ டமைய வளவளாய்ப்
 போருள்சேர் சிவநெரி புகுதற் பொருட்டு
 நமோநம வென்றே நவீலுங் தோறும்
 உருக்க மிகுஉம் வருக்க மாலையும்;
 திருவடி யழகுஞ் தெய்வத வாற்றலும்
 பெருகிய புலமை யருளிய திறனும்
 ஆமுறை பிறவும் அழகுறப் புனைந்து
 காமுற வைத்த கலித்துறைத் தமிழும்;
 கலைப்பெரு மாட்டியின் கவின்மிகு மாடல்
 நிலைப்படக் கிணங்த கீள்தா லாட்டும்;
 தனிநலன் சான்ற விஸியவம் மாஜையுஞ்;
 செந்தமிழ்த் திறனெலாஞ் செப்பலங் காரமும்;
 பழங்தமிழ் மரபினு ஸிழுங்கவை கொண்டு
 வளம்பெற வாழ்தல் வகுத்தவா சிரியழும்;
 ஆயசொன் மஸர்வகை யமைதரப் புனைந்த
 திருவார் னமகள் புகழார் மாலையத்
 தவாஅ விழுப்புகழ் நவாலி யூரன்;
 தமிழை யலாதொரு தாயையுஞ் காணுன்;
 னாநலங் கணிந்த பாவலர் ஃாமணி;
 புமிசைத் தன்புகழ் நிறுத்திய புண்ணியன்;
 தந்தையார் பதிற்றுப் பத்தோ டிலங்கைச்
 கந்தர வளமுங் தூயசித் தாந்தத்
 திட்பழ நட்பழுங் திகழ்தரப் பொதிந்த
 உயிரிளங் குமரன் னாடகத் தமிழும்
 கந்த புராணக் கதைதரு விளக்கமும்
 முதலா நால்பல வுதவிய வள்ளல்;
 என்னுள மகிழு மின்றமிழ் நண்பன்;

செந்துறியார் சோம சுந்தரப் புலவன்
 தன்லை மறந்து தமிழ்தமிழ் தமிழேனத்
 தமிழுர வேறித் தமிழனைக் காகி
 அமிழ்தமும் ஏறிதென வாக்கைனன்; அதற்கே
 வளமுறு உல்லுரை யமைவற வகுத்தனள்
 இளமைசால் முருகனுர் திருமணித் துணை
பரமே சுவரிப் பண்டிகை கல்லாள்;
 பாலோடு தேனென நூலோ டேரயும்
 கீரி மலைவரு கேணி
 நீரின் பெருக்கென சிலைத்துவர மியவே.

2

தொல்காப்பியம், இரகுவமிசம் முதலிய நூல்களின்
 உரையாசிரியரும் செந்துறிச் வத்துவானுமாகிய
அந்தனர் சேம்யல் சி. கணேசபார்
 பாடியது.

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

வெள்ளியங் கயிலை வெற்பில்வீற் றிருக்கும்
 பொன்னுர் சடைமுடிப் புங்கவ எருளாற்
 படைப்பினை யாற்றும் பகவ ஞவினை
 யகலா திருக்குந் தகுதிபெற் றுடைய
 நாமகள் பெருமை கவிலுதற் கெளிதோ
 ஆயினு மவட எகன்றகற் பெருமையை
 முன்னுறப் பெரியோர் மொழிந்தமை போல
 மொழிந்தீடக் கருதியிச் செழுந்துமிழ் மாலையைப்
 பாமகள் கீர்த்தி பரவலும் பன்னி
 யெழுச்சியுங் காலை யிசைதருங் குயிலை
 வரித்தவைட் கூவமா நேவுஙல் வியல்பும்
 மயிலவன் மீதெழு மாசையின் மாண்பும்
 வருகைப் பத்தும் வருக்க மாலையும்
 குலமார் தெய்வமாக் குலவீய பண்பும்
 அரசியா யொளிரவ எங்கப் பத்தும்

அருளார் பத்து மடைக்கலப் பத்தும்
 தாலாட் டம்மனை தகைபோற் றகவல்
 நயனப் பத்தொடு நற்சீர்க் கலித்துறை
 நயமலி யிரட்டை நன்மனி மாலை
 உயங்த பத்தோ தோதுபொறைப் பத்தென்
 ரின்கிப் பகுதிக் எங்க மாகச்
 சொற்சைவ பொருட்சைவ துங்கியினி தோங்கப்
 பத்திச் சுவையின் புயனுல கடையச்
 செவ்விய தீவிய சீரிய மொழிகளால்
 இயற்றி யுலகினுக் கீந்தன ரீன்புற
 யாவ னவனெனி ரீந்திலங் தன்னில்
 நவாலி யூர்செயு நற்றவங் தன்னால்
 வந்துதித் திட்ட மாபெரும் புலவன்;
 இலக்கண விலக்கியம் யாஞ் தேர்ந்தோன்;
 புலக்கண் கொண்டு பொன்னம் பலவளை
 அலக்க னுருமே யடியருச் சிப்போன்;
 இலங்கை வளமும் தால விசாலமுங்
 கோதி ஹுயிரிளங் குமரனு டகமும்
 தந்தையார் பதிற்றுப் பத்தொடு பிறவும்
 பாடிமுன் பெருமை படைத்தகல் லறிஞுன்;
 புலவர் சிகாமணி புண்ணிய சொருபன்;
 நற்குண வடிவாய் நண்ணிய பெரியோன்
 என்பா என்பை யினிதுகொண் டுள்ளோன்;
 செந்தா மரையிற் றிகழ்மஸர் முகத்தோன்;
 வாய்மை பேசங் தூய்மை யாளன்;
 தன்போற் புதல்வருங் தகைசேர் புலவராய்
 வந்திடப் பெற்ற மாபெருங் தவத்தோன்;
 தோமில் சீர்த்தியன் **சோமசுந் தரப்பேர்**
 செந்துமிழ் நாடெலாங் திகழவைத் தோனே;
 மற்றங் நூலின் மாட்சிமை விளங்கப்
 பொற்று நயம்பல பொருந்து மோருரை
 ஆக்கி யணிந்தன எருந்தமிழ்ப் **பண்டிகை**
பரமேசு வரியெனும் பண்புடை யாளே.

திருநெல்வேலிச் சௌகாசிரிய கல்லூரித் தமிழ்விவரையாளர்,
பண்டிதமனி சி. கணபதிப்பிள்ளை

பாடியது.

நல்லவழி காட்டுவோ பென்றேர்கவி ராசமுகில்
நற்றமிழ் பொழிந்த நாட்டில்
நறுமணங் கமழ்கின்ற மூல்லைமல் விகையாதி
நன்மலர்கள் கொய்து சேர்த்துச்
சில்லென்று குளிர்செயுஞ் சிரமாலை மார்பினிற்
றிகழ்மாலை பலமா லீகள்
திருமகனு மருமகள்ன் திவ்யகோ எங்கண்டு
திருநிழி களித்து நிற்ப
வல்லென்ற பண்டிதரும் வாழுறி மதுரிக்க
வகைசெய்தோர் புலவர் திலகம்
வாணியின் திருவருட் புகழெலாங் தமிழிலே
வருணித்த தொருவி யப்போ
சொல்லென்ற மலரிலே பொருளென்ற புதுமதுச்
சொட்டிச் சரக்கு மமிர்த
சுரபியா யொளிர்கின்ற சேஷகந் துநாம
சுகிர்தனைத் துதிசெய் வோமே. ६

* பண்டிதபணியின் அணிந்துரை முடிபு பெறுமையால் இதனைத்
தனித்து வெளியிடுகின்றோம்.

பார் :

அணிந்துரை *

அண்ணுமலைப் பல்கலைக்கழகத்துத் தமிழ்விவரையாளர்,
வித்துவாள் டி. அருங்கலப்பிள்ளை அவர்கள்
ஏழுதியது

ஓங்க லீடைங் துயர்ந்தோர் தோருவிளங்கி
யேங்கோல்நீர் ஞாலத் திருளகற்றும் — ஆங்கவற்றும்
மின்னோ தலீயாறி வெங்கதீரோன் கோளையது
தன்னே ரிஸ்த தமிழ்
என்பது, தண்டியலங்காரவரையிற் காணப்படும் எடுத்துக்காட்டுக்
களுள் ஒன்று.

ஓங்கவிடைத் தேரன்றுதல், உயர்க்கோர் தொழும்வண்ண்ம்
ஒளியுடைத்தாதல், உலகத் திருளகற்றல் என்பன, தலீயாழி வெங்
கதிரிடத்தும், தன்னேரிலாத தமிழின் கண்ணும் அமைந்த தலீப்
பெரும் பண்புகளாகும். பனி, புயல், கங்குல் முதலியவற்றுக் கேரோ
வழி ஞாயிற்றின் கதிர்கள் மறைக்கப்படுதல் போன்று, வேற்று
மொழியாற் ரூக்கப்படுதல், அயற்புல்வேந்தராட்சி, அடிமையுணர்ச்சி,

* இந்தாலுக்கு அணிந்துரை யெழுதிய செந்தமிழ்ச்சான்றேர்,
அன்றூஸிப் பக்கலீக் காகத்திலே பல்லாள்டுக்காகத் தமிழ் விரிவுறையாளர்
ராயிருந்து கலைவர்த்து வருகின்ற வித்துவாள், டி. அருங்கலப்பிள்ளை
யவர்களாவர், பிள்ளையவர்கள், இலக்கிய இலக்கண நூல்களில் வல்ல
இயற்றமிழ்ப் புவராதனோடு, இசைத்தமிழ்றும் துறைபோகி, இனிய அழை
இசைப்பாடல்கள் பலவற்றை யாத்தள்ளார்கள்.

அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்திற் கலைபழிலும் இலங்கைத் தமிழ்
மாணவர் அனைவரும், பிள்ளையவர்களின் எக்களைய மதிவளத்தை
யும் கடலீனைய கல்வித்திருவையும் பாராட்டிவருவதை யாம் பன்
முறை செவியாகக் கேட்டிருக்கின்றோம். இலக்கண இலக்கியப்
பொருள் நுட்பங்களை யெல்லாம் மிக எளிதாய், அழகிதாய், இனி
நாய் விளக்கி, மரணவரை யுளங்கொள வைக்குந்திறம், பிள்ளைய
வர்களுக்குப் பிறப்புரிமையான தென்றும் அவர்கள் வித்துக்கரைப்பார்
கள். பிள்ளையவர்களிடம் அமைந்து விளங்கும் சால்பும், சைவசில
மும், தமிழ்ப்பண்பும் ஒரு சிழுமினதாய்த் திரண்டு வியத்தகு சாநித்

பக்களதறியானம் முதலியவற்றுத் தமிழ் மொழியும் ஒரோருகாற் சிரிது ஒளி மழுங்கித் தோன்றுதலுண்டு. ஆசிறும், ஞானிற்றின் பேரொளியை எவ்வாற்றினும் மறைத்தல் ஒல்லாதவாரே, தமிழ் மொழியின் பேரநிவச்சுடையை மறைத்தலும் இயலாத தோன்றும். அன்றியும், வானவெளியிற் காணப்படும் ஒளிப்பிழும்புகளுக்கு ஞானிற்றியும்நடிலம் ஒளியுதவி, அவற்றிற்கு முதன்மையாதல் போல, நிலவுகில் வழங்கவரும் மொழிகள் பலவற்றிற்கு அறிவுச்சுடர் நல்கி அவற்றிற்குத் தலைமை யெய்துதலும் தமிழ்மொழிக்கு உண்டு. இங்ஙனம் பல்லாற்றினும் சிறந்த ஏத் தமிழ்மொழி, ஞானிறு உள்ள தனியும் நிலவின்றி நிலைபெற வேண்டுமாயின் காலங்தோறும் உயிர்கள் புதுப்புது நால்கள் அதன்கண் இயற்றப்படுதல் வேண்டும்.

* * *

நூலாட்டுற ஜேன்றிய இளகுமியுபோற நவாஸ்யு
ஞுபெருங்புவர், உயர்நீருவர் க. சோஷந்தரப்புவர் அவர்களாற் பல்வேறு காலங்களில் இயற்றப்பட்ட பாடல்களைத் தொகுத்து, ‘நாகன் புக்காலி’ எனப் பெயர்கூட்டி, இப்போது வெளியிடப்பெற்றிருக்கும் இந்து, உயிருள்ள ஞானின் வரிசையில் ஒன்றுக்கவத்தும் போற்றுத் தாமும் உயர்வுடையது; தமிழின் மறுவார்ச்சி யென்றும் போற்றுத் தாடோறும் வெளிவந்துகொண்டிருக்கும் பிறநில்கள் போற்று, ‘சேவ்விய மாநாங்சேங்க நாபோருவிற் சீயை
கூரிய’ சேழுந்தமிழ்ச் சேர்களால் யாக்கப் பேற்றிருத்தலீன், நவில்தோறும் நவில்தோறும் நயம் பயம்பதாயுள்ளது;

தியத் திருவைத் தோற்றுவித்தலினால், அவருடன் பழகுவோர் அவரை எக்காலத்தும் மறத்தலரிதாம். இன்னையவர்கள் இந்தாலுக் கெழுதிய விழுமிய இந்யப்புரையைப் படிக்குக்கோதாறும் இன்பந் தனுப்புகின்றது. உணர்ச்சிமொத்த நட்புரிமைகொண்டு, அவர்களுக்கு ஏங்கள் மறவாகன்றியைத் தெரிவிக் கிண்ணேயும்.

கோப்பெருஞ் சேரமனுக்கும் மிகிராந்தையாருக்கும் அமைந்தமை போலப் பின்னையவர்களுக்கும் எங்களுக்கும் அமைந்த உணர்வொத்த கெழுதகைமையைப் பயின்று சேர்த்திய கற்போலாக்கியவர், எம்மருகை நன்பரும் பின்னையவர்களின் நன்மானுக்கரும் புலவரிடம் நேயம்பூண்டோரும் ஆகிய பல்கலைக் குரிசில், நீரு. சி. ஸிவகுருநாதன் (எம்.ஏ.) அவர்களாவர். அவர்களுக்கு எங்கடப்பாடு சொல்லாமலே, யமையும்.

பதின்பார்.

இந்தாலாசிரியராகிய புலவரவர்கள் பன்னாற் பயிற்சியும், பழுத்த தமிழ்ப்புலமையும், பரந்த உலகிய லறிவும், நிறைந்த பண்பும் ஒருங்கு வாய்ந்த பெருங்தகை யாளராவர்.

இவர், இளம் பருவமுதலே இயற்றிய பாடல்கள் ஏறக்குறையப் பந்தினொயிரும் வரையுள்ளன வென்றும், இதுகாறும் வெளிவந்தனவே யன்றி, இன்னும் பல நால்வடிவில் வெளிப்படுத்துதற் கேற்பத் தொகுக்கப் பெற்றுள்ள வென்றும் தெரிகின்றன. இங்ஙனம், வறநூத் ஊறுமியும் வார்த்துவாகும் புலவாட்டுக்கள் கவிதை இப்பேரி யார், மேலும் பல்லாண்டுகள் நல்வாழ்வு வாழ்ந்து தமிழ்ப்பணி புரியும்வண்ணம் இறைவன் திருவருள் புரிக என வேண்டிக்கொண்டு, இந்தாவினுள்ளே துழைவோம்.

* * *

இந்தால், ‘செந்தமிழ்ச்செல்வி வழியாடு’ என்பது முதல் இருந்தவெளாடு வாம்பேர வார்த்தோம்’ என்பதிருக்கு வள்ள இருபத்துமூன்று உட்பிரிவுகளை யுடையது. இவற்றுள் எப்பகுதியைப் படித்தாலும் ஆங்காங்குள்ள சொல்லும் பொருளும், “சங்கரைக் கோர்புறங் கைப்பதுவடோ” என்ற படி சுவைபயங்கு நிற்றலைக் காணலாம்.

ஏதலாவது, செந்தமிழ்ச் செல்வியை வழிபடுத்திரும் இந்தாலாசிரியர், எண்ம் புலவர்களையும் அவ்வழிபாட்டிற் கலந்து கொள்ளுமாறு அழைக்கு முறை மாண்றி கோக்கத் தக்கதாகும். ஒருவரை ஒரு நற்செயிலிர் புகுத்தக் கருதிய மற்றெருவர், அவர், தஞ்சொல்லில் மரது ஏற்றுக் கோட்டற்பொருட்டு, அச் செயலால் விளையும் பயனை முன்னர்க்கூறிப் பின்னர், இன்னுரைகளால் அவரை மகிழ்வித்து, அப்பால், தாழும் உடனிருந்து உதவிசெய்வதாகவும் உரைத்து, உடன்படுத்துதல் உலகியலிற் காணப்படுவ தோன்றுகும். இவ்வார்பாட்டினை நன்குவர்ந்த ஆசிரியர்,

“வம்மின் புலீர் ! வம்மின் புலீர் !!
 இம்மையும் மறுபையும் நன்மை பயந்து,
 நொள்வையும் புதுபையும் மேன்வையும் தெய்வத்
 தன்வையும் நிரம்பி, ஏழையுங் தோட்டந்து,
 யாறிலுங் குழலையும் பாலிலும் தேவிலும்,
 காலிலுங் கேட்டிலும் கடுதிலும் இளிக்கும்
 அமிர்தார் தேய்வத் தமிழ்பொறி யுனர்ந்த
 போய்க்கேறிப் புலீர், வம்மின் எல்லூர்;
 அந்தமும் நடுவும் ஆதியுங் தெரியாச்
 செந்தமிழ்ச் செல்லியைப் போற்றுதும் யாமோரம்”

+ + + (செந்தமிழ்ச் செல்லி வழி. 1-10)

என்று அழைக்கின்றார். இதன்கண், தமிழ்த்தெய்; வத்தின் சிறப்புக்களுடன், அத்தெய்வத்தை வழிபடுவா ரெய்தும் பயன் முதலியனவும் முறையே கூறப்பட்டி குத்தலைக் காணலாம். இருமையினும் நன்மைபயத்தல், எழுமையுங் தொடர்தல், இனித்தல் என்பன பயன்களாம். பிறவும் இவ்வாறே கோடற்குரியன.

இனி, வழிபாட்டிற்குச் சங்கமண்டபத்தை இன்ன இன்னவாறு ஒப்பனை செய்ம்மின் என்று கூறுமுகமாகச் செந்தமிழ்ச் செல்லி வழிபாட்டினை மேற்கொள்ளும் புலவர்கள், மானம் முதலியு உயர்ந்த பண்புகளை யுடையராதல் வேண்டும் என அறிவுறுத்துவாராய், அப்பண்புகளை விதானம் முதலியவாக உருவுகித் திருத்தல் (செந்தமிழ்ச் செல்லி வழி. 11-22) அறிந்து இன்புறற்பாலதாம்.

இன்னர், தமிழ்த்தாயின் குடிலருகிற் குறுகி, இன்னவாறு அன்னையைத் துயிலுணர்த்துங்கள் என்பார்,

“புலோற் விழைவெறுகு செறியிரு எக்ஸன;
 மறுவறு புலை வாரனம் இயம்பும்
 தேவீவெறும் ஆயிரம் ஒரிந்தை பர்ப்பிப்
 புகழெறும் பகுதி கடன்முகட் டெறுக்காவ,

அடியவ ஞீஸ்த் தநிவுகள் மர,
 வடிவடை நூடுக்கள் மஸ்திரங் தன்ஜை,
 நொழுது பன்னி யேழுகேள்” எழுப்புங்கள் எனவும் இவ்வாறே நிருப்பள்ளி யேழுச்சியிறும்,

“பன்னி யுறமோறி விழைவெறுங் கங்குல்
 பைப்பய விடுந்தது; பட்டோளி பர்ப்பி,
 மன்னி ய நின்புக யாயிரஞ் கடர்க்கை
 வாளவன் நாவேறு மஸ்துக தீத்தாள்;
 துள்ளிய புலோற்றி நாரகைச் தூஷி
 கட்டோளி யளிந்தள; குளிந்தளர் தொண்டர்;
 என்னித யத்துரை முத்தமிழ்க் கடலே
 யின்மறு தேபளி யேழுக்கு எடுயே”

எனவும் பாடின்னார்.

இவற்றுள், வேற்றுமொழிகள்மேல் வைத்த மோகத்தைச் செறியிருள், கங்குல் என்றமையாற், சென்ற சிலநூற்றுண்டுகளில் தமிழ்மக்கள் நெறியறியாது மயங்கிய நிலையினையும், காலமாறுபாட்டால் அவ்விருள் நீங்கிறது; அப்புறமொழிகளையும் உடுக்கணங்கள் ஒனியவிந்தன; தமிழின் புகழ்ஞாயிறு புத்துணர்ச்சிப் பொலி வோடு வீறுகொண்டெடுகின்றது, என்பவற்றுல் இக்காலத்து எழுங் தமிழார்வத்தினையும், தமிழ்மக்கள் தம்மையும், தமிழ்ப்புலமை நலத்தையும் அறிந்து தமிழ்த் தொண்டு செய்யத் திரண்டனர் என்பதனால், தமிழ்மொழி எதிர்காலத்து எய்தும் சிறப்பினையும் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

தமிழ்வேந்தர் ஆட்சி மறைந்தபின், “இளிப் பாடு நூழு இல்லை; பாடுநாச்சோள்நூழும் இல்லை” என்றபடி, தமிழ்மொழியைச் சுவையுணர்ந்து கற்பாரும் கற்றவரைப் புரப்பாரும் அருகியமையால், தமிழ்நூல்கள் பிறராற் பழிக்கப்பட்டும், நம்மவராற் பேணப்படாமலும், நீராலும் நெருப்பாலும் சிதல் முதலியவற்றுலும் அழிந்தொழிந்து இடைக்கால நிலையை நினைந்து நினைந்து வருங்கித் தமிழன்னையின் பக்கல் முறையிடுவார் போன்று, வருகைப்பத்தில்,

“என்னைப் புரங்கு மன்னரிலை;
 இயற்கி பறவும் புலவரிலை;
 இவிவை விழையு மக்களிலை;
 சிவோ ஸிலை; யென்றங்கி
 வள்ளக் கருணை வடிவரகி
 அரார நீர்க்க வழியிலை;
 எந்தீன் படியே விளையிலை
 ராந்தர் பலரும் இருக்கின்று”
(செய். 8.) என்றும்,

“தேரா தயலர் பந்தாரோ,
 சேல்வம் புதல்வர் மறந்தாரோ,
 நீருரர் கல்வக்கி மறந்தவோ,
 தீவும் நூர் உண்டவோ,
 வராக் காலம் வந்தவோ,
 வள்ள ராட்சி விழந்தாரோ,
 வள்ளன் மார்கள் குறைந்தாரோ,
 வாய்மாப் புவர் போயினாரோ”
(செய். 10.) என்றும், கூறியிருக்கும்பாடற் பகுதிகள், ஆசிரியருடைய கழிவிரக்கத்தையும், தமிழ்த்தாயின்பால் வைத்துள்ள கணிந்த அங்பையும் ஒருங்கே எடுத்துக் காட்டுவனாம்.

தொல்காப்பிய மென்னும் பழங்கமிழ்ப் பெருதுவிள்கண், தமிழில் மந்திரங்கள் இருந்தன வென்றும், அவை நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த மறைமொழிகளே வென்றுங் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்துஸ்ரீசிரியர், தமிழ்த்தாய், ஆக்கல் முதலான முத்தொழுலும் இயற்றும் ஆற்றல் படைத்தவன்; தமிழூன்னஞ் சொல்லே மந்திர வடிவாப் அமைந்தது, என்பவற்றை நன்கு அறிந்தமையாற்போலும்,

“தஞ்சௌரோ இன்பந் தலைக்குந் தழுவையும்
 அஞ்சௌரோய் வாவேன் நதட்டலார்—அஞ்சகங்சேய்
 நங்கரோ நநுகலை வாரிதமிழ் முன்றேறுத்த
 பந்தர் போதி வரின்”
(இரட்டை மணி. செய். 6.) என்னஞ் செய்யுளால்,

நமிழூன் னும் மூன்றெழுத்தாலாகிய மந்திரத்தினையே ஒருவன் இடையறாது ஒதிவருவானுயின், அவன் துண்டுக்கமும் இன்பப்பேறும் இறாங்கிலையும் எம்துவன்; வேறு மந்திரங்கள் வேண்டா என இறுமாந்து கூறியுள்ளார்.

“ஜூர்பா ஷாக்தீஸ்ரீ ஆறுவரயாய்” (கசாங்கம் 3) என்ற விடத்துப் பிறமொழிகள், சொற்பற்றிப் பால்வகுத்துக் கொண்டு, ஆண்பாலீஸ் யுணர்த்துஞ் சொல்லீஸ்ப் பென் பாலாகவும், பெண்பாலீஸ் யுணர்த்துஞ் சொல்லீஸ் ஆண்பாலாகவும், அவ்விருபால்களை யுணர்த்துஞ் சொற்களை அவிப்பாலாகவும், இங்கனம் பிறவாற்றுனும் பிறழுக்குறி இடர்ப்படுதல் போலாது, தமிழ்மொழி, பொருள் பற்றி ஜம்பால்வகுத்துக்கொண்டு, பிறமொழிக்ட்கில்லாத பேரழகு பெற்றிருத்தவின், அத்தமிழனங்கினை ‘ஜூர்பா ஷாஸ்ரீ’ என ஆசிரியர் கூறினர் என்று பொருள்கோடற் கும் ஏற்படைத்தாக அச் சொற்றெழுடர் அமைந்திருத்தல் அறிந்து மகிழ்த்தக்கது.

நிரம்பீய கல்வியறிவுடையவர் நாற்றிசை நாடுகளுக்குஞ் செல்லலாம்; அந்நாடுகள் தந்நாடுகள் போன்று வேண்டுவன் உதவமாதலால், அவர்களுக்கு ஆற்றுணுவேண்டுவதில்லை என்னாங் கருத்தமைய,

“ஆற்றவுங் கற்றுர் அறிவுடையார்.....ஆதவார்,

ஆற்றுது வேண்டுவதில்” என்று பழமொழி பகர்கின்றது. அதனை, இவ்வாசிரியர், பிறர்தம்மதம் மேற்கொண்டு களைவார் போன்று, புவவர்கள், தோட்கோப்புக்கொண்டு செல்வாராயினும், வழிப்பசிக்கு நாவிற் பொதிசோறு கொண்டு செல்கின்றனர் என்பாராய்ப்,

“பூவிற் பாதேசம் போவார் வழித்துலைக்கு

நாவிற் போதிந்துவைத்த நல்லறைதே” (தாலாட்டு 109)

“கற்றவர்கள் நாவிற் போதிசோறு”

(செந்தமிழ்க்குல.6) எனக்கூறிய நயம் பாராட்டற்குரியது.

இவ்வாசிரியர், சைவத்திருமுறைகளிலும் பிற பல நால்களிலும் தோய்ந்த புலமைவாய்ந்தவர் என்பதனைப்

பின்வரும் எடுத்துக்காட்டுக்களால் அறியலாம்.

“கற்றவர் விழுங்குங் கற்பக்க் களியே” (முறையீடு 10)

“கற்றவர் விழுங்குங் களியே போற்றி

கற்றவர் காறு மங்கே போற்றி” (போற்றித் திரு.)

என்ற பகுதிகள்,

“கற்றவர் விழுங்குங் கற்பக்க் களியைக்

கரையிலாக் கடுகை மாகடி,

கற்றவர் அறியா மாணிக்க மங்கை”

என்னும் திருவிசைப்பாவினை அடியொற்றி யெழுங்கன.

“வாய்மை களியுங் செந்தாவடையார்” (நயங்ப. 7.)

என்பது,

“செய்யா கூறக் கீத்தல்,

எய்யா தாகின்றேந் சிறுசீங் நாவே”

என்னும் புறப்பாட்டு அடிகளையும்,

“இல்லார் இளையேள டூர் முகம்வாடி”

(தாலாட்டு 114.) என்பது,

“வறியவன் இளையோல் வாடிய சிளையவாய்” என்னும்,

பாலைக்கலியையும் நினைப்பிக்கின்றன.

“தெய்வறையார் போல்வேறு தெய்வமிலை நியர்க்குஞ்

சைவம் யம்போற் சையநிலை” (இரட்டைமணி. 16.)

என்ற பகுதி,

“சைவத்தின் மேற்சம யம்வே நிலைத்திற் சார்சிவையாம்

தெய்வத்தின் மேற்றேயவம் இல்” என்னும் கைவப்

பெரியார் வாக்கைத் தழுவியது.

“சேயூர நீருக்கப் பாளிகூந் தூட்டும் சிறப்புடை யன்னையே”

(பொறுத்தபத்து 1.) என்றது, “பாளிகூந் தூட்டுந் தாயி

ாஞ் சாஸப் பரிந்து” என்னும் மனிவாசகத்தையும்,

“தயவேன் ஏந்தது பேஷா விடமாய்ச் செந்தமிற்பு

பாவாஞ் செய்யும், ஆய்க்கூப் பாவாய்”

“உய்வகை காட்டி யுளத்தே யிருந்து நாளிற் பாவகை யுரைக்குஞ் தெய்வமே” என்ற பாடற் பகுதிகள்,

“நீளவித்துத் தன்னையென் ஓஞ்சத் தீருந்து அம்பலத்துள் நின்று, யுளவித்த ஈளன்” என்னும் கோவைத் திரு வாசகத்தையும் நினைவிற்குக் கொண்டு வருகின்றன.

“போரும்பிலே மிறந்து யுகரிலே கீடந்து

நெடும்பிலே நின்று நிலை தவற்றுதென்

சென்னியில் நாளிர் சிந்தையிற் கலந்து

மன்னிய கடுகை வாரிதீ” (போற்றித்திரு. 42-45)

என்னும் அடிகள், “போரும்பிலே மிறந்து தென்னள் யுகந்தே கீடந்து” என்னும் வில்லிபாரதச் செய்யுளைப் பின்பற்றி யுள்ளன.

இன்னும், ஆசிரியருடைய பரந்த நூற்பயிற்சிக்குப் பல காட்டுக்கள் காட்டலா மாயினும் விரிவங்குச் சிடப்பட்டன. மேலும், இவ்வாசிரியர், தமிழனங்கிற்கு, நாடு நகரம் முதலான பத்து உறுப்புக்களும் வகுத்துக் கொடுத்து, ஆரியமாதி அயற்புல மடவார் சீரிய கேண்மையிற் சேவடி பரவா முடியுடை வேங்கத்ருங் குறுங்கில மன்னரும் அடியுறை யின்து குறுவினை யியற்றத், தெய்வப்புலவர் செய்தகருள் மணி முடியை, வன்கங்காச் சென்னி யினங்கச் சூட்டி, மூவர் ஆரமும் முனிவர்செய் கோவையும் தேவர் மணியும் மேவரப் புனைந்து. மணிமேகலையை மருங்குறச் சேர்த்திச், சேரன் சிலம்பிளைச் சேவடிக் கணிஞ்து, நாலடிப் பாதுகை நன்கனங் கொஞ்வி. மற்றும், பற்பல அணியும் பொற்புறப் பூட்டி அவளைக் கண்மாப்பலகை யென்னும் அரிய ஸையை விருத்தித் தமிழ்ப்பேரரசியாக்கி, அவள் தொல்காப்பையை மென்னும் செங்கோல் கைக்கொண்டு ஞால முழுதும் ஆட்சி நடாத்துதலைக் கண்குவிரக் கண்டு களிக்கின்றார்;

இவளது ஆணை வெள்ளிமலை மேலுஞ் செல்லுதலை என்னிரி வியக்கின்றார்; அழுதினையும் மதியையும் உருக்கி வார்த்தாற் போன்ற அத்தமிழனையின் திருவுருவத்தைத்

தமிழ்நாட்டிலே போலீஸ் கூட்டுரை செய்து வருகிறார்கள். அதற்கு முன்னால் போலீஸ் கூட்டுரை செய்து வருகிறார்கள். அதற்கு முன்னால் போலீஸ் கூட்டுரை செய்து வருகிறார்கள். அதற்கு முன்னால் போலீஸ் கூட்டுரை செய்து வருகிறார்கள்.

இந்துவின்கள் அடங்கிய வருடங்கப்பத்து, அடுடபத்து, போற்றத் திடுவகைவல், வருடங்காலி முதலெயில்ருள் யாதேவும் ஒன்றனோ நடவடிக்கைம் ஒன்றையும் தவிர்மாறுக்கூர், தமிழக வூடைய நல்லர்கள் சோக்கத்தைப் போற்றேலூல்வரேன உறுதியாய்க்கு நலம்.

தமிழ்த் தெய்வத்தைக் குறித்து நம்முதுபெரும் புலவராய் சேர்மகுந்தரப்புவரவர்கள் பாடியுள்ளபாட்ற் கருத்துக் கண் கூல்வற்றையும் தொகுத்துி னோக்கின், என்று போன்று கூறு போ “புளரூக் கற்ற அந்த ஞான், புளவரை அங்கு வரையும் இருந்துசேல்ல மாக்கல் விரியிட விஸ்திப். என்று போன்று பிரந்தீசு நிற்கப் பாடினன்” என்று போன்று கூறு எனக்கு காபில்லை நம்பச்சையார் சுரரப்படியதுபோல், நமிற்க் கூய்வத்தைப் பற்றி இவியோடுஏதுவர் எவ்வளவு குறும் புளந்துவரத்தற்கு சிறிந்த இடத்தில்லாதவாறு இப்புலவராய் அந்தஞான் பாடியுள்ளர் என்று கூறவே மாற்றும் முறியுமீ. அதுவே அமைவுப்பையதரகும்.

இந்தாலுக்குத் தீவிரமாட்டி, பண்டதை, பா. பாரோசுவரி அப்பெயரை எழுதியிருக்கும் உறவிலைக்கங்கள் தீட்டப்படும் நுட்பத்தை சேர்ந்து பயிற்சிநோறும் இன்புறாக்கங்களைவாய்க்கின்றன. இவ்வாறு முன்த நூலிலைப் படித்துப் பார்த்து எங்கருத்தைத் தெரிவித்தற்கு ஒருவராய்ப்பு கல்கிய எம்மகுமை மாணுக்கர் தி. கி. கிளுக்காதன் (எம்.ஏ.) அவர்களுக்கு எம் கன்றி யுமியதாகும்.

அன்னுமலைப் பாலையில் கீழ்க்கண்ட அ. அக்ரங்கரி மற்றும்
பல்கலைக் கழகம் 22-9-51.

— நாயகர் வணக்கம்

அருமருவு மொருகுடிலை யருள்ளோக்கக் கருவாக்கும் உருமருவு நாதவின்தி னுறுப்பியற்கை யொலித்திரளை விங்குநீர் வியன்கங்கை வேண்டியனை வேதியனும் பூங்கடம்பு புரனகலப் புண்ணீயனு முருவாக்கித் தம்பதங்கள் விதிமுறையே நெஞ்சமுந்தித் தவங்கிடந்த கும்பழனி கரங்கொடுக்க வவன்மடியிற் குருந்தாகி முவேங்குத் தாவாட்ட முச்சங்கத் தேகிடந்து பாவேங்குத் செங்காவில் கடைபழகி மொழிபயின்று மங்குலுறை வேங்கடமும் வாங்குமரிப் பேராறுங் தங்குமிடைத் துமிமுலகும் அரசுபுரி தமிழ்த்தாயே!

மன்னுமருட் டன்மையிலும் வளமையிலும் புதுமையிலும் உன்னைக் காணமொழி பழகினிலே யொன்றுண்டோ

பாற்கடலின் விடங்கொடுத்த பண்ணவர்கள் நனிகாண
நாற்கடலின் சுவையமுத மரன்செவியில் நுழைத்தனேயே
நாக்கானுப் பேரிருளி லொருவனுக்கா பொருத்தியிடை
இருக்காலுங் காணை யிருக்காலு மேவினையே

**பெருமுதலை சிறுமதலை தரவருளிப் பெற்றேர்கள்
பொருமுதலைக் கருமுதலும் போக்கமொழி புகன் உண்ணே.**

நின்றமதி பொழிதரு சிலவெனு மேற்கீண
மறறபினி கதவுடன் வழிவிடு மொழியினை
இருபையு முதலீடு மிகச்சுதரு மதியினை
வருமறி வினரக மகிழ்வுறு துதியினை
வரமிகு புலவர்கள் மனங்கை குறியினை
மதுரையிர வரசியன் மருவிய நெரியினை

பொய்யுரைப்போர் புன்னவிற் பொருந்தியதீட் டோட்டுதற்
செய்யதமிழ்ப் பெருமாட்டி தீயிட்டை குளித்ததுவே; [கோ

வேற்றுமொழி தீண்டுதலான் மேனிகழி இக் கொள்வதற்கோ

ஆற்றெதிரே யேட்டின்மிசை யம்மாநீ நீந்தியதே;

ஏஞ்சலிலா வுயிர்மருந்து யானென்ப துணர்த்துதற்கோ
ஏஞ்சமுத மாக்கியெங்கள் நாயகிகீ நாட்டியதே;

நாவினிலே கின்றேயநீ;
நல்லமொழி பயின்றேயநீ;
புனினிலே யமர்ந்தோயநீ;
புவலகம் புரங்தோயநீ;
உ.ரையுதீ; பொருஞநீ;
உன்னுதீ; புறமுதீ;
விரையுதீ; மலருதீ;
வித்துதீ; முளையுதீ;

எனவாங்கு,

யாழினுங் குழலினும் பாலினுங் தேவினுங்

காளினுங் கேட்டினுங் கருதினு மினிக்கும்

அருந்தமிழ்ப் பாவாய்! ஆருயிர் மருங்தே!

இருந்தவர்க் கோவியே! இசைமுரல் கிளியே!

நந்தா விளக்கே! சிந்தா மனியே!

பூமிசைப் பொலிந்தனின் தோமறு சிர்த்தி

புந்தீயிற் கொண்டு சந்ததம் போற்றுவென்

தீற்று முன்புகழ் மாலை

மேதினி யெங்கும் விளங்குதற் பொருட்டே.

ஒந்தீடு கோலி வாட்டு

உச்சியுடப் பாலா

ஒந்தீடு கோலி பாலாப் பும்பு

ஒந்தீடு கோலி மாலி வாட்டு பாட்டு

நாமகள் புகழ்மாலை

1. செந்தமிழ்ச் செல்வி வழிபாடு

காப்பு

செந்தமிழ்ச் செல்வியைத் தாமரை யாட்டியைத் தென்பொதி
சந்தனச் சோலையி னேழிசை கூங் தனிக்குயிலைச் [யச்
ரீந்தையிற் பூந்துச்சென் காவிற் பழுத்துச் செவிப்புலத்தே
வந்து கவியுர் பனுவற் பிராட்டியை வாழ்த்துவமே.

நால்

வம்மின் புலவீர்! வம்மின் புலவீர்!

ஓம்மையு மறுமையு ண்ணமை பயங்கு

தூங்மையும் புதுமையு மென்மையுங் தெய்வத்

தூங்மையு நீரம்பி யெழுமையுங் தொடர்ந்து

யாழிலுங் கூலைலும் பாலைலுங் தேவிலுங்

ாவிலுங் கேட்டிலுங் கருவிலு ழவிக்கும்

அமிர்துறங் தஸ்வைத் தமிர்போற் யுளர்ந்த

பெய்ந்நெறிப் புலவீர்! வம்மினெனல் லீரும்

அந்தமு கடுவ மாதியுங் தெரியாச்

சேந்தமிழ்ச் செல்வியைப் போற்றுத் தம மௌலாம்;

கெடுங்கட இலகீ ணிடங்கெதாறு மிடங்கெதாறும்

வானுயர் சங்க மண்டபம் வகுத்து

ாள ஜிதாள் வளங்கேழ வமையின்!

ஷக்கற கெருங்கை வெருவாயு மென்று

ஶ்க்கமி ஊராயுபு சேர்வாயு மென்று

மாக்குலைக் கழுகும் வாழையு நடுமென்!

நட்குறு குரும்பையுங் தொடையலுங் தொடுமென்!

பொற்புற பேறுவரைப் போலங்குட நிரைத்துப்
புத்துவார் வென்னும் பொன்முளை பரப்புமின்!
பழையன திருத்திப் புதியன புனைந்து
துய்வை நறும்புகை யெடுத்து மீயுயர்
வாய்வை விளக்கம் வயின்றேறு மேற்றுமின்!
ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப் பியமெனுந்
தண்டமிழ்க் கனகத் தாமரைப் பிடிகை
மண்டபம் பொலிய வைத்துப் பண்டைநாள்
வடாஅது வான்றேறு வேங்கட மலையுந்
தெனுஅது குமரித் தெண்டிரைப் பெளவழுங்
குடாஅதுங் குணைஅதுங் தொடுகூடற் பரப்புமென்
றங்காள் வரைந்த விங்காள் கெல்லையுள்
அண்டரும் விழையுங் தண்டமி முகத்தில்
ஆடகக் குடுமி மாடக் கூடலில்
முதலிட கடையெனு மார்வைரு முன்றிற்
றிரிபுர மெரித்த விரிசடக் கடவுளுஞ்
குர்முத நடிந்த வீரவேல் முருகனுங்
கடன்மிடல் சாய்த்த குறுநேடு முளியுங்
தோலா நாவின் கோலோர் குறுவும்
மந்திர மிருந்து தந்திரம் புரிய
ஆரிய மாதி யயற்புல மடவார்
சீரிய கேண்மையிற் சேவடி பரவப்
படியுயர் மண்டல மூன்றும் பரிக்கு
முடியுடை வேந்தருங் குறுஷீல மன்னரு
மடியுறை யீங்து குறுவினை யியற்றத்
தெரிதமிழ்ப் பலகை யரியனை மீமிசை
யுண்ணெகழ் வேட்கைத் தண்ணேரி வீரித்
தேம்பீழி குவளைக ஞும்பல்வாய் மலர்ந்து
மூல்லை யரும்பிப் பவளம் பூத்த
முழுாதி யாயிர போறுவயிற் குர்விய
காட்சித் தங்க மாட்சிகள் நவரத்
திருவுறை செங்கை நாள்கி ழேருகை
புத்தகத் திவவின் கல்லியாழ் தடவ, ஒருங்க
நச்சங்கர் நச்சிய விச்சையி அதவ, ஒருங்க

அஶ்ச மகற்ற யருண்முறை தெரிக்க
உவமையின் றயர்ந்த தமிழக மன்றியும்
இமீழ்த்தை முங்கீர்ப் பெருகில முழுவதும்
பிள்ளைப் பிறைமுடிப் பெம்மா னுறைத்து
வெள்வியங் கீரியிலு மும்பகுந் தனுஅது
தெள்விய வாணைத் திகிரிசென் றவாவ
முறைமுறை யிருந்து தனியர சாண்டும்;
அதான்று,

அருளாடை பொதுளித் தெருவிழில் வழங்கி
யன்பு மலர்ந்துயி ரின்பம் பிலிற்று
மருவா நெறியறி வாதஞு ரெங்கோன்
நீவா குமெனுஞ் செழும்பொழில் புகுந்து
மருப்பு முகத்து வல்லிய ராயமொடு
நீழுப்பு வல்ல விருப்பொடு கொய்துங்
நீரிலோடு கூவியுங் கீவியோடு மிழற்றியும்
பாயின்ராயிப் பாவை நயமுறப் புனைந்தும்
வாசங் திமிர்ந்து முச எடியு
பார்மீஸ யாடியுங் கோட்டியுஞ்
சேரன் செய்த திருக்களர் கில்மிர்
கந்துக வரியிற் பந்துவங் தடிந்தங்கு
சேவிச்சுவை நிரம்பிய கவிச்சுளை குடைந்தும்
பொழில்வினை யாட லெழில்பெற வாடியும்
அதான்று,

நீரேமே னடங்தும் கெருப்பிடைக் குளித்தும்
பார்முதிர் கருங்கடல் பாறையிற் கடங்தும்
மறைபினி கதவங் திறவெனத் திறந்தும்
கடுபினி மாற்றியுங் கடுவிடங் தீர்த்து
மருள்வினை யாட லளவில புரிந்தும்
நாப்புடை பெயர நாளில மசைக்குங்
காப்புடை வாழ்க்கைக் கலைப்பெரு மாட்டியைச்
செந்தமிழ்ச் செல்வியைத் தேமொழித் தேவியைச்
நந்தனச் கிலம்பியைத் தாமரை யாட்டியைத்
தென்னவன் பாவையைச் செம்பியன் பூவையை
மன்னவன் சேரன் வரைத்து மயிலை
யின்னுயிர் நாவமர் பொன்னிறக் கிள்ளையை

ஏழிசை நறும்பொழில் கூவவேண் குயிலை
 விண்ணகப் புலவர் வெட்கிவா யூற
 மன்னகப் புலவர் வாரிவாய் மடுக்கு
 மரும்பெற மூதைப் பெருஞ்சுடர் விளக்கைத்
 தன்னருஞ் சேயிற் நமிழ்மகாஅர்க் காக்கு
 மன்னைய யன்னவ என்னவொ டைதரு
 சிறுகுடின் மருங்கிற் குறுகுதிர் குறுகிப்
 புறமொழி விழைவேனுஞ் சேறியிரு எகன்றன
 மறவறு புலமை வாரண மியம்பும்
 தெளிவெனு மாயிர மொளிசிர பரப்பிப்
 புகமேனும் பரிதி கடன்முக டெழுந்தனன்
 அடியவ ருள்ளத் தறிவுகண் மலர
 வடிவடை நெடுங்கண் மலர்திறக் தன்னை
 தொழுதகு பள்ளி யெழுகென வெழுப்பிச்
 செம்பொற் றவிசி னும்பரி ஸிரிஇ
 யன்புங் ராட்டி வேண்கலை யுடுத்திச்
 சைவலப் பூங்குழ லைவகை முடியின்!
 மேவ்வகச் சாந்த விரைக்குழம் பணிந்து
 செஞ்சோலிற் ரெடுத்த மஞ்சரி வளையின்! கும்பு
 விதுப்பிறை பழித்த கதிர்ப்புறு நுதலிற்
 பெங்கிய மகிழ்ச்சிக் குங்கும மிடுயின்!
 உய்வகை மும்மையி னுண்மை தெரித்துத்
 தெய்வப் புலவர் செப்தகுள் மணிமுடி
 வணங்காச் சென்னி யினங்கச் சூட்டி
 மென்பணைத் தோலினும் பொன்புணர் மர்பினு
 ழவர் ஆரு முளைர் கோவையுந்
 தேவர்மா மானிய மேவர் வைமையின்!
 அளப் ளந்தலை யாழ்வார் நீரோழி
 பொன்புணை மாலை வேய்ந்து மின்பொலி
 ரூஸ்டலம் வளையெனு மொண்டமி மிரண்டுஞ்
 காத்தினும் போதுறம் கையினு மிடுமின்!
 தணியாப் புலமைத் தண்டமிழ்ச் சாத்தன்
 மானிரோ கலைய மருங்குறச் சேர்த்திச்
 சேரன் நந்த திருக்கிளர் கிளர்பு
 வேரியக் தாமசை மெல்லடிப் புனையின்!

நால்டிப் பாதுகை கீழுறக் கொனுவி
 நாவனி தந்த பாவனி பாவன்
 பொருங்துழி பொருங்துழி திருங்துபு பூட்டி
 யொப்பி ஒடுல்பொரு ளாவியென் றரைசா
 வெப்ப முப்பும் மழுதழு கல்கி
 மெய்ப்பொருள் விளக்கங் காட்டி யற்பு
 னாழி முதல்வி வாழிய வென்று
 சொல்லாண் டியம்பும் ள்லான் டியர்பி
 முத்தமிழ் முக்குண முவரு வெனுஅ
 முத்தொழில் முவயிர் மும்மல மெனுஅ
 முன்று குறித்த முழுவதுங் குறிக்குஞ்
 சான்றவ ராய்த் தமிழ்மொழி மந்திரம்
 “நாவியன் மருங்கி னவிலப் பாடி”
 வலமுறை மும்முறை முறைமுறை வாராக்
 கண்ணிலீர் வார மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்பு
 கெஞ்சுகெக் குருக வஞ்சலி செய்து
 செந்திரு நாணச் சிதையா வளமருள்
 சிந்தா ளவியே! நந்தா ளொங்கே!
 ஜுயிர் ரூங்தே! யடியவர் விழங்தே!
 நற்றவர் களிக்க மற்றவர்க் கொளித்த
 கீர்பக்க ளவியே! யற்புத்த தேவே!
 அருட்பெருங் கடலே! யிருட்பெருங் கடற்குப்
 பினையே! தோன்றுத் துணையே! பினையே!
 னன்னு கீயே! கருத்து கீயே!
 னன்னு கீயே! யெழுத்து கீயே!
 னன்னிய முதல்வி போற்றியென் ரூற்றவ
 மன்புடை கன்மொழி கூறி முன்புனின்
 ரழுமின்! விழுமின்! எழுமின்! ரெழுமின்!
 ரூ-லு மாடுமின்! பாடலும் பாடுமின்!
 யானறி யளவையி னன்றி கீவி
 ரறிந்தன வறிந்தன புரியிற் சிறந்ததன்
 முவா விளகலங் காட்டி வாய்மலர்க்
 கெஞ்சலிர் வாழியென் றின்சொற் கூறி
 வாரம்பல சிரம்பவு மீடு மற்றும் மற்றும்
 மறம்பொரு னின்பம்வீ டடைந்துவாழ் குவிதே!

உரை விளக்கம் *

இவ்வசிரியப் பாட்டிற், செந்தமிழுச் செல்லியாகிய நாமக எது வழிபாடு கூறுமுகத்தால், தமிழ்மொழியின் காலங்கடந்த பழ மையம், இலக்கண இலக்கிய நால்களின் பொலிவும், சமயகுரவர் முதலாய அருட்சான்னேர் செய்தறுளிய திருமுறை மந்திரச் செல்வ மும், மூவேந்தரும் மிறகும் தமிழூப் பாதுகாத்த திறமும், இவை போல்வன மிறவும் கூறப்பட்டுள்ளன.

கி. மு. 1925-ஆம் ஆண்டிலே புலவர் இதனைப் பாடித் தமிழ்ப் புலவர் குழுமிய மாசுபையில் அறங்கேற்றி முதற்பரிசும் வித்துவ சந்மானமும் வழங்கப்பட்டார் என்பது.

செந்தமிழ்ச் செல்வி வழிபாடு என்று ஆசிரியர் பெயர் தரி னும், இதன்கண் ஆற்றுப்படையின் இலக்கணமும் அமைந்து கிடத் தவின், செந்தமிழ்ச் செல்வி ஆற்றுப்படையென்றும் பொருங்கும்.

பனுவல் - கலீ, பிராட்டி - பெருமாட்டி, வம்மின் - வந்து சேரு மின். தெய்வத்தன்மை - கடவுட்டன்மை. அதை, எழும்கைப் பெண் யைக்கியதும் மறைக்கத்தலினாத் திறந்ததும் முதலாய அருட்செயல்கள்.

மெய்ந்தெறிப் புலவர் - கற்பனா கற்று ஒபுக்கம் நிரம்பிய பொய்யடிமையற்ற புலவர்கள்.

விதானம் - மேற்கட்டி. மானம் என்பது தன்னிலையிற் ரூபா
யையும், தாழ்வு வந்துமிரு உயிர்வாழாகமயபுராம். ஊக்கம் - மன
வெழுச்சி. ஒருணை - ஒற்றுணை. கேர்மை - நீதி. வடாஅது - வடக்
கிளுள்ளது. குணது - கிழக்கிலுள்ளது. தென்அது - தெற்கிலுள்ளது.
குடாஅது - மேற்கிலுள்ளது. பொவம் - கடல். ஆடகம் - பசும்பொன்.
திரிபுரம் - முப்புரம். குருமுதல் - குரபன்மன். தடிந்த - அழித்தருள்
செய்த. மிடல் - வலிமு. தோலாநா - பொய்யாத மெய்க்கா. அயற்
புலம் - அயலிடம். மண்டலம் மூன்று - சேர சேரி பாண்டி நாடு
கள். அவை கடவுண்ணியிலும் நாகரிகத்திலும் மேம்பட்டு வின்றுமை
வின் ‘படியுயர் மண்டலம்’ எனப்பட்டன.

தெரிதமிழுப் பலகை - சிறப்பும் சிறப்பின்மையுங் தெரிக்குஞ் சங்கப் பலகை. குழியில் - சேர்ந்த. மாட்சி - தெய்வத் திருமாண்பு. திரு - அருட்டிரு. சுச்சுநர் - விரும்புவோர். திவுவு - யாழ்வலிக்கட்டு. முந்நீர் - கடல். சிள்ளைப் பிறை - இளம்பிறை. வெள்ளியங்கிரி - திருக்கைலாசமலை. உட்பர் - தெய்வநாடுகள். தமிழ் வெள்ளியங்கிரி இனிமும் தெய்வ நாடுகளிலும் முற்காலங்களிற் பயிலப்பட்டு வந்த வண்மையைக் கேரமான் பெருமான் நாயனார் திருவுலா வரங்கேற்றிய

* இந்துக்குரிய உரையும் விளக்கமும் பண்டிகை பா. பார்சேவர்யால் எடுத்தபட்டவை.

உரை விளக்கம்

வரலாற்றுலம், “தூதரிவ தக்குவம் முத்தமிழ் வேதம்” என்னும் திருமந்திரச் செய்யுளாலும் அறிக்.

திருவாசகம் என்பது, மணிவரசகப் பெருமான் மேய்யுணர்ச்சி பெற்ற குளன்று திருவருட் டலைப்பாட்டினும் பாடிய அருட் பாடல் களைக் கொண்ட தமிழ் மந்திரதூஸ். இலக்கியம் நயப்போர்க்குத் திருவாசகம் ஓர் இலக்கியப் பூங்கா.

மரு - வாசனை. ஆயம் - கூட்டம்.குழில் - குழிப்பத்து. கிளி - திருத்தசாங்கம். பாவை - திருவெம்பாவை. ஊசல் - திருப்பொன் ஊசல். அம்மாளை - திருவும்மாளை. சேரன் - இளங்கோவழகன். கிளம்பு - கிலப்பிக்காரம். கந்துகம் - பந்து. கந்துகவரிப்பாடல். கவிச்சினை - செய்யுளாகிய நறுஞ்சிலை. தென்னவன் - பாண்டியன். செம்பியன் - சோழன். விண்ணகப் புலவர் - தேவர்கள். மண்ணகப் புலவர் என்றார். தமிழ்நாட்டுப் புலவர் அல்லாதாரும் தமிழ்ச்சுவை கண்டு அன்னிப் பருகி இன்புற்றுமை தெரித்தற்கு.

புமொழி சின்னவு - ஆங்கிலம் புதலிய வேற்றுமொழிகளிற் கொண்ட காதல் - அக் காதலைச் செறியிருள் என்னுர், தமிழ்மையும் தமது மொழிப் புலமையையும் மறைத்துமை நோக்கி, வரணம் - சேவல், பள்ளி - துயில்.

சைவலம் - பாசி. ஜிவகை - குந்தலை முடிக்கும் ஜந்து வகை. மஞ்சரி - மாலை. விதுப்பிறை - பிறைச் சந்திரன். மூவராரம் - மூவர் தேவாரம். கோவை - திருக்கோவையார். தேவர்மாமணி - திருத்தக்க தேவர் அருளிய சிந்தாமணி. அன்பிரோந்தினை - இறையனரகப் பொருள். குண்டலம் - குண்டலகேகி. வளை - வளையாபதி. இவ்விரண்டு தால்களும் எங்காவது ஏட்டுப் பிரதிமில் இருக்கல் கூடுமென்பது ஆசிரியர் கருத்து.

போதுறம் - பூவையொத்த. தனியாப் புல்லம் - மெப்புல்லம். ராலடி - காலடியார். பாதுகை - மிதியாடி. பல்லாண்டு - திருப்பல்லாண்டு. எட்டாங் திருமுறையிலுள்ளது. வேள்கூடிய தகுதலிற் சிந்தாராவி. அய்யாக் கலீசுக்டர் தகுதலில் நந்தா விளக்கு. மன்றுயிர்களைப் புத்துள்ளீர் ரழபுப்பித்து வளர்த்தவீன் உயிர் ராந்து. அடியார்க்குப் புத்தை ஏது கையாள அதுஞ்சான் செய்தலீன் விருந்து. கற்பகதகுடிடம் இல்லாத அருள்வளத்தைத் தகுதலீன் இத்து, அதனிறும் கோயதோர் கீர்பக்க கனி. உணவுவளனத் தெவிட்டாது வேள்டப்படுதலீல் அற்புத்தநேன். அந்தோரும் மன்றுயிர்க் கருவைப் பேருங்கடல். அய்யாவையைக் கடத்தற்குத் துணைசெய்தலீற் புதை. உயிர்க்குறிராய்க் கல்லதுநின்று ஸ்ரீகிருநாராய়ம் உதவலீன் தோன்றுக்குள்ளை.

2. திருப்பள்ளி யெழுச்சு

பன்னிய புறமொழி விழைவெனுங் கங்குல்
பைப்பய விடுந்தது படரோளி பரப்பி
மன்னிய நின்புக மூறிருஞ் சுடர்க்கை
வானவன் நாவெனு மலைமுக தீத்தான்
தன்னிய புறமொழித் தாரகைச் சூழல்
சுடரோளி யவிந்தன குவிந்தனர் தொண்டர்
என்னித யத்துறை முத்தமிழ்க் கடலே
இன்னமு தேபள்ளி யெழுந்தரு எாயே. 1

சுந்தனச் சிலம்பினி லிசைங்குமில் கூவுங்
தகுமருட் பானினச் சங்கொவி மேவுங்
செந்தமிழ்த் திருப்புகழ்ச் சேவல்கள் யாவுங்
சிறைபுடை யாத்தெத்திர் சிலம்பிடக் கூவும்
அந்தமில் கலைக்குரு சரற்றிய வொலியும்
அடியவர் சயசய வமலையு மலியும்
எந்தமை யாண்டருள் முத்தமிழ்க் கடலே
இன்னமு தேபள்ளி யெழுந்தரு எாயே. 2

அன்புடை யாத்யவர் அகப்புனற் றடந்தோ
றறிவெனுங் தாமரை முகைநெகிழ்க் தனிழ்ந்த
வன்புடைப் பேதைமை மடுவினிற் முத்த
வஞ்சனை பொய்ம்முதன் மலர்வகை குவிந்த
இன்புடை யறம்பொரு ஸின்பழும் வீடும்
எய்துதல் விருப்பினில் யாவரு மெழுந்தார்
என்புயிர் பெறவருள் முத்தமிழ்க் கடலே
இன்னமு தேபள்ளி யெழுந்தரு எாயே. 3

புத்தலர் ஓங்குழற் புயல்புறந் தவழும்
புதுநில வழிமுதி முகமலர் பொழியும்
முத்தன விளங்கை முறுவலின் கருணை
முந்துறக் கண்படி மூளிகள் தொழுவான்
பத்திமை யாத்யவர் கோயிலின் வாயில்
பாடின ராடினர் பரவினர் படர்ந்தார்
இத்தரை மதித்திடு முத்தமிழ்க் கடலே
இன்னமு தேபள்ளி யெழுந்தரு எாயே. 4

திருப்பள்ளி யெழுச்சி

மீட்டிய யாழினர் குழலின ரொருபால்
வெண்டுகிற் பட்டினர் விரையின ரொருபால்
கூட்டிய சண்ணத்தர் வண்ணச்செஞ் சாந்தர்
குளிர்புனல் மஞ்சனக் குடத்தின ரொருபால்
நீட்டிய செழுந்தமிழ் மாலைய ரொருபால்
திருவடி வணங்குப் திறையொடு புகுந்தார்
ஏட்டினி லெதிர்தவழ் முத்தமிழ்க் கடலே
இன்னமு தேபள்ளி யெழுந்தரு எாயே. 5

அரன்றஜைக் கூடலி லஸழத்தமை பாடி
அருமறைப் பூட்டினை யவிழ்த்தமை பாடித்
நிந்தனை யறுத்துயிர் கொடுத்தமை பாடித்
தீயின்மே லாடிய திறமையும் பாடி
வரங்தரு வாரமுங் கோவையும் பாடி
வாசகம் பாடிகல் வாய்மொழி பாடி
இரங்தனர் தொண்டர்கள் முத்தமிழ்க் கடலே
இன்னமு தேபள்ளி யெழுந்தரு எாயே. 6

பூப்புர மெரிசெய்த முதுபரம் பொருஞும்
முருகனு மொருகுறு முனிவனும் பிறரும்
செப்பிய செழுந்தமிழ்ப் பாண்டிநன் னட்டில்
திருவொடும் வளர்த்தருள் செய்தவப் பாவாய்
கைப்பிடி புதுமலர் கொண்டுன தடியார்
காமரு சேஷி கைதொழு வடைந்தார்
புப்படி துதித்திடு முத்தமிழ்க் கடலே
இன்னமு தேபள்ளி யெழுந்தரு எாயே. 7

நெனைப் பாலெனச் செழுங்கரும் பூறுங்
தீஞ்சுவைச் சாறெனத் தெள்ளமு தெனவே
மானன நோக்கினின் வாய்மொழி கேட்டு
மகிழுபு புறமொழி மாந்தரும் வந்தார்
பூலை புஜைகுழற் பொன்னஜை யாளே
பொற்சிலம் பலம்பிடு பூவடிப் பூவாய்
ஈலைன் யும்ருள் முத்தமிழ்க் கடலே
இன்னமு தேபள்ளி யெழுந்தரு எாயே. 8

தேவர்கள் பாற்கடற் றீவிடங் கொடுத்தார்

சிவனுக்கு நூற்கடற் செவியமு தனித்தாய்
காவியங் கயல்விழிக் கலைப்பெரு மாட்டி

காசினிக் கேகணி கற்பகக் கணியே
ஆவியை யுருக்கிடு மருமொழிப் பாவாய்

அகத்தியன் மடிமிசை யமர்ந்திடும் பூவாய்
ஏவிய புரிகுவம் முத்தமிழ்க் கடலே

இன்னமு தேபள்ளி யெழுந்தரு ளாயே.

9

ஆடினர் பாடின ரார்த்தனர் செறிந்தார்
அம்மையுன் வாய்மொழி யருமையை யறிந்தார்
தேடின ரோடினர் சிறுமையை விடுத்தார்

தெருவெங்குஞ் செந்தமிழ்த் தோத்திர மெடுத்தார்
வாடின ருந்திருக் கோலத்தைக் காண
வந்தனர் செந்துவர் வாய்ப்பெரு மாட்டி
ஏடியல் வெண்மலர் முத்தமிழ்க் கடலே

இன்னமு தேபள்ளி யெழுந்தரு ளாயே.

10

உரை விளக்கம்

திருப்பள்ளி யெழுச்சி யென்பது, துயிலினின்றும் எழுந்தருளுமாறு வேண்டும் முறைமை. திரு வென்பது சிறப்புப் பொருள் தகும் உரிச்சொல். புறந்தினையிலே இதனைத் துயிலெட்டைநிலை என்பர். வெண்டாமரைப் பூவிலும் பாவிலும் நாவிலும் வீற்றிருந்து நல்லருள் பாலிக்கும் கலையரசியாம் நாமகளை அருள்செய்து காக்குமாறு வேண்டுத் துயிலெழுந்தருள்கவென்று பாடியதிது. திருப்பள்ளி யெழுச்சிக் குத் திரோதான சுத்தி என்பது தத்துவப்பொருள். ஆசிரியர் இதனைக் கி. மி. 1925-ஆம் வருடத்திலே அருளிச்செய்தார்.

(1) புறமொழி - ஆங்கிலம் முதலாய வேற்றுப்புல மொழிகள். கங்குல் - இருள். புறமொழிகளில் தமிழ்மக்கள் வைக்கும் விழையினை ஆசிரியர் கங்குல் என்றார், அவ்விழைவு தமிழ்மொழியையும் தமிழ்ப் புலமையையும் மறக்கச்செய்து, அவர்களைத் துயரத்துள் வீழ்த்தி நிற்கும் இயல்பு நோக்கி. வானவன் - சூரியன். துன்னிய - நெருங்கிய. தாரகைச் சூழல் - சட்சத்திரக் கூட்டம். தொண்டர் - மெய்ப் புலவரும் கலைமாச் செல்வருமாவர். நாமகளை முத்தமிழ்க் கடலாகவும் அமுதாகவும் உருவகித்த அழு நயக்கத்தக்கது.

(2) சந்தனச் சிலம்பு - பொதியம். இசைக் குழில் - நாமக எது புகழாகிய குழில். அருட்பாவினச் சங்கு - தெய்வச் சான்னேர் பாடிய பன்னிரு திருமுறை முதலிய பாவினச் சங்குகள். எதிர் சிலம் புதல் - எதிரொலித்தல். கலைக் குருகு - அறிவுக் கலை அழுகுக் கலை என்னகள். அமலீல் - ஆரவாரம்.

(3) அகப்புனற் றடம் - நெஞ்சமாகிய வாசி. முகை - கட்டு. அவிழ்ந்த - விரிந்த. பேந்தைமை மதி - அறியாமையாகிய ரூஜம். மக்கள் நெஞ்சங்களிலே வஞ்சனை பொய் முதலியனவும் வாய்மை அன்பு முதலியனவும் உண்டாதவின் அவையெல்லாவற்றையும் மலர் என்றார். நாமகள் அருளால் நற்குண மலர்கள் விரிந்தும் ஏனைய குங்கும் போதல் இயல்பு. அறமுத னற்பொருள் மகடதலே சிறங்கி பயனும் நோக்கமு மாகவின் அவற்றைப் பெறுதற்கு அறிவுவளம் வேண்டி நாமகள்பா வெய்தினர் என்றவாறு.

(4) புத்தலர் - புதிய மலர். குழற் புயல் - கூந்தலாகிய மேகம். மூளி - தாமரை. பத்திமை - இடையூ வன்பு.

(5) யாழினர் குழிலினர் - இசைக் கலைஞர். விரை - வாசனை. ஏட்டினி லெதிர் தவழ்ந்த வரலாறு பெரிபுராணத்தா ஸ்திரை.

(6) அரன்றனைக் கூடலிலைழழுத்தது, அருமறைப் பூட்டினையிழுத்தது, சிரந்தனை யறுத்துயிர் கொடுத்தது, தீவின்மேலாடியது என்னும் இவ்வரலாறுகளைப் பெரிபுராணத்திலும் திருவிளையாடற் பூரணத்திலும் காணக். ஆரம் - தேவாரம். கோவை - திருக்கோவை. தேவாரமும் திருக்கோவையும் அன்போடு ஒதுவார்க்கு வரந்தருங் நன்மையவாதவின் வரந்தரு வாரமும் கோவையும் எனப்பட்டன. வாசகம் - திருவாசகம். வாய்மொழி - திருவாய்மொழி.

(7) முதுபரம்பொருள் - சிவபெருமான். இப்படி - இப்புழி.

(8) புறமொழி மாந்தர் - ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, கிங்களம், இந்தி முதலிய புறமொழியாளர். புறமொழியாளர் நினது கலைவளங்கள்கு அவற்றைப் பெறுதற்கு வந்தனர் என்க. அலம்புதல் - ஓவித்தல். கானன் - எவியேன்.

(9) தேவர்கள் சிவனுக்குப் பாற்கடலிற் சிறங்க நஞ்சினைக் கொடுக்க, நாமகள் தாற்கடலமுதல் கொடுத்தாள் என்க.

(10) சிறுமை - புன்மை; என்றது, தமிழ்க் கல்வியை மறந்து வேற்றுமொழி கற்று அறமுத னற்பொருள் மிழந்து தவிக்கும் பரிநாப நிலைமை. ஏடு - இதழ். வெண்மலர் - வெண்டாமரை மலர்.

இந் திருப்பள்ளி யெழுச்சியைப் படிக்குக்கால், இதுகாறும் தமிழ்க் கொல்வந்தை மறந்தேரோ, தமிழ்ந் பேருமை இத்தகைத்தோ என்னும் ஒர் நீண்ட நீண்டச் சிறந்து புத்தார்வழும் புத்துளர்ச்சியும் போர்க்கும். அதும் நமிறக் கலையிழும் தமிழ்த் தெய்வ வழிபாடும் மீட்டும் நிலைபேறும். இப்பும் ஒருவகைத் திரோதான சுத்தியார்.

3. சூரிய பத்து

பொன்பொதிந்த சிலைவளைத்துப் புரழன் ரெய்த
புண்ணியனும் பொறிமயில்வா கனனு மீயத்
தென்பொதிய முனிவளர்த்த திருவி னோத்
தென்பாண்டி நாடாஞ்சு தமிழ்த்தெய் வத்தை
மின்பொதிந்த விடையாளை வெண்பட்ட டாடை
விரித்துடுத்து வெள்ளோமலர் மேவி னோக்
கொன்பொதிந்த மனவிருட்கோர் விளக்கா னோக்
குலக்கொடியைப் பூங்குழிலே வரக்கூ வாயே. 1

வண்டாடுங் கருங்கூந்தற் காட்டி னோ
வடமாடு நறுங்களப் மூலையி னோக்
கண்டோடும் மொழியாளைக் கலைவ ளாளர்
கவியோடுக் திரிவாளைக் கனவின் மேலே
பண்டேறி விளையாடும் பாவை யாளைப்
பாண்டிகெடும் பதியாளைப் பாடை மாக்கள்
கொண்டாடித் திறைகொடுக்க வளரும் ஞாங்க
குலக்கொடியைப் பூங்குழிலே வரக்கூ வாயே. 2

தோராத கொடும்பினிகள் தீர்க்கின் ரூளோத்
தென்பாண்டி நாடாஞ்சு தமிழ்த்தெய் வத்தை
வாராத சித்தியெலாம் வருவிப் பாளை
மன்னரோரு மூவரையும் வாழ்வித் தாளைச்
சேராதார் மனத்தகத்தே தித்தி யாளோத்
திகழூரியை நறும்பாகைத் தேஜைப் பாலைக்
சூராத மனங்கூர்வித் தேஜையு மாண்ட
குலக்கொடியைப் பூங்குழிலே வரக்கூ வாயே. 3

ஆடுபினியுங் கடுவிடமுங் தூரத்தி னோத்
தோண்டனுக்குக் கடவளைத்து தாக்கி னோ
அடுசவையின் பாலமுதுங் தேனும் பாகும்
ஆகாத வினியமொழி யணங்கி னோக்
கடல்புடைக்கும் நெடுஞ்சிலத்துப் பதினேண் பாடைக்
சாரரும்வங் தடிபரவுங் கற்பி னோக்
கொடுவிஜையும் பினியியமறுத் தேஜையு மாண்ட
குலக்கொடியைப் பூங்குழிலே வரக்கூ வாயே. 4

ஆதிகடு முடிவுமிலா தமர்ந்த வாற்றுல்
ஆருயிர்கட் சூரியாகி யருளு மாற்றுல்
ஒதுபணி மொழிதன்பா ஒடைய வாற்றுல்
ஒழிபல வுலப்பி னுமா றுருத வாற்றுற்
பாதிமதி யேறுசடைப் பரனே யெந்று
பாவலர்கள் னிதங்துதிக்கும் பனுவ ளாளைக்
கோதுபதி யாதெஜையுங் தடுத்தாட் கொண்ட
குலக்கொடியைப் பூங்குழிலே வரக்கூ வாயே. 5

பங்குக்குப் பட்டபனந் துண்டம் மூன்று
பழமுதவ வாய்மலர்ந்த பாட்டி னோக்
கொங்குக்குக் கிழியறுத்துக் கொடுத்திட் டாளைக்
குயக்கொண்டா னுயிர்க்கிக் கொடுத்திட் டாளை
அங்கனுல சூக்கொளியா யமர்ந்திட் டாளை
அறுந்தசிர மாயிரமு மடைவித் தாளைக்
குங்குமப்புன் மூலையாளை யெஜையு மாண்ட
குலக்கொடியைப் பூங்குழிலே வரக்கூ வாயே. 6

முவாத சுவையழுதை முச்சங் கத்து
முளைத்தெழுந்த கற்பகத்தை முடிசேர் மன்னர்
பாவாலே யெழுதுவித்த பாவை யாளைப்
பாண்டிவளாம் பதியரசு பயில்கின் ரூளைக்
ஊவலருங் தென்பொதிய மலைமேற் றேன்றுங்
கலையாருஞ் சுடர்மதியைக் கணியைத் தேஜைக்
கோவாத மணிமுத்தை யெஜையு மாண்ட
குலக்கொடியைப் பூங்குழிலே வரக்கூ வாயே. 7

விழிக்கின்ற விழிக்குள்ளே விளக்கா னோ
மென்கரும்பைச் செழும்பாகை விளரி யாழைப்
பழிக்கின்ற மொழியாளைப் பலதே யத்துப்
பாடைமட மங்கையர்கள் பதஞ்சே விக்க
அளிக்கின்ற வருளாளை யறிவா னோ
ஆசமுத ஏற்கவியின் பொருளை யள்ளிக்
கொழிக்கின்ற சிவக்கொழுந்தை யெஜையு மாண்ட
குலக்கொடியைப் பூங்குழிலே வரக்கூ வாயே. 8

அவியாத செழுஞ்சிடறை யன்பர்க் கெண் றும்
ஆரூத தன்பமேலா மாற்று வானைக்
கவியாது மறியாவேன் னளின் மேவிக்
கவியுரைத்துக் கேட்டுமகிழ் கலைவ லானைப்
புவியாத ரித்ததமிழ் புகல்கின் றுனைப்
பொதியமலை முனிமடியிற் பொருங்கி னளைக்
குவியாத கஞ்சமலர் முகத்தி னளைக்
குலக்கொடியைப் பூங்குயிலே வரக்கூ வாயே. 9

மெய்ம்முழுதும் பால்போது நிறத்தி னளை
மேவுமறம் பொருளின்பாம் வீடா னளைக்
கையெருநான் குடையதமிழுக் கற்ப கத்தைக்
கரும்புருஷ் சிலையானைக் கணிவா யானைத்
தொய்மில்வன முலையானைச் சடருஞ் சங்கத்
தொடியானைப் பிடியானை நடையி னளைக்
கொய்ம்மலர்ச்சே வடிகாட்டி யெனையு மாண்ட
குலக்கொடியைப் பூங்குயிலே வரக்கூ வாயே. 10

உரை விளக்கம்

திருப்பன்விதினின்றும் எழுங்திருக்கும் நாமகளைக் கூவியழைக் குமாறு காலைக் குமிலை ஆசிரியர் வேண்டுகிறார்.

(1) எல்லாவுலகுக்கும் அறிவுக்கலையை அருளிந்திரும் நாமகளைத் தென்பாண்டி நாடாளுந் தமிழ்த் தெய்வமென்றார், அத்தெய்வம் தனது இருக்கக்கையைப் பாண்டிகாட்டிலே வைத்து எல்லாவுலகினையும் ஆண்டு வந்தமை காட்டுத்தற்கு. “தென்னாடைய சிவனே போற்றி எந்நாட்டவர்க்கு மிறைவா போற்றி” என்று மனிவாசகப் பெருமான் இறைவனைக் குறுவதுங் காண்க. கொன் - பயனிலாமை. மனவிருள் - அறியாமை.

(2) களபம் - சுந்தனக் கலைவ. கண்டு - கற்கண்டு. ஒடுதல் - இனிமைக்குத் தோற்றுப் புறங்காட்டி ஒடுதல். பரடை மாக்கள் - ஏனைய மொழி பயிலும் வேற்று நாட்டு மக்கள். அவர்கள் திருக்குறள், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், திருவாசகம் முதலிய நூல்களைத் தமது பாடநடில் மொழிபெயர்த் தெழுதிப் பயின்று அறிவு விளக்கம் பெறுகின்றனர். அங்கன்றியைக் கொண்டாடி அவர்கள் தமிழ் மொழியை நெஞ்சார வாழ்த்தித் துதித்தலைத் திறை என்றார்.

(4) தொண்டன் - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். தமிழ் மொழி யின் தொன்மையும் கலைவளமும் கண்டு பதினொன்பாடை மக்களும் வருகின்றனரென்க.

(5) முதல் மூன்று அடிகளும் காமகனுக்கும் இறைவனுக்கும் கிளைடை. ஆதி நடு முடிவுமிலாதமர்ந்தது—இறைவனுக்குப் பொருள் கொள்ளுமிடத்துத் திருமாலுக்கும் நான்முகனுக்கும் இடையே ஆதி நடு முடிவின்றிச் சோதிவுதவாய் நின்றதை உணர்த்தும். நாமகளுக்குக் கொள்ளுமிடத்து, மாண்ய காரியப்பட்ட காலத்துச் சுத்தமாயை யினின்றும் தமிழ் தொன்றியமையின் அதற்கும் ஆதி நடு முடிவின்மை கொள்க. ஆருமிர்கட் குபிராகி அருளுமாற்று—அநாதமேயே ஜனவ மலத்தாற் கட்டுண்ட மன்பதைகட்டு உயிராக நின்று ஐந்தெரழில் புரிந்து அருள் செய்யுங் திறமென இறைவனுக்கும், மன்னுயிர்களுக்கெல்லாம் அறியாமை நீங்க அறிவுமிர்ப்பைக் கொடுத்து அருளஞ் திறமென நாமகனுக்குங் கொள்க. ஒதுபணிமொழி தன்பாலுடைய வாற்றுல் - அடியவர்கள் அன்மினுற் பணிந்துகூறும் பாடல் மொழி களை உடையையால் என நாமகனுக்கும், உமாதேவியாரை இடப் பாகத்நடையையால் என இறைவனுக்கும் கொள்க. ஊநிலை வில்லை மாறுவூத வாற்றுல் - படைப்பிள் நொடக்கந்தீர் குந்த பாயையிலின் றும் நேர்ந்தி, பாயுங் கலையும் மந்திருமாய் விரிந்து, உடை நீலங்கீரும் நிலை, ஓடுங்கும்வந் மீட்டும் அச்சுக்கத் பாயையிலே ஓடுங்குலின் பலூழிகாலக் குறிவிலும் அறியாத நிற்குமோத் தமிழ்பொற்கும், எல்லாப் போகுங்களையும் தனக்குள்ளே அடங்கீத் தான் பிரதோஷந்தே அடங்காது நின்று, அப்பொருளுக்களைத்தையும் இயக்குவித்து உந்தோறும் தன்னியலியு நியாது நிர்குபோள இறைவனுக்கும் கோங்க. கோது - அறியாமையாயை குற்றம்.

6. பங்குக்குப் பட்ட பன்துண்டம் மூன்று பழுமதவ வாய் மலர்ந்த பாட்டு—“திங்கட் குடட்யடைச் சேரலும் சோழனும் பாண்டியனும், மங்கைக் கறுகெடு வந்துளின்றார் மணப் பந்தரிலே, சங்கோக்க வெண்குருத்தீன்று பச்சோலை சலசலத்துக், கொங்கிற் குந்ததி குவிமுலை போலக் குரும்பைவிட்டு, நங்குக்கண் முற்றி யடுக்கண் கறுத்து ருவி சிவங்து, பங்குக்கு மூன்று பழுந்தா வேண்டும் பன்துண்டமே” என வரும் ஒளவையார் பாட்டு. கொங்குக்குக் கிழியறுத்துக் கொடுத்தது - மருமிக்குப் பொற்கழி கொடுத்தது. குயக்கொண்டா னுயிர் நீக்கிக் கொடுத்தது—கணடச்சங்க காலத்தில் ஆரியம் னன்று தமிழ் தீதன்று வைப்புரை குறிய குபக்கொண்டான் நக்கீரனுராற் சாகவும் பிழைக்கவும் பாடப்பட்டது. அறுந்தகிர மாயிரமு மடைவித்தது - ஒட்டக் குத்தர் செங்குந்தர் மராஜிற் பிறந்த தமிழ்ப் புலவர். இவரைச் செங்குந்தர் தங்கள்மீது பிரபந்தம் பாடுமாறு கேட்க இவர் குஸ்புகழூ மென்று மறுத்தனர். அதனாலவர்கள் வெகுண்டெழுந்து இவரைக் கொல்ல முயன்றனர். இவர் தன்பாலன்புள்ள சோமனைப்பவனி

பம் அடைக்கலம் புருந்தார். சோமன் இவரைக் காக்க விரும்பித் தனது மகனைப் பேணுமொன்றில்லைத்துத் தன் வீட்டைச் சூழ்ந்து வின்ற செங்குந்தர்பாற் காட்டி இதன்கணுள்ள கூத்தரை நீங்கள் விரும்பியவாறு செய்மின் என, அவர்கள் அப்பேணுமையைக் கொண்டு போய்ப் பார்க்கையில் அதனுள்ளே சோமனது மகனிருக்கக் கண்டு சோமனது வண்ணமையை வியந்து அவனைப் போகவிட்டனர். சோமன் செங்குந்தரை நோக்கி நீங்கள் உமது வீரத்தை இப்போது காட்டுவீராயின் புலவர் உங்களைப் பாடாதிரார் என, அவர்களுடன்பட்டு ஆயிரங் குந்தரது சிரங்களை அறுத்துக் குலோத்துங்க சோழனது அரண் மனைக்கு முன்னே சிங்காசனம்போல வாடுக்க அச்சிர சிங்காசனத்திலிருந்து ஒட்டக்கூத்தர் நாமகளை நினைந்துபாடி அறுந்த சிரங்களை ஒட்டடச்செய்தனர். சோழன் கண்டு வியந்து இவருக்கு ஒட்டக்கூத்தர் எனப் பெயருங் கொடுத்து இவர் மரமினருக்குச் சிறப்புன் செய்தான். அதனாலே கூத்தர் ஈட்டியெழுபது என்னும் மிரபந்தம் பாடித் தமது மரமினைச் சிறப்பித்தார்.

8. வினரியாழ் - கெய்தல் யாழ். ஆசுமுதல் நாற்கனி - ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் என்னும் நால்வகைச் செய்யுள்.

9. குவியாத கஞ்சமலர் - இல்பொருளுவகை. தொய்யில் - மூலையிலும் தோனிலும் ஏழுதுங் கோலம்.

4. ஆசைப் பத்து

ஏஞ்சுதவழ் நெடுங்குடுமி மாடக் கூடல்

மன்னுதமீழ்ச் சங்கமனித் தவிசின் மேவிப்
பிஞ்சமதி வேணியனுங் குமர வேஞும்

பெரியதவக் குறுமுனியும் பிறருங் குழக்
கஞ்சமலர் மதிமுகமும் பவள வாயும்

கயல்விழியுங் கமலமலர்த் தாஞுங் கொண்டே
அஞ்சொலொரு மூன்றுமருள் தெய்வக் கோலம்

ஆசையுற்றே ஸினிக்காட்டி யருன வாயே.

1

காதுரிக்கப் பேசுபற மொழிபோ வாது

கல்லினையு முருக்குமொழி கனிந்த வாயும்
பாதுரித்த பணைத்தோனும் படிக மாலை

பனுவலியாழ் பரிக்குமொரு கரங்க ணைங்கும்
கோதுரித்தென் தலைமிகையே குலவச் சூட்டுங்

கோகனத்த தாள்களுமாய்க் கூடி யன்பர்
ஆதுரித்துப் போற்றவருள் தெய்வக் கோலம்
ஆசையுற்றே ஸினிக்காட்டி யருன வாயே.

2

ஏமுத்துவகை யீரைந்து முகம் தாக

இயல்மொழியும் புணர்வுமிரு விழிக் ளாக
வழுத்துமொரு சொன்னுன்குங் கரங்க ளாக

மருவுதொடாட ரியலிபோ விடைய தாகக்
கொளுத்துமிரு வகைப்பொருளங்க கொங்கை யாகக்
கூறுமியாப் பைவகையு மொழிக் ளாக
அழுத்தமுறு மணியலியாங் தெய்வக் கோலம்
ஆசையுற்றே ஸினிக்காட்டி யருன வாயே.

3

வள்ளுவன்முப் பால்முடித்து மனிகள் குடி

வளையினெடு குழையனின்து மாலை வேய்ந்து
தெள்ளுதமீழ்த் தேவாரம் புனைந்து ஞானத்

திருக்கோவை பூண்டுமே கலையுஞ் சேர்த்தித்
தள்ளரும்வா சகம்பேசிச் சிலம்பு பூட்டித்

தளிரடிமேல் நால்யுப்பா துகையு மாட்டி
அன்னுமழ கோழுகவருங் தெய்வக் கோலம்
ஆசையுற்றே ஸினிக்காட்டி யருன வாயே.

4

வாதளித்த புத்தனையு முமை யாக்கி

மன்னன்மகள் முங்கைதனை மாற்றிப் பஞ்ச
வேதனைக்குப் பொருளாருளிப் பினிகள் வீட்டி

விரிபசம்பொன் ஏற்றெற்றிந்து குளத்தே கண்டு
குடுத்த சமனர்ச்சர்க் கழுவி வேறச்

சடுகெஞுப்பின் மீதேறித் தொண்டர் குழங்கே
ஒதுரித்துப் போற்றவருள் தெய்வக் கோலம்

ஆசையுற்றே ஸினிக்காட்டி யருன வாயே.

5

வளவியதென் பொதியயலைச் சாரல் போகி

மறுபுலமங் கையர்குழ மனிப்பூக் கொய்தும்
பழுகுபசங் கிளிமிழற்றிக் குயிலைக் கூவிப்

பங்கடித்து மனியுசல் பரிவி னுந்தி
ஒழுகுச்சை ஸீர்க்குடைந்து வேங்கை நீழல்

ஒருமயில்கண் டுடனுடிக் கீதம் பாடி
முகொழுக விளையாடுங் தெய்வக் கோலம்

ஆசையுற்றே ஸினிக்காட்டி யருன வாயே.

6

உங்கத்துறை வேங்கடமுங் குமரி யாறும்
வாரிறியும் நான்குபுடை மதில்க ளாக்கிச்
நங்கவன ரூறுகூட லர்னாஞ் கும்ந்த

தலைகரர் யறமுதலாங் தானை போற்றத்
யுங்கும்தி மன்னர்திரு மேஸி காக்கத்

நாயகவி வாணர்சொலுஞ் சொற்கோ லோச்சி
அங்கனுல குயிராஞுக் தெய்வக் கோலம்

ஆசையுற்றே ஸிரிக்காட்டி யருஞுவாயே.

7

குழல்திருத்தி யலர்முடித்துத் திலதந் தீட்டிக்
கோவிரண்டு மையெழுதிக் குழைகள் பூட்டி
வலையலிட்டுக் கச்சஸின்து வடங்கள் மாட்டி

மாசதவிர் பேகலையை மருங்கிற் கூட்டிப்
பழையதமிழ்ச் சிலம்பனின்து பட்டு தூத்திப்

பார்வையெட்டால் மலரயனுர் பார்க்கப் பார்க்க
அழகொழுக வழுதொழுதுங் தெய்வக் கோலம்

ஆசையுற்றே ஸிரிக்காட்டி யருஞு வாயே.

8

பண்ணகத்தார் செவிவாயால் வாரி யுண்ண
வானகத்தார் வாயூறி மறுகுங் கோலம்
எண்ணகத்து மெழுத்தகத்து நிறைந்த கோலம்
இறையவன்வாய் மொழியிலிருங் தெழுந்த கோலம்

பண்ணகத்த வேழிசையாய்ப் பயின்ற கோலம்
பாவகத்தும் நாவகத்தும் பரவுங் கோலம்

ஏண்ணகத்துச் செழுஞ்சுடராங் தெய்வக் கோலம்
ஆசையுற்றே ஸிரிக்காட்டி யருஞு வாயே.

9

படிபுகழுங் கவிகாள மேக முன்னட்
பாரரச னுடனிருக்கப் பரவுங் கோலம்
வடிதமிழா வடியெடுத்து மதுரங் கைப்ப
மறவிகண்டத் தாசசோல வமைந்த கோலம்

கடிகமழ்தார் முடிமன்னன் வாரம் போகக்
காரினமன் மாரிபெயக் கனன்று மேனுன்
அடியெடுத்த சிலம்பொருவர்க் கருஞங் கோலம்
ஆசையுற்றே ஸிரிக்காட்டி யருஞு வாயே.

10

உரை விளக்கம்

நாமகளு அருள் வடிவத்தைத் திபானாமுகத்திற் காலூதற்கு
ஆசையுற்ற ஆசிரியர் அதனைக் காட்டியருஞுமாறு வேண்டுகின்றார்.

(1) மஞ்ச - மேகம், மனித் தவிச் - அழிய இருக்கை, மிஞ்ச
மதி வெணியன் - இளம்பிறையை முடியிற்றித்த சிவபொன், கஞ்ச
மலர் - தாமரைப் பூ, தாமரைப் பூவையும் பூரண சந்திரனையும்
ஒந்த முகம், அஞ்சொலோரு மூன்று - இயல் இசை நாடகமாகிய
முத்தமிழ்.

(2) உரப்பியும் கலீந்தும் எழுப்பும் இயற்கைக்கு மாலை
ஒலிக்கட்டங்களையடைய ஆங்கிலம் இலத்தீன் சிங்களம் முதலிய மொழி
களின் வல்லோசைகள் காதுகளைத் துளைத்துத் துன்பம் செய்வன
வாதவின் “காதாக்கந்தப் பேசு புமொழி” யென்றார், தமிழ்மொழி இயற்
கைக் கமைந்த மெல்லோசைக் கூட்டங்களை யடைமையாற் கல்வி
ணையும் உருக்குமென்றார், பாதரித்த - பாடல்களை மாலையாக வரவிந்த,
பாதரித்த என்ற்பாலது பாதரித்த எனக் குறைத்தல் விகாரம் பெற்று
வின்றது, கோதரித்து - அறியாமையாகிய குற்றத்தை கீக்கி, கோகண
நம் - தாமரை.

(3) இருவகைப் பொருள்-அகப்பொருள் புறப்பொருள்ளன்பன.

(4) முப்பால் - திருக்குறங், மனிகள் - சீவகசிந்தாமனியும்,
நான்மனிக்கடிகை மும்மனிக்கோவை என்பனவும், வளை - வளையா
பதி, குழை - குண்டலகேசி, மாலை - பாமாலைகள், மேகலை - மனிமைக்கை,
வாசகம் - திருவாசகம், சிலம்பு - சிலப்பதிகாரம், நால்டிப்
பாதுகை - நால்டியாராகிய மிதியடி, மாட்டி - கொளுவி.

(5) வாது - வழக்கு, அழிவழக்குறைத்த புத்தன் ஊமையா
யையையும், அரசன் மகள் மூங்கை சீக்கிளமையும் திருவாதவுராடிகள்
பூராணத்திற் கான்க, சூது - வஞ்சளை.

(6) வளவிய - வளப்பம் மிகுந்த, மறுபுலமங்கையர் - வேற்
உயிருமொழிகளாகிய மடவார், மலர்டி - மலர்ந்தபூ, வேறுப்புற
உடவர் குற்றேவல் செய்யப் போற்றியாலூச் சாரலே நீலேயோடு பேசி
பும் குழித்தெரு கூறி குழியும், பந்தநந்தும், ஊனாடியும் கலை குடைந
தும், மயில்நடங் கண்டும், வள்ளுப் பாடல் படித்தும் விளையாட வகு
கீரை நெய்வ அஞ்சோலமென்க.

(7) மங்குல் - மேகம், வாரிதி - கடல், பழந்தமிழுகத்தின்
முக்கு மேற்கு எல்லைகள் கடல் என்க.

வேங்கடறாங் குமரியும் கடல்காஞ் நாள்கு பாதைக, மறுவரயம்
பரி நல்காரயையை, அறம் போகு இன்பம் வீடு சுன்னும் நாற்போக
மாலையாகி நீங்கு புத்தே பாதைக, முவேந்தாகும் மிருங் போய்

காப்பான்ராயமையத் துய நெஞ்சிவராசிய புலவர்களை சுயாத சோல
லாடு சேங்கோல் தாங்கி, உகந்து மற்றுமிக்கூப் போதுவற ஆட்சி
செய்யாற்றும் தெய்வக்கோமெல் என்க.

(8) கோ - கண். குழைகள் - காதனி வகைகள். பார்வை -
கண். அயன் - மீரமன். மீரமன் எட்டுக் கண்களாலும் பார்த்து
இன்புற்ற திருக்கோலத்தை ஆசிரியர் அக்ககண் ஒன்றினாலே கண்டு
இன்புறுதலை வேண்டுகின்றார். அமுத - தியானமுகத்தில்லையும் பேரின்
பம். “அற்புதமான அமுததாரைகள் ஏற்புத் துளைதொறு மேற்றி
னன்”, எனவரும் மணிவாசகப் பெருமான் வாக்கும் ஓர்க.

(9) செவிவாய் - செவியாகிய வாய். வாரி - ஒருசேர அன்னி.
மஹாரும் - வருக்குதம். எண் - தருக்கமும் கணிதமும். எழுத்து - இலக்கியமும். இலக்கணமும்.

(10) படி - உலகம்.

காளமேகப் புலவர் ஒருமுறை திருமலீராயன் சபைக்குச்
செல்ல, அங்கிருந்த புலவர்கள் பொருமையினாலே அவரை ஏற்றுக்
கொள்ளாது இகழ்ந்தனர். அரசனும் புலவர்கள் பக்கமாக நின்று
அவருக்கு இருக்க ஆசனங்கொடாதிருந்தான். உடனே அவர் நாமகளை
நினைந்து சரசுவதிமாலை பாடித்துதிக்க அரசனிருந்த ஆசனம் வளர்ந்து
இடங் தந்தது. அவர் அவ்விடத்திலிருந்து அரசனவைக்கண் இருந்த
புலவர்களைப் பலவிதமாகவும் பாட்டில் வென்று யமகண்டம் பாடிப்
புகழ்பெற்றார். அப்போதும் அரசன் அவருக்குச் சிறப்புச் செய்ய
நினையாது, தனது அவையத்துப் புலவர்கள் பக்கமாகவே நின்றன்.
அதுகண்ட காளமேகம் வெளுந்து,

“கோள ரிருக்குமூர் கோள்கரவு கற்றலூர்
காளைகளாய் நின்று கதறுமூர் - நாளையே
விண்மாரி யற்று வெளுந்து மிகக்கறுத்து
மண்மாரி பெய்க்கிந்த வான்”

என்று வசைபாடித் திருமலீராயன் பட்டணத்தைத் திரும்பிப் பாரா
மற் செல்லப் பட்டணம் மண்மாரியால் நிறைந்து என்பது இப்பாட
நற் குறித்த கதைச் சுருக்கம்.

மதுரம் - அதிமதுரகவி. காளமேகத்தின்முன் மதுரகவி கைத்
துப்போம்பிட்டதென்ற நயம் வியக்கத்தக்கது. மறவிகண்டத் தாசு -
யமகண்டம் என்னும் ஆசகவி. முடிமல்னான் - திருமலீராயன். வாரம்
போக - ஒருபக்கம் சார. காரினாம் - மழுமேகக் கூட்டம்.

அடியெடுத் திலம்பொருவர்க் கருளங் கோலம் - கம்பருக்குச்
சிலம்பு கொடுத்த கோலம். அது வருமாறு:— கம்பர் ஒருமுறை
பாண்டிநாடு சென்றபோது, அங்கே கம்பராமாயனப் பிரசங்கம் நடந்த
தது. அவர் அதிலே வியக்கத்தக்க இடங்களில் வியக்காமை கண்டு

அரசன் அவரது வரலாறு வினாவினான். அவர், தான் கம்பர் கற்
ருச்சொல்லி என்று கூறிக் கம்பராமாயனப் பிரசங்கஞ் செய்து
காட்டினர். அதைக் கேட்டு அரசன் அவரிடத்து அன்பு கொண்ட
தைக் கண்ட சபைப் புலவர்கள் பொருமை கொண்டு அம்பட்டனாலும்
வனுக்குப் பொருள் கொடுத்துக் கம்பரைத் தம்மவர் என்று கூறச்
செய்தனர். கம்பர் சிறிதும் அஞ்சாது சரசுவதியின் திருவுடிப் பொற்
சிலம்பில் ஒன்று பெற்று அதைப் பாண்டியனுக்குக் காட்டி, இப்படிப்
பட்ட சிலம்பொன்றை என் தாயாதியாகிய இவனுக்கும் எங்கள் முன்
நேர் கொடுத்துப் போயினர். அதை அவன் தரின் இரண்டும் அரசன்
பத்தினிக்கு ஆகும் என்றனர். அம்பட்டன் தன்னிடம் இல்லாமை
யைத் தெரிவித்து அரசனாது தண்டனைக்குப் பயந்து உள்ள காரிய
யத்தை பொழியாது சொன்னான். அது கேட்ட அரசன் வெளுஞ்சு
அவைப் புலவர்களைத் தண்டிக்க எண்ணுறைக்கியிற் கம்பர் அவர்களின்
உரிமைக் காக்க நினைந்து அரசனுக்குச் சரசுவதி தரிசனங் காட்டிச்
சிலம்பினைச் சிலம்பில்லாத திருவுடிபிற் சேர்த்துச் சரசுவதி அந்தாதி
பாடித் துதித்தார். அரசன் அவரைக் கம்பரென அறிந்து தானும்
தெனியுமாகப் பல்லக்கிலேற்றிச் சமந்து சிறப்புச் செய்தான் என்பது.

5. வருகைப் பத்து

வண்டார் வெண்டா மரையன்றி

மாசு கலவா மாமார்யை

மடுவிற் பூத்த வோங்கார

வட்டக் கமல மலரகத்தும்

கண்டார் உளத்தும் டாவாணர்

கவியி னகத்தும் தென்பொதியக்

கடவுட் சிலம்பின் சந்தனப்பூங்

• கடியார் வண்ணப் பொழிலகத்தும்

பண்டேர் ஞானப் பசங்குழவி

பாடி யிட்ட வேடகத்தும்

பரவு மடியார் நாவகத்தும்

பயிலும் பாதப் பெருமாட்டி

துண்டாப் பெருமைத் தமிழகத்துத்

தாயே வருக வருகவே

சங்கப் புலவைமத் தமிழ்க்கூடற்

றலைவீ வருக வருகவே.

போற்றும் முப்பா வழுதருஞும்
பொய்யா மொழியைப் பொற்சிலம்பு
புனெந்த சேரல் இளங்கோவைப்
புகழ்சேர் கம்ப னெனுங்கவியைக்
சாற்ற மிகுமே கலைதொடுத்த
கூல வணிகன் சாத்தனைக்
கோது குலவா முச்சங்கப்
புலவர் குழுவை யடிமைதெளி
தேற்றுங் தெய்வக் கவிமொழிந்த
சேக்கி மாரைக் கச்சிவரு
தெய்வ முனியைச் சிவஞான
தேவன் றன்னை யுகிலருள்
சாற்றும் பெருமைத் தமிழகத்துத்
தாயே வருக வருகவே
சங்கப் புலமைத் தமிழ்க்கூடற்
றலைவீ வருக வருகவே.

2

நிலக் கடுவை யழுதாக்கி
நெருப்பிற் குளித்து வைகைகதி
நீர்மேல் நடந்து கற்றுணையாய்
நெடுஞ்செழிப் புனரிக் கடலீந்திப்
பாலைப் புரையும் பிறைச்சிடிலப்
பரமன் பாத மலர்வருங்கப்
பலகாற் றாது நடப்பித்து
பாவை யெலும்பு பெண்ணாக்கி
பேலைச் சுருதிப் பூட்டறுத்து
வெப்புக் கொடுநோய் குளிர்வித்து
வேழும் பணிவித் துடற்குலை
விடுவித் தனந்தம் விளையாடல்
சாலப் புரியுங் தமிழகத்துத்
நீயே தலைவீ வருக வருகவே
சங்கப் புலமைத் தமிழ்க்கூடற்
றலைவீ வருக வருகவே.

3

ஸீலசேர் கடலிற் குளிர்மதியே
கடவுண் மணியே கற்பகமே
கனக நிதியே நாற்பாலுங்
கறக்குங் காம தேநுவே
ஸீலசேர் பொருளே யெழுபிறப்பும்
நெங்கா துடறுய் நின்றுதவு
தேயெத் துணையே யாருமிரே
நினைவே நினைவின் முழுநிறைவே
ஸீலசேர் தெய்வ மனிவிளக்கே
மலையத் தலையிற் குறுமுனிவன்
மடியிற் கிடத்தித் தாலாட்டி
மகிழ்வின் வளர்த்த மலர்க்கொடியே
ஸீலசேர் கற்பின் தமிழகத்துத்
தாயே வருக வருகவே
சங்கப் புலமைத் தமிழ்க்கூடற்
றலைவீ வருக வருகவே.

4

திரளே கரும்பின் செழுஞ்சாறே
தெவிட்டா வழுதே யெனச்சவைக்குங்
தெய்வத் தமிழின் தீங்குதலை
நானே மயிலே மடப்பிடியே
மாடப் புறவே மாங்குயிலே
வன்னக் கிளியே பெர்னன்னமே
மலர்மேற் பாவாய் மணிப்புவருய்
நானே றுடையா னிருசெவிகட்
கன்பே முருகன் அக்கிறையும்
ஆசைப் பெருக்கே தவப்பயனே
அறிவே தூண்டா மனிவிளக்கே
நானே தனைநேர் தமிழகத்துத்
தாயே வருக வருகவே
சங்கப் புலமைத் தமிழ்க்கூடற்
றலைவீ வருக வருகவே.

5

வானப் புலவர் மந்திரமால்
 வரையைத் தமரத் திரைநிறுத்தி
 மணிப்பொற் குட்டுப் பொறித்துத்தி
 யரவு வடத்து வலித்தான்
 தானத் துடனே யெழுந்தவமு
 தண்டா வினிக்கு மதுஙான
 ஒதக் கலைத்தீங் தமிழ்க்கடலில்
 உலகப் புலவர் நனிகடையக்
 காணக் கேட்க நெஞ்சகத்துக்
 கருதக் கதிக்கும் பிறப்பேழும்
 கலந்து சுவையும் பயனுமருள்
 கடவு எழுதா யெழுந்தவளே
 தானத் துயர்ந்த தமிழகத்துத்
 தாயே வருக வருகவே
 சங்கப் புலமைத் தமிழ்க்கூடற்
 றலைவீ வருக வருகவே.

6

கண்ணே கண்ணுட் கருமணியே
 மணியுட் கதிரே கதிரோளியே
 கானு மறிவே கல்லறிவிற்
 கலந்து விளங்குங் காட்சியே
 எண்ணே யெழுத்தே யேழிசையி
 வின்பே யின்பி லெழுப்பயனே
 ஏழைக் கிரங்கும் பெருங்கருணை
 யெம்பி ராட்டி யென்றதியேம்
 உண்ணே யத்தோ டீனக்காவி
 யோல மிட்டு நின்றழைத்தால்
 உஞ்சறும் பிழைகள் பொறுத்துவரா
 துங்கே யிருக்க வழக்குண்டோ
 தண்ணேர் தலைமைத் தமிழகத்துத்
 தாயே வருக வருகவே
 சங்கப் புலமைத் தமிழ்க்கூடற்
 றலைவீ வருக வருகவே.

7

என்னைப் புரக்கும் மன்னரிலை
 இயற்சீர் பரவும் புலவரிலை
 இனிமை விழையும் மக்களிலை
 ஈவோ ரில்லை யென்றிரங்கி
 வன்னக் கருணை வடிவழுகி
 வாரா திருக்க விதியில்லை
 மனத்தின் படியே வினைபுரியும்
 மைந்தர் பலரு மிருக்கின்றார்
 முன்னைப் பொருட்கு முதற்பொருளே
 மூவா விளமை பொழியணங்கே
 முங்கீர் வளீத்த வியனுலக
 முழுது மாண்ட பெருமாட்டி
 தன்னைத் தனினேர் தமிழகத்துத்
 தாயே வருக வருகவே
 சங்கப் புலமைத் தமிழ்க்கூடற்
 றலைவீ வருக வருகவே.

8

அப்பார் சடையா ராரமே

அருண்மா ணிக்கக் கோவவயே
 ஆசை பெருக்கும் வாசகமே
 அம்மை யுமையாள் கண்மணியே
 முப்பா ஆலகுங் காவல்புரி
 மூவா முகுங்தன் வாய்மொழியே
 முருகப் பெருமான் திருப்புகழே
 முத்த நயினூர் மணித்தொடையே
 எப்பா லவர்க்கும் முப்பாலே
 யிருமர் ஞான சூத்திரமே
 ஏழை யெனையும் பொருட்படுத்தி
 எடுத்தாட் கொண்ட பெருமாட்டி
 தப்பா வாய்மைத் தமிழகத்துத்
 தாயே வருக வருகவே
 சங்கப் புலமைத் தமிழ்க்கூடற்
 றலைவீ வருக வருகவே.

9

தேரா துவார் பழித்தாரோ
செல்வப் புதல்வர் மறந்தாரோ
திருவார் கலன்கள் மறைந்தனவோ
தீயும் நீரு முண்டனவோ
வாராக் காலம் வந்தனவோ
மன்னர் ஆட்சி யிழந்தனரோ
வள்ளன் மார்கள் குறைந்தனரோ
வாய்மைப் புலவர் போயினரோ
ஆரா வழுதே யருட்கடலே
அன்பின் பெருக்கே யகச்சுட்டே
அன்னும் வருக வெனவழைத்தால்
அணையா திருக்க விதியுண்டோ
தாரார் வேந்தர் தமிழகத்துத்
தாயே வருக வருகவே
சங்கப் புலமைத் தமிழ்க்கூடற்
றலைவீ வருக வருகவே.

அன்னே வருக மெய்ந்காவி
எழுதே வருக வாருயிர்கட
கறிவே வருக அறிவிலெழு
மன்பே வருக அன்புதரும்
பொன்னே வருக புந்திமலர்ப்
பூவே வருக பூவிலமர்
பொறியே வருக பொறிகடந்த
பொற்பே வருக கருணைமழை
மின்னே வருக நாதவிங்கு
வெளியே வருக வெளியிலொளிர்
விளக்கே வருக மெய்ந்தாலின்
வித்தே வருக வியனுலகில்
தன்னே ரில்லாத் தமிழகத்துத்
தாயே வருக வருகவே
சங்கப் புலமைத் தமிழ்க்கூடற்
றலைவீ வருக வருகவே.

10

11

உரை விளக்கம்

துபிலைக் கூவமாறு வேண்டியும், தெய்வத் திருக்கோலத்தைக் காலுறுதற்கு ஆசைப்பட்டுக் குறையிருக்கும் கின்ற ஆசிரியர், இப் பதி தத்தால் அருள்புரிய வருமாறு நாமகளை வேண்டுகின்றார்.

(1) மாசு கலவா மாமாயை - சுத்த மாயை, மடு - வாவி. சுத்த மாயை வாவியாகவும் ஒங்கார வடிவம் அதிற்கேள்ளிய தாமரையாகவும் உருவகிக்கப்பட்டன. பாவானர் - புலவர். கடவுட் சிலம்பு - தெய்வத்தன்மை பொருந்திய மலை. கடி - வாசனை. வண்ணம் - அழுகு. ஞானப் பகங் ஞானி - மூன்று வயதிலே ஞானப்பாலுன்று மெய்ஞ்ஞானங்கைவரப்பெற்ற திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார். ஏடு - தேவாரம் எழுதிய ஏடு. தண்டா - குறையாத.

(2) முப்பால் - திருக்குறல். பொய்யாமொழி - திருவள்ளுவர். குற்றம் - புகழ். கோது - குற்றம்.

(3) கடு - நஞ்சு. புணரி - கடல். சடிலம் - முடி. சுருதி - வேதம். வேழும் - யாணை. அனந்தம் - பலப்பல.

(4) கடவுண்மணி - சிந்தாமணி. நாற்பால் - அறம் பொருள் இன்பம் வீடு.

(5) ஆனேறுடையான் - சிவன்.

(6) வானப் புலவர் - தேவர்கள். தமரம் - ஓலி. தமரத் திரை - அன்மொழியாய்க் கடலை உணர்த்தியது. பொறித்துத்தி - பொறியை உடைய படம். வலித்தல் - இழுத்தல். உலகப் புலவர் - கவிஞர். ஏழு பிறப்பிலும் கலங்கு சுவைத்தலோடு அறமுதன்றப்பனுங் தருதலின் பாற்கடலமுதம் நாலுவதாயிற்று.

(7) உண்ணேயம் - மனவருக்கம். வழக்குண்டோ - முறைமை யுண்டோ, இல்லையென்றபடி.

(8) சேர சோழ பாண்டியரைப் போல இங்காளில் தமிழைப் பாதுகாக்கும் மன்னவர் இல்லை என்க. ஈவோர் - புலவர்களை ஆதாரிப்போர்.

பண்டுபோலப் புரப்போரும் பரவுவோரும் நயப்போரும் இங்காளில் இல்லாமை நோக்கி வாராதிருக்க வேண்டாம்; வருக என்ற வாறு.

(9) அப்பு - கங்கை. ஆரம் - தேவாரம். அருள் மாணிக்கக் கோவை - மனிவாசகப்பெருமான் அருளிய திருக்கோவை. வாசம் - திருவாசகம். முகுந்தன் - திருமால். வாய்மொழி - திருவாய்மொழி. முத்த நயினர் - பிள்ளையார். மணித்தொகை - மும்மணிக்

கோவை, காண்மனிமாலை முதலியன். ஞானசூத்திரமே - சிவஞான போதம்.

ஏழு.....பெருமாட்டி—இந்துவாசிரியர் தமது பன்னி ரண்டாவது ஆண்டிலே, இலக்கணமறியாப் பருவத்திலே, தமிழிற் பாடுமாறு பணித்து அருள்செய்த பெருங்கருணையை இவ்வடியினர் கூறுகின்றார்.

(10) தேராது - பெருமையை ஆராய்ந்து தெளியாது. செல் வப் புலவர் - தமிழ்மக்கள். கலன்கள் - ஆபரணங்கள் போன்ற நால் கள். உவமையாகுபெயர்.

இக்காலத்திலே தென்னிந்தியப் புலவர்கள் தமிழ் மரசினையும் இலக்கண இலக்கிய வரம்பினையும் அழித்து வருகின்றனர். தமிழில் எழுத்துக்களை மாற்றியும் குறைத்தும் கூட்டியும் திருத்த முற்படும் புலவர்கள் புலர். கம்பன் எழுதிய காப்பியத்தைத் திருத்திப் பழி தேடும் இரசிகமணிகள் சிலர். இவைகளைக் குறித்கொண்டு வாராக்காலம் வந்தவேரா என்றார்.

(11) பொறி - இலக்குமி. பொறிகடந்த - ஐம்பொறிகளின் அறி வைக் கடந்த.

6. செந்தமிழ்க் குலதெய்வம்

ஏர்கொண்ட முக்கணன் சடைகொண்ட விளமதியி
நைழில்கொண்ட திலதநுதலும்
ஏறுமயில் வாகனான் கைக்கொண்ட கூர்வே
விரண்டுகொண் டொளிர்விழிகளும்
நீர்கொண்ட சூழுகமலர் நிறைகொண்ட திருவாயும்
நித்திலங்குடி ஏகாண்டநகையும் [கை
நெடியவன் வாய்கொண்ட வேய்கொண்ட தோன்று
நேர்கொண்ட வனமுலைகளும்
கார்கொண்ட மின்னிடையு மனநடையு மொலிகொண்ட
கனகதன் டைக்கால்களும்
கண்கொண்டு கண்டுளங் களிகொண்டு வாழ்ந்திடக்
கருணைகொண் டிடுவதெந்நாள்
சீர்கொண்ட பாமாலை திறைகொண் டெங்கொண்ட
தேவியே கருணைபுரிவாய்
தென்பொதிய மலையிலுறை சூம்பழுனி மடியில்வளர்
செந்தமிழ்க் குலதெய்வமே.

ஓயாம் லெவர்கட்கு மொண்பொரு ஓளிக்கின்ற
வயர்குறளோ ரைந்துதருவாய்
ஒருநால்வர் திருவாயி னுதவுமறை சிவஞான
முறுபோக முதவுமழுதாய்
மாயாத விருதேவர் மணிகள்திரு மணிகளாய்
மாலூல ஞருள்மந்திரம்
வற்றுத் பால்பொழிக் தருள்காம தேனுவாய்
வண்டமிழ்ப் புலவர்சுரராய்
வேயாத மாடமலி கூடலம் பதியரச
மேவுமத் தாணியாக
விண்ணஞாலக மண்ணஞாலக மாகவர சாள்கின்ற
வெண்டா மரைச்செல்லியே
தேயாத கல்வீபுஞ் செல்வழுங் தந்துன து
திருவீஞ்க் காளாக்குவாய்
தென்பொதிய மலையிலுறை சூம்பழுனி மடியில்வளர்
செந்தமிழ்க் குலதெய்வமே.

மருளேறு நெஞ்சகத் தெண்ணையி ரஞ்சமணர்
வானேறு கழுவேறிட
மன்ன னுடல் குளிரேற வைகைநதி யேடேற
வாளெரியின் மாடேறியும்
இருளேறு நள்ளிரவில் நிலவேறு சென்னியஜை
இருதரங் துதேவியும்
இடியேறு புத்தனுயர் முடியேற வொருமதலை
எழிலேறு கரையேற்றியும்
பொருளேறு மருமறைப் பூட்டேறு கதவுதாழ்
போக்கியு மடைத்துமாழி
போயேறு சிலையேறி யருளேறு பாவினற்
புனவேறு கரையேறியும்
தெருளேறு மொருகோடி விளையாடல் செயவேறு
தெய்வத்தி லௌகுமோ
தென்பொதிய மலையிலுறை சூம்பழுனி மடியில்வளர்
செந்தமிழ்க் குலதெய்வமே.

வாடாத பாவலரி ஞெண்டமிழ்ப் பாவலர்கள்
 வண்டாக வுண்டுமிகிழும்
 வற்றுத் தீஞ்சுவைச் செந்தேற லேமாரன்
 வளையாத பூங்கரும்பே
 ஈடாக வொன்றின்றி நெஞ்சினிற் றாண்டாம
 லெரிகின்ற மனிவிளக்கே
 எழுமையுங் தொடர்கின்ற முழுவலித் துணையே
 யிறங்காத கலைமதியமே
 ஓடாத நிதியமே தோளாத முத்தமே
 உவராத சுவையமுதமே
 ஊதாத செம்பொனே எழுதாத வடிவமே
 யுரையா துயர்ந்தமணியே
 தேடாத வஞ்சரைச் சேராத செல்வியே
 திருவருள் கொடுத்தாலுவாய்
 தென்பொதிய மலையிலுறை கும்பழுனி மடியில்வளர்
 செந்தமிழ்க் குலதெய்வமே. 4

வாராத சித்திவரு விக்கின்ற தெய்வமுயர்
 வாக்கினி னிறைந்ததெய்வம்
 மாடமலி கூடலம் பதியிலே முச்சங்க
 வாழ்வுடனி ருந்ததெய்வம்
 சீரான வேங்கடங் தெஞ்சுமரி யாயிடைத்
 தேயமர சாண்டதெய்வம்
 தென்னவன் முதலாய முடிமன்னர் மூவருஞ்
 சேவித்து னின்றதெய்வம்
 பாராத ரித்திடுங் தமிழ்மறைத் தெய்வமென்
 பார்வைக்கு னின்றதெய்வம்
 பார்க்கத் தெவிட்டாத வழகுடைய தெய்வமுயர்
 பாவலர்க் குதவெதெய்வம்
 தீராத நோய்களைத் தீர்க்கின்ற தெய்வமென்
 சிறுமையை யழித்ததெய்வம்
 தென்பொதிய மலையிலுறை கும்பழுனி மடியில்வளர்
 செந்தமிழ்க் குலதெய்வமே. 5

பாணினும் யாழினு மினிக்குமை வகையியற்
 பசுவிற்க றந்ததீம்பால்
 பரவுபங் கயமிரண் பொருநாலு காந்தள்விரி
 பைந்தருவின் வருமுக்கனி
 காணினுங் கேட்பினு மதுரிக்கு மிருவிழிக்
 கன்னவிலென முந்தசெந்தேன்
 கற்றவர்க ணுவினிற் பொதிசோறு தத்தமது
 கைக்கெட்ட வேயிருக்க
 விணிலிம் மானுடர்கொ டும்பசிக் குணவாக
 விடமருங் துவதுபோல
 வேறுமொழி யுணவுகொண் டழிகின்ற மதியின்மை
 விதிவன்மை யன் றியுண்டோ
 சேணினுங் காணுத வெண்கமல நிதியமே
 சிந்தாம னிக்குவியலே
 தென்பொதிய மலையிலுறை கும்பழுனி மடியில்வளர்
 செந்தமிழ்க் குலதெய்வமே. 6

அம்புவி யடைந்தவுட னம்மா வெனக்கூவ
 வறிவித்த தெய்வமுநீ
 அழுதுவா யுண்ணவதி மதுரமொழி செவியுண்ண
 ஆதரித் திடுமான்னைநீ
 இன்புவினொ யும்பசுங் குதலைமொழி பெற்றவர்க்
 கீதித்த செல்வியுந்
 ஏடுகைத் தந்துளாக் கண்ணைத் திறங்தெழுத்
 , தறிவித்த னிறைவனுநீ
 நம்புங் கருத்தைப் பிறர்க்கறிவு றுத்தவென்
 நாவிலுறை தூதுவனுநீ
 நல்லுயிர்த் துணைவனீ பிரியாத தோழனீ
 நன்மனைவி மாக்களுநீ
 செம்பொனருள் செல்விக் யுனைமறங் திட்டவத்
 தீயர்க்கு முறைதியுண்டோ
 தென்பொதிய மலையிலுறை கும்பழுனி மடியில்வளர்
 செந்தமிழ்க் குலதெய்வமே. 7

கண்டெழுந் திருகரங் கூப்பித் தலைக்குமேற்
காட்டியஞ் சலிசெய்குவார்
கடவுளே யிப்போது பேசியது முங்களது
கதையென்று கண்ணிர்விடுவார்
தெண்டனிடு வாரிங்கு வந்தகா ரியமேது
தெரிவிக்க வேண்டுமென்பார்
சிறிதுபொரு ஞதவியென் நடியெடுத் திடுமாந்
திருமுகங் கருமுகமதாய்
விண்டவாய் கூம்பக் கழுத்துச் சரிந்தொரிரு
விழிசொருகி நாக்கு வீழ்ந்து
விக்குளெழு மரணவே தணியுறும் வச்சையர்கள்
வீட்டிலே பொருளிரக்கச்
சென்றிடா வரமுழுன் நிருவடிச் சேவையுஞ் 8
சிறியெனுக் கருஞ்ஞந்டாய்
தென்பொதிய மலையிலுறை கும்பமுனி மடியில்வளர்
செந்தமிழ்க் குலதெய்வுமே.

இல்லாமை யாஸ்வந்த துயரினால் மிகநொங்
திக்கத்து கின்துமானம்
ஏகாது பின்றள்ள வாற்றுமை முன்றள்ள
விடையூச லாடியாடிப்
பல்லாமி ரந்தரங் காட்டியும் நாவினுற்
பயிலாத மொழிபயின்றும்
பணியாத பேரைப் பணிந்துமுன் திறவாத
படலைபல பலதிறந்தும்
பொல்லாத வஞ்சரைப் பாடியும் புகல்கின்ற
பொய்ம்மைமொழி செவிமடுத்தும்
போற்றமுன் பெருமைபறி போகவிட டென்மனம்
புண்பட்ட வாறுபோதும்
செல்லாத செல்வமுந் திருவடிச் சேவையுஞ் 9
சிறியெனுக் கருஞ்ஞந்டாய்
தென்பொதிய மலையிலுறை கும்பமுனி மடியில்வளர்
செந்தமிழ்க் குலதெய்வுமே.

என்மனக் கவலைமுழு வதுமொழியு மாருதே
சேடனை பிரக்குகொள்ளும்
என்பெற்ற வன்னையுன் பொன்பெற்ற விருசெவி
யிடங்கொள்ளு மோவறிகிலைன்
நன்மனத் தாலரிந் தருள்புரிவை யென்றிந்த
நாள்களைல் ஸாங்கமித்தேந்
நானிலவு காத்திட்ட கிளியான தன்றியோர்
நயயில்லை நல்குரவினும்
புன்மையும் நோயுங் கெடுத்துயிர்க் குற்றமும்
போக்கியினி யருள்புரிகுவாய்
பொல்லாத பின்னையென் தெங்னைப் புறந்தரப்
போக்குது பொறையுனாக்கே
சின்மய சொஞ்சியே யானந்த வெள்ளமே
சிந்தா மணிக்குவிபலே
தென்பொதிய மலையிலுறை கும்பமுனி மடியில்வளர்
செந்தமிழ்க் குலதெய்வுமே. 10

உரை விளக்கம்

உருதிரோற்காரி ஆண்டு ஜூப்பகித் திங்களில் நோயினுறும்
மிடுமினாலும் பெரிதம் வருந்திய ஆசிரியர் அவற்றினின்றும் நீக்கித்
தம்மைக் காத்தகருஞ்ஞாறு குலதெய்வமாகிய நாமகளை வேண்டி இப்
பதிகத்தைப் பாட்டனர்.

(1) ஏர் - அழு. கிறை - தேர்விவு. நித்திலம் - முத்து. செந்த
யவன் - திருமால். தெடியவன் வாய்கொண்ட வேய் - திருமால் கோபா
லகைப் பிறந்து வாயில்வைத்து ஆதிய குழலாகிய மூங்கில். அனம் -
அன்மம்; குறைந்து நின்றது. கும்பமுனி - அக்தியார்.

(2) உயராய் எவ்வக்கூர் ஒன்போதும் அளிக்கின்ற உயர்க்கூர் -
க்ருந்தோறுங் க்ருந்தோறும் போருங் கிறந்து அறுதாலை நாறபோது
ஈாநிய ஆப்பயனைக் குறைவின்றத் தகுநிற்ற நிகுங்கூர். எப்பாவளிக்கூர்
போதுவய ஆநதலீன் எவ்வக்கூர் சன்னுர். ஜங்கு தரு - அரிசந்தனம்,
கந்பகதரு, சந்தானம், பாரிசாதம், மந்தாரம் என்பன. ஒருநால்வர்-
சௌவசமயகுரவர் நால்வர். அவர் உதவிய மறை தேவாரமும் திரு
வாசகமுமாம். ஓபின்மையில் ஒருநால்வர் என்றா. இருதேவர் -
திருத்தக்கதேவரும் அருணமொழித்தேவரும். மணிகள் - மாணிக்கம்
போன்ற சிந்தாமணியும் பெரியுராணமும். திருமனிகளாய் - சிந்தா

மணிகளாய். மாழுஸன் - திருமூலநாயனர். மந்திரம் - திருமந்திரம். கார் - தேவர். கூடலம்பதி - மதுரை. அரசு மேவும் அத்தாணி - ஆட்சி செய்தற்கு வீற்றிருக்கும் சபாமண்டபம்.

திருக்குறள் ஜந்தருவாகவும், நால்வர் அருளிய தேவார திருவாசகங்கள் அமுதமாகவும், இரு தேவரும் அருளிய நால்கள் சிந்தா மணிகளாகவும், திருமூலரது திருமந்திரம் காமதேனுவாகவும், தமிழ்ப் புலவர்கள் தேவராகவும் அமைதவின் வெண்டாமரைச் செல்லிக்கு விண்ணுலகம் மண்ணிடத்திலும் அமைவதாயிற்று.

(3) மருள் - மயக்கம். வானேறு கழு - தீயோரை ஆழித்தலாற் பெருமை மிகுந்த கழு. வான் - பெருமை. நிலு - சந்திரன். சென்னியன் - சிவன். தூது - சந்தராமர்த்தி சுவாமிகளுக்காகப் பரவவ நாச்சியாரிடத்திலே இருமுறை தூது சென்றமை. மதலீ - குழந்தை. பொருள் - மெய்ப்பொருள். ஆழி - கடல். சிலை - கருங்கல். தெரு என்று மொருகோடி விளையாடல் - புறச் சமயத்தாரிடம் சூசவமே மெய்ச்சமயம் என்னும் கல்லுணர்வண்டாதலை வேண்டிப் புரிந்த அனந்தம் விளையாடல்கள். சமனர் எண்ணுயிரவரைக் கழுவேற்றியது முதலாய திருவிளையாடல்களைப் பெரிய புராணத்தால்தான்.

(4) வாடாத பா அலர் - எக்காலத்தும் அழகும் இனிமையும் பொருளும் கெடாத பாக்கவாகிப் பூக்கள்.

பாக்களைப் பூக்களாகவும், பாவலர் களை வண்டுகளாகவும், தீஞ் சுவாயாகிய தேஜை நாமகளாகவும் உருவகித்தார். மாரன் - மன் மதன். ஈடு - சமம். இறங்குதல் - தேப்தல். கலைமதியம் - பூரணர்த்திரன். ஒடாத - அழியாத. தோன்றத - துளைக்காத. உவராத - தெவிட்டாத. ஊதாத - பொற்கொல்லலை ஊதியிருக்கப்படாத.

(5) வாராத சித்தி-தவத்தாற் பெறமுடியாத சித்திகள். சிறுமை வறுமையால் ஈயாச் செல்வரிடத்தே சென்று அடைந்த இகழ்ச்சி. நாமகளது அருளினால் சிறிய முயற்சிகளிற் பெரிய செல்வம் பெருகியமையின் சிறுமையை அழித்த தெய்வம் என்றார்.

(6) பாண் - இசைப்பாடல். ஜவகை இயற்பசு - ஜந்துவகை இலக்கணங்களாகிய பகுக்கள். அவை எழுத்து, சொல், பொருள், யார்பு, அணி என்பன.

பங்கயம் இரண்டு - இரண்டு பாத தாமரைகள். நான்கு காகதள் - நான்கு கைகள். இரண்டு பங்கயமும் நானு காங்களும் விரிந்த ஒரு கற்பகத்தருவிற் பழுத்த முக்களிகள் என்க. அவை இயல் இசை நாடகமென்பன. திம்பாலும், முக்களியும், செங்கேளும், பொதிசோறும் இருக்க இம்மானுடர் விணை வேற்றுமொழியென்னும் விடம் அது துவது விதவலியாலோ என்று இருங்குகின்றார் ஆசிரியர்.

(7) செந்தமிழ்க் குலதெய்வம் தாய், தங்கதை, குரு, துணைவன், தோழன், மணைவி, சுற்றந் தூது முதலாய எல்லாமாகவும் அமைந்த திறங்கூறப்பட்டது. அம்புவி - பூமி. உளக்கண் - அறிவுக்கண். உய்தி - ஈடேற்றம்.

(8) இச் செய்யுள் ஆசிரியருடைய வாழ்வில் நடந்த ஓர் உண்மை நிகழ்ச்சியைத் தெரியிப்பது. புலவர், பொருள் முட்டுப்பாட்டினால் ஒரு செல்வன் விடு சென்றார். செல்வன் புலவரைக் கண்டது முதலாக நிகழ்ந்த சம்பவங்களை ஓர் ஓசியம்போல எடுத்துக்காட்டுகின்றார். அச் செல்வன் இப்போதும் உழிருடன் இருத்தவினால் அவர்தம் பெயரைச் சொல்லுவது பண்பாகாது. அஞ்சலி - வணக்கம். திருமூகம் - பொலிந்த சிவங்க முகம். கருமூகம் - உலோபத்தாற் கருமையடைந்த முகம். விண்டவாய் - பேசியவாய். கூம்ப - பேசாதிருக்க. வச்சையர் - உலோகிகள். இவரை “உவர்க்கடலன் செல்வர்” என்பர் ஏனைப் புலவோர்.

(9) இச் செய்யுளும் பொருளிரக்கச் சென்று பட்ட துங்பங்களைக் காட்டுவது.

(10) பொன் - அழு. புன்மை - சிறுமை. கோயி - உடற் பினிகள். உயிர்க்குற்றம் - அறியாமை. கிணமயம் - அறிவு.

7. தசாங்கம்*

மூலமும் உரை விளக்கமும்

அரசனுக்குரிய நாடு, மலை, ஆறு, ஊர், முரசு, கோடி, மாலை, யானை, குதிரை, செங்கோல் என்னும் பத்து உறுப்பினையும் கோரிசை வெண்பாவினாற் பாவேது தாங்கம் என்க. இது கிளியை விளித்துப் பாடப்படுவது. இதனை ஆசிரியர் உருத்தோற்காரியாண்டு கார்த்திகைத் திங்கள் இரண்டாம் நாளிற் பாடி னர்.

நடு

செந்தாற் பகுங்கிலீயே தெள்பாற் குழுமவீரி
நந்தாத் தமிழரை நாடுவரயாய் — வந்தேறி
மங்குலிதவாற் வேங்கடையீர் வாள்குரூரி யாறுமிலடத்
தங்குதமிற் நந்தேறி நான்.

1

* இவ்வரையானால், உரையாசிரியையால் 1938-ஆம் ஆண்டில் டபு பம்பட்டு ஈடுபோரி ஆண்டு டாலில் வெளிவந்தது.

இந்போது:—ஒனியே! தெற்கின்கண்ணுவன் உருவத்தாற் குறிய அகத்திய முனிவர் உதவிய என்றுமுள்ள தமிழரசியாகிய நாமகனது நாட்டினைக் கருதி. அது, மேகம் நீரை முகந்து வந்து ஏற்ற தவற்கின்ற வேங்கட மலைக்கும் குமரியாற்றிற்கும் இடையே யுள்ள தமிழகம் என்பது.

செந்தார்ப் பசுங்களி—கிவங்க ஆரத்தினையுடைய பச்சை நிறம் பொருந்திய கிளி. கழுத்திலுள்ள செம்மைவரி தார்போலக் கிடத்த விள் தார் என்பப்பட்டது. ஒப்பினுகிய பெயர். அற்றேல், கிளிக்குச் சிறப்புத் தருவது பேச்சன்றே. அடை கொடுக்குங்கால் இன்றியமையாத சிறப்பினை எடுத்து மொழிதல் மரபு. ஆதலின், பேச்சினையே முற்கூறுகவெனின்; அதுவே யமையுமெனினும் கிளியைக் கண்டுபிருதவில் உள்ளத்தைக் கவர்வது அதன் பசுமை நிறமும் அப்பசுமை பொயியக் கிடந்த ஆரத்தின் செம்மை நிறமாம். பேச்சேரவெனின் அது கிளி தன் உள்ளம் விழைந்து பேசியக்காலாற்றிக் கண்ட மாத் திரத்தானே அறியப்படுதலின்றும். அதனாற் கண்டவளவில் உள்ளத் துப் பதிந்து மகிழ்வைத் தரும் உருவச் சிறப்பினையே முதற்கண் மொழிந்தார், யார்க்கும் உள்ளஞ் சென்றவழியே மொழியுஞ் சென்று மிறக்குமாதவின் என்க, இவ்வாறே திருமுருகாற்றுப்படையில் நக்கிறனரும்,

“உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு
பல்சுகும் நூறியு கடற்கண் டாங்கு
ஓவற விழைக்குஞ் சேண்வின் கவிரொன்”

என முருக்கடவுளின் எண்ணிற்கடங்காத் திருவினையாடல்களும் அருட்டுணங்களு மெல்லாங் கீடப்பத் தமது உள்ளத்துப் பதிந்த தோற்றப் பொலிவினையே முதற்கண் மொழிதல் காண்க.

ஆண்டும் மஹிவன் பசுமையிடையே தோன்றும் முருகனின் செம்மையையே விதந்து கூறுகின்றார். அற்றுமின், அதன் பசுமை பொயியக் கிடந்த முற்குமுளதன்றே செம்மையிறங் காட்டற்கு, அது கூறுது ஆரங் குறியதென்னையெனின்? பல்லாற்றுஞும் அழுபடப் புணைக்குழியும் மங்கல வனியாய மாலை அணியாக்கால் அடியினைக் கூறுதலும் பொலிவின்றும். அதனால் இதற்கும் மங்கலவனி பெறும் படி கிடந்த ஆரத்தினை எடுத்து மொழிந்தாரென்பது. வன்னி, தத்தை, கூகம், கிளை முதலாய பல பெயர்களிருப்பவும் வழக்கு மிகுநிபற்றிக் கூறியென முதற்கண் விளித்தார்.

அகத்தியர் தெற்கின்கண்ணதாகிய பொதியின்கண் இருந்தாரென்பது புராணக் கொள்கையாதவின் ‘தென்பாற் குறுமுனி’ எனப்பட்டது.

சோலைசூர் போதுவளமூர் தூறுமி, ஒசைநயழுடைத்தாய், இயல், இரை நாடநூலிக்கும் தந்துவநாந்தகும் தகுந்தந்தகும் மந்திரநூல்கும்

ஒதாய நூல்கள் போன்று இடையை வரப்பு கடவுது திறவிஸ் ‘நாத தமிழ்’ எனப்பட்டது.

நோல்காப்பியக் கெங்கோரேந்தி அன்ளக்கொடி யுயர்த்தி முதலமிழும் பூர்த்திப் பாஸாஜி ஜின்து மஸைபடிடாங் கலிருக்கப் பரிபாடல் பரியாக, வைங்கநீர் வளம்படம் பேருதூர் நாஸ்ராடக்கூடலீல் அரசரிர் நிருங்கு வேங்கடதூர் குரியியாய எல்லைக்குப்பட்ட தமிழ்நாடேஷனர் ஆஸ்திரே அரசுபுரிதலீன் ‘ஆரி’ என்று. நக்தா— அழிவில்லாத.

மழுமேகமானது கடவிலே நீரை முகந்து குற்கொண்டு ஆகாய வெளியை அலங்கரித்து வந்து, நன் வருகையை இடையே தடை செய்து உயர்ந்து கிடந்த வேங்கடத்தைக் கடத்ததற்கு மென்மெலவேறிச் சென்று, ஏறிய களைப்பினாற் நவமும் என்பார், ‘வங்தேறி மங்குல் தவழ் வேங்கடம் என்னார். மங்குல் வந்து ஏறித் தவழ் வேங்கடம் என இயைத்துப் பொருள் கொள்க. ஏறி என்றதனாலே மேகங்கள் செல்லும் அளவிலும் பார்க்க வேங்கடம் உயர்ந்துள்ளதென உயர மும் அதன் நீர்வளமும் கட்டியவாகும்.

‘கிலங்கடந்த கெடுமுடி யண்ணலை கோக்கி உலகக் தவஞ் செய்து வீடுபெற்ற மலையாதலாலும் எல்லாராலும் மறியப்படுதலாலும் வேங்கடத்தை எல்லை கூறினார். குமரியுங் தீர்த்தமாதவிற் கூறினார். இவ்விரண்டையும் நால் தோடங்குங் காலையே ஒதுவார்க்கு கல்வினை யுண்டாமென்று கருதிப் பிறிதெல்லை கூறுது இவற்றையே கூறினார். இவ்விரண்டும் அகப்பாட்டெல்லையாகின் என்னை? குமரியாற்றின் தெற்கு நாற்பத்தொன்பது நாடு கடல்கொண்டதாகவின். கிழக்கும் மேற்குஞ் கடலெல்லையாக முழுதவின் வேறெல்லை கூறுராயினார்’ என்றும் நச்சிரைக்கியிரது தொல்காப்பியப் பாயிரவுரையை எண்டும் வேங்கடத்தையும் குமரியையும் எல்லை கூறியதற்கு உரைத்துக்கொள்க. இவிக் குமரியை முற்குறுது வேங்கடத்தை முற்குறினார், தொல்லா சிரியர்கள் கூறியவாறே கூறுதல் வேண்டி. தொல்லாசிரியர்களும் வடதிசை மங்கலதிசையாகவின் அத்திசைக்கண் உள்ள வேங்கடத்தை முற்கூறினார்களாக.

‘இடைத் தங்கு தமிழ்காடு’ என்னார், இவ்விரண்டும் தமிழ்நாட்டின் அகத்தாய் அதற்கு எல்லையாகும் என்பது காட்டுதற்கு.

‘பாண்டிகாடே பழம்பதி’ என்று திருவாதலூரடிகள் சிறப்பித் துக்க கூறியதும் சொல்வதுவாய அங்கயற்கண்ணி தடாதகைப் பிராட்டியாராகியும் பொருள்வதுவாகிய சோமகந்தரக் கடவுள் சுந்தசபான் டியராகியும் முருகக் கடவுள் உக்கிரபாண்டியராகியும் ஆட்சி செய்த பெருமை மேனியதும், சோமகந்தரக் கடவுள் அறுபத்துநான்கு திருவினையாடல்களைச் செய்தருளியதும் தமிழைப் பல்லாற்றுஞும் வளர்த்த பாண்டிய மன்னர்களும் புலவர்களுமிருந்து சங்கமருவிய சிறப்பு

வாய்ந்துமாய் மதுரையும்பதியைத் தலைமையதாய்க் கொண்டு, அப்பர் கந்தார் சம்பந்தர் மாணிக்கவாசகர் முதலாய் மெய்யடியார்களையும் ஏனைய நாயன்மார்களையுஞ் செங்கோன் மன்னர்களையும் கற்புடை மங்கையரையுஞ் தன்னகத் தேந்திய சிறப்பு வாய்ந்ததாகவின் ‘நன்னடி’ என்றார். இனி, தன்னடி எனவே அமைவதாகத் ‘தான்’ என்றதென்னையெனின் தனக்கு நிகராகப் பிற்பொரு நாடின்றித் தானே தனித்துச் சிறந்து நிற்றவின் ‘தான்’ என்றார் என்க.

மலை

அப்போற பகங்கிலீயே யன்றாங்கோ வாய்ந்தவித்த
செம்போற் சிலம்பி சிலம்புரையாய்—உம்பரேஸம்
வந்துலவு மிந்துலவு என்டுலை தண்டலைகுர்
வந்துலவு தேவ்யொதிய டாம். 2

இ - ஸ:—களியே! இங்கோவழிகளால் ஆராய்ந்தனரியப்பெற்ற சிலப்பதிகாரமென்னும் சிலம்பரைக்கு நாமகளது மலையினைக் கூறுதி! அது, தேவர்களும் சந்திரனும் வண்டுகளும் உலாவுகின்ற சோலைகள் குழந்த தென்றல் வீசுகின்ற தென்பொதிய மென்பது.

அகத்தியமுனிவர் இருத்தல்பற்றியும் தமிழ் அமிழ்நைச் செனியால் துகர்தல் பற்றியும் தேவர்கள் வந்துலவுவர். வெங்கதிர் வெப்பங் தீர்த்து தண்ணூறுஞ் சோலை தாழ்ந்து நிழற்செய்யும் மாலைக்காலத்து இந்துலவுதல் கழிபேரின்பஞ் செய்தவின் ‘இந்துலவு தண்டலை’யென்றார். நண்மையினைத் தலைப்பட்டு நிற்றவின் தண்டலை என்பத்து.

வந்து—காற்று. காற்றுலவாத விடமின்மையின் காற்றுலவுதல் எல்லாவிடங்களுக்கும் பொதுஹாம். பொதுவாய்தொன்றனை இதற்கு அடைமொழியாகச் சிறப்பித்ததென்னையெனின், காற்றுத் தாம் பல. அவற்றுள், இன்பங் தருவது தென்றல். அத் தென்றல் பொதியத்துப் பிரத்தவிலைலே வந்துவுகுல் பொதியத்துக்குச் சிறப்பாம். இனித் தென்றல் வீக்மிடம் சிறவுமுண்டென்பார்க்கு, உண்டென்னும். சந்தனம் மூதவிய மரங்களிற் படிந்து கழுமணங்கு கமழு வருதவின் இது சிறந்துகொண்க. ‘சந்தனப் பொதியம்’ என்றார் மிஶரும்.

தென்பொதி—இனநு சுட்டாத அடையுதித்து வந்தது. காடும் மலையும் நாடும் பாலையும் கடலும் ஆகிய இடம் எல்லாங் கடந்து பேரினைப்பற்ற மதியம் கண்டு வந்து களைதோ உல்லிர்வெற்றனரும், முகத்திய மண்டலத்திலிருந்து வெங்கதிர் வெப்பத்தால் விரிந்து ஆண்டிருக்க இடம்பெறுது மேலெழுஞ்சு தெற்கே சென்று கீழிறங்கித் தென் தீட்டுகாற் றுய் வீசிப் பூமத்திய மண்டலங் கடக்கு தென்மேற்காய்த் திரும்பி இவ்வார்க்க காய்ந்தும் விரிந்தும் சுமங்கும் திரும்பியும் இளந்து

வந்த காற்று இச்சோலையில் இளைப்பாற உலகிற்றென்றும் தற்குறிப் பேற்றவனி புணையப்படுதல் காண்க.

இனிச் சாவா வழித்துண்டு மூவாவின்பாம் பெற்ற தேவர்களும், யாவர்களும் இன்பஞ் செய்யும் மதியும், தென்றலும் இம்மலைக்கண் இன்பம் பெறுதற்கு வந்துலவின்ரெணவே பொதியத்து இன்பச் சிறப்புச் சொல்லாமலே அமையுமென்க.

ஷா

அப்பா ஜௌயமோறி யத்சகமே சேஞ்சோலையும்
ஜம்பா வறகிதமி டாருவரையாய்—நம்பாநா
சட்டி செழுங்கழுவி ஹெவேநி ரேந்ஹா
போட்டி சுமந்தவைகை யாறு. 3

இ - ஸ:—அஞ்சகமே! ஐம்பாலழுகியாகிய நாமகளது ஆறு உரைத்தி; அது, சமணர்கள் கழுவிலேதுமாறு தான் ஆற்று வெள் எத்துடன் ஓடாது எதிரேறி வந்த திருஞானசம்பந்தரது திருவேட்டினைச் சுமந்த வைகையாறு என்பது.

பால், மொழிசின் இனிமைக்கு உவங்கம். இனித் தமிழ்மொழி யன்றிப் பிறமொழி பயின்ற கிளியிடத்து இத் தசாங்கத்தைக் கேட்டில் சாலாதாகவின் அழகிய பாலையாத்த தமிழ்பேசுக் கிளி என்ற றும் அமையும். அஞ்சகம் என்றதில் சுகத்தைச் செய்வது என்னும் தொலிப்பொருள் காண்க.

கொண்டை, குழல், பனிச்சை, முடி, சுருள் என ஜூந்துவகையாக முடிக்கப்படுதலின் ஜம்பால் என்ப்பட்டது. இனி இருட்கி சுருட்சி, நீட்சி, குளிச்சி, அழகு என்னும் ஜவகைப் பண்ணினது என்பாருமோ. வைகைகந்தி சுட்டி செழுங்கழுவில் நம்பாதார் ஏற எதிரேறிவரும் எட்டைச் சுமந்த வரலாற்றைப் பெரிப்புராணத்தால் அறிக்.

ஊர்

தாம் பகங்கிலீயே சங்கத் தலையிழுத்தி நோல்
ஊலாக் குரைதெரித்தா சூகுரையாய்—தூயால்
மேன்மாடத் தூம்பி விதுப்பழித்த நெர்நியர்வார்
நால்மாடங் கூடல் நா. 4

இ - ஸ:—களியே! சங்கத்தாகியாயிருந்து ஊமைக்கு உரைத்து நாமகளது ஊர் கூறுதி. அது, பிறையினை வெற்றி பார்வையும் நால்மாடக் கூடல் நகர் என்பது.

ஶஹமக்கு உறைதெரித்த வரலாற்றைத் திருவாதழூரடிகள் புராணத்தாலறிக.

சந்திரன் இருள் கீண்டு ஒனி விடுதற்கு மேகமண்டலங் கரிதாயிருத்தல்போல, ஈண்டும் இம்மங்கைங்கல்லார் செற்றியாகிய சந்திரன் இருள் கீண்டு ஒனிவிடுதற்கு மாடத்தைக் கரிதாக்கவேண்டித் ‘தூமமலி’ என அடைகொடுத்தார். தூமம் - புகை. அகிலீப் புகைத்தலாலுண்டாவது.

நான்மாடக்கூடல் ககர் - மதுரை. மதுரைமாநகரின்மீது வருணன் கோவித்து மேகங்களை ஏவி மழை பொழிவித்த காலத்துப் பாண்டியன், சோமசுந்தரக் கடவுளை வேண்டிநிற்க, அப்பெருமான் மேகங்களை மதுரையின் நான்கு மூலையினுமேசி, அங்கைரப் பருகி மழையைத் தடுத்தகுளியதால் நான்மாடக் கூடல் எனப்பட்டதென்பர். நச்சினார்க்கிணியர் திருவாலவாய், திருநள்ளாறு, திருமுடங்கை, திருக்குழுர் என்னும் இவைகளுக்கு கடுவே இருத்தலால் அப்பெயர் பெற்ற தென்பர்.

முரசு

வள்டாடுஞ் சோலை ராகநோ! வாளவழு
கொண்டாடுஞ் சேல்விபறை கூறிடுவாய்—பன்டே.
வழுத்து நியலிசு நாடகற மாகப்
பழுத்தமிழ் மூன்றும் பலை. 5

இ - ஸ்:—மரகதமே! வானவருங் கொண்டாடுஞ் சேல்வியாகிய நாமகளனு மூரசினைக் கூறுதி. அது, பண்டுதொட்டே துதிக்கப்பட்டு வருகின்ற இயல் இசை நாடகம் என்னும் மூன்றுமென்பது.

வானவரும் என்றதில் உம்மை உயர்வுகிறப்பு. பாற்கடல் ஈந்த அமிழ்து வீடுதொழையும் இத் தமிழ்க்கடல் ஈந்த அமிழ்து வீடுத துகுத மூலம் உணர்ந்து, தேவர்கள் கொண்டாடுவார். அன்றி, நான்முகன் தேவியாதல்பற்றியும் கொண்டாடுவார். உம்மையால் மண்ணவர் கொண்டாடுதல் பெறப்படும். மண்ணவர், மொழியரசியாதல் பற்றியும் தெய் வமாதல்பற்றியும் கொண்டாடுவார். இவி, வானவர் என்றது கடவுளரை எனக் கொண்டு, திருமாலும் முருகக்கடவுளும் சிவமிரானும் உமாதேவியாரும் முதலாய கடவுளர் விரும்பிக் கொண்டாடிய செல்வி என்றலும் அமையும்.

எல்லா வளமும் நிரம்பி நுகர்தற்கிதொய்க் கனிந்திருத்தலிற் பழுத்த தமிழ் எனப்பட்டது.

கொடைமுரசு மணமுரசு ஸ்ரமுரசு என மும்முரசு, அரசர்க்குரித்தாகவின் நம்மரகிக்கும் இயல் இசை நாடகம் என்னும் மூன்றினையும் முரசமாக்கிக் கூறினார் என்க. ‘பண்டே வழுத்தும்’ என்றதினுற்றமிழின் பழங்மையும் பெருமையும் அறியப்படும்.

கொடி

முன்னம் பசங்கிளியே மூட்டுமறைப் பூட்டவிழ்த்த பொன்னங் கொடித்துக் கொடிபுகலாய்—பின்னமிலா வன்னக் கொடியிடத்தான் வேதண்ட மட்டுமுயர் அன்னக் கொடிபென் றறி.

இ - ஸ்:—கிளியே! முன்னெருகாலத்து அடைக்கப்பட்டிருந்த மறைக் கதவினை அப்பர் சுவாமிகளது நான்வெளிமூந்தருள்த் திறக்கப் பாடியருளிய பொற்கொடிபோலும் நாமகளது கொடியினைக் கூறுதி. அப்து, உழையம்சையானா இடப்பாகத்தே கொண்ட இறைவனது வெள்ளிமலை மட்டுமுயர்ந்த அன்னக்கொடியென்பது. இதனை அறி குதி என்றவாறு.

முன்னம் மூட்டுமறைப் பூட்டவிழ்த்த என இயைக்க. இவ்வரவாற்றைப் பெரியபுராணத்தாலறி.

இறைவனது இடப்பாகத்தே ஒன்றியிருத்தல்லை ‘பின்னமிலா’ என்றார். வன்னக்கொடி - உமாதேவியார்.

இரமதேவனுக்குக் கொடி அன்னம் ஆகலின், நாமகனுக்கும் கொடி அதுவென்க.

பண்டைநாளில் வெள்ளிமலைவரையும் தமிழ் பரவிதிருத்தமும் யாலே அவ்வெல்லைவரையும் அன்னக்கொடி பறந்தது.

மாலை

தண்டலையில் வாழுமிளங் தத்தாய் தமிழரசு கொண்டலைபு மாலையெயான்று கூறிடுவாய்—தொண்டருள மாமாலை நீக்கி மணிமாலை யீந்தருளும் பாமாலை யென்றே பகர். 7

இ - ஸ்:— சோலையில் வாழும் இங்கிளியே! தமிழரகியது மாலைகளுட் சிறந்ததைக் கூறுதி. அது தொண்டரகளது வறுமைத்துந்பத்தை நீக்கி அவர்களுக்கு இரத்தின மாலைகளைப் பரிசிலாகக் கொடுத்தருளும் பாமாலையாகும். அதனையே எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் அவளுக்குச் சிறந்த மாலை என்று நீ கூறிக்கொள் என்றவாறு.

‘கொண்டலையும் மாலை’ என்றார், அவள் எணைய மலர்மாலை மணிமாலை பொன்மாலை முதலாயவற்றை உள்ளகொண்டுந் கொள்ளாதும் அனிவள். ஆனால், அடியவரது பாமாலைகளை அண்போடு எள்ளகொண்டே அனிவள் என்றந்து.

தொண்டருள மா மால் - அடியவர்களது உள்ளங்களிலே வறு
மைத் துன்பத்தாலுண்டாகிய பெரிய மயக்கம்.

முற்காலத்துப் புலவர்கள் வள்ளல்களைப் பாடிப் பொன்பெற்
றதை மூன்றுமடி காட்டும்.

யானை

தேனேறு செஞ்சோற் சிறுகிளியே! செய்யதமிழ்
மானேறு பட்டத்து வாரணமென்—ஞானக்
கலைபடுக டாக்களிருங் கெளசிகனு ரீந்த
மலைபடுக டாக்களிரு மற்று. 8

இ - ஸ்:—இனிமை பொருந்திய செவ்விய சோற்களைப் பேசு
கின்ற சிறிய கிளியே! நாமகளது பட்டத்து யானை என்னவெனில்,
அது ஞானக் கலைவள்ளாங் கற்றுக் கல்விமதம் பொழியுங் களி
ந்தனாலும் கெளசிகனுர் தந்த மலைபடுகடாம் என்னும் யானையாகு
மென்பது.

தேன் - இனிமை, இரண்டாமடியிலே யானை மேலே இவர்க்கு
செல்லும் ஒரு மானென்று நாமகளை உருவகித்தமை நயக்கத்தக்கது.

களிற்றினை ஈன்று தருதல் களிற்றுக்கன்றி மற்றென்றிற்கு
அமையாமையின் கெளசிகனுரைக் கலைபடு கடாக் களிறு என்றார்.
இரண்டிய மூட்டத்துப் பெருங்குன்றுரப் பெருங்கெளசிகனுர், பல்குன்
ஏதுக் கோட்டத்துச் செங்கண்மாத்துவேள் நன்னீனைப் பாடிய செய்
புள் மலைபடுகடாம் என்பது. இது பத்துப்பாட்டிற் பத்தாவதாகத்
தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

குதிரை

சோலைப் பசங்கினியே சொல்லின் கீழ்த்தித்திரு
மாலைப் பரிமா வகுத்துரையாய்—மேலை
வரிபாடு மன்பர் வகையாய் வகுத்த
பரிபாட லாடற் பாரி. 9

இ - ஸ்:—கிளியே! சொல்லுக்கு உரிமையுடையவளாகிய நாம
களது அழகிய மாலையணிந்த செலவினீயுடைய குதிரை இன்னதேன
வகுத்துக் கூறுதி. இசைப்பாட்டுக்களைப் பாடுமன்பர் வகைபட வகுத்த
பரிபாடலே பரியாகும் என்றவாறு.

எட்டுத்தொகையுள் ஐந்தாவது பரிபாடலாகும். இஃது எழுபது
பாடல்களைக் கொண்டது. இந்தாற் பாடல்கள் பண்முறையாற் ஞேகுக்

கப்பட்டு இசையோடு பாடப்பட்டு வந்தமையாலும், திருமாலுக்கும்
முருகக்கடவுளுக்கும் காடுகிழாளுக்கும் வகைக்கப்பட்டு மதுரைக்
கும் உரியனவாக வகுக்கப்பட்டுள்ளமையாலும், ‘வரிபாடு மன்பர்
வகையாய் வகுத்த’ என்றார்.

ஆடற் பாரி - வெற்றியையுடைய குதிரை.

செங்கோல்

வானகம்போல் நாசி மரகதமே! வாய்த்தமொழி
தேனகம்போற் றித்திப்பாள் செங்கோலென்—மானமுடன்
பல்காப் பியரும் பணிந்துதலை மேற்குடுங்
தொல்காப் பியமெனவே சொல். 10

இ - ஸ்:—ஓனி பொருந்திய நகம்போன்ற மூக்கினையுடைய
கிளியே! தேன்போன்ற மொழியணையுடைய நாமகளது செங்கோ
லென்னெனவின், அது பல காப்பியங்களையுடையாரும் பணிந்து தலை
மேற் சூடும் தொல்காப்பியமாம் என்று சொல்லுதி என்றவாறு.

கிளியை மரகதமாக உருவகித்தார். நாமகள், தொண்டர்கள்
நாவிலெலமுந்தருளி நனின்ற மொழிகள் தப்பாமற் பயன் கொடுப்பன
வாதவில் ‘வாய்த்த மொழி’ என்றார். அகம் தேன்போல் என மொழி
மாற்றுக், அகம் - உள்ளம். அவளது மொழிகள் கற்றேர் அகத்தில்
தேன்போலத் தித்திக்கும் என்க. இனித் தேவின் சுவையறியப்படுதல்
உட்கொள்ளப்பட்ட வழியாதவினால் உட்கொள்ளப்பட்ட தேன்போலத்
தித்திக்கும் மொழி என உரைத்தலும் அமையும்.

பல்காப்பியர் - காப்பியங்கள் பாடிய பலருமாவர். காப்பியங்களைல்லாம் தொல்காப்பியத்தின் இலக்கண வரம்பு கடவாது
இயற்றப்பட்டு வருதலில் அதனேச் செங்கோலென்றார்.

8. செந்தமிழ்ச் செல்வி

விந்துநாத மீதிருப்பாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி
வெண்கமல மேலிருப்பாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி 1

சந்திரனைப் போனிறத்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி
தத்துவங் கடங்குநிற்பாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி 2

இயற்கையொலி யாயிருப்பாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி
என்றுமழி யாதிருப்பாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி 3

வன்னவாடி வாயிருப்பாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	4
பன்னுவர் தமிழ்மொழிந்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	5
ஷுன்னுவர் தமிழ்மொழிந்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	6
மாரிபோலும் பூங்குழலாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	7
குளமருட் கண்ணுடையாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	8
குளிபுருவச் சிலைபுடையாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	9
ஏட்போலும் நாசியினாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	10
இன்னமுத மொழியுடையாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	11
முத்துப்போற் பல்லுடையாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	12
முருக்கம்பூ விதமுடையாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	13
ஆட்போலுங் கண்ணத்தினாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	14
ஆழமுமணி மிடறுடையாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	15
கொங்கரும்பு வனமுலையாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	16
குளிருமத்து வடமுடையாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	17
வேய்போலுங் தோனுடையாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	18
மென்றேடிமுன் கையுடையாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	19
செங்காந்தள் விரலுடையாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	20
செய்யதுகிற் கச்சடையாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	21
நீரின்மே லேநடஞ்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	22
கெருப்பினுள் னோகுளித்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	23
நஞ்சையமு தாக்கிவைத்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	24
நாள்கோள் விலக்கிவைத்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	25
வெய்யபிளி மாற்றிவிட்டாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	26
வேழமதை யோட்டிவிட்டாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	27
உண்டமக வைப்பயந்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	28
ஊழைதனைப் பேசுவித்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	29
வள்ளுவர்முப் பால்குடித்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	
வாரமனிக் கோவைகொண்டாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	
நிதா மணிபுனைந்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	
சேரன் சிலம்பனிந்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	
பெய்ப்புலவர் வாயினிற்பாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	
வேண்டும் வரந்தகுவாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	

நன்னிவாழை மென்றேடையாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	17
தண்டைகொஞ்சங் தானுடையாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	18
தண்பொதியி லேபிறந்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	19
தவமுரிவன் மதிவளர்ந்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	20
கூடனகர் வாழ்வகந்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	21
கோவெந்த ரேவல்கெரண்டாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	22
புத்தகஞ்சேர் கையுடையாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	23
பொற்பளிங்கு மாலையினாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	24
ஶீணையிரு கையுடையாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	25
வேதமுடி வாய்விளைந்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	26
நீரின்மே லேநடஞ்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	27
கெருப்பினுள் னோகுளித்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	28
நஞ்சையமு தாக்கிவைத்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	29
நாள்கோள் விலக்கிவைத்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	
வெய்யபிளி மாற்றிவிட்டாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	
வேழமதை யோட்டிவிட்டாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	
உண்டமக வைப்பயந்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	
ஊழைதனைப் பேசுவித்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	
வள்ளுவர்முப் பால்குடித்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	
வாரமனிக் கோவைகொண்டாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	
நிதா மணிபுனைந்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	
சேரன் சிலம்பனிந்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	
பெய்ப்புலவர் வாயினிற்பாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	
வேண்டும் வரந்தகுவாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	

பொல்லா வினையறுப்பாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	30
பொன்மாரி தான்சொரிந்தாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	
சேஷ்ட பிழைபொறுப்பாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	31
தேடிவங் தேயகுள்வாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	
நினைத்த வடன்வருவாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	32
நின்றுகவி பாடிடுவாள் செந்தமிழ்ச் செல்வி	
என்றென்று போற்றிசேயச் செந்தமிழ்ச் செல்வி	33
இடர்நீக்கி யாண்டனனே செந்தமிழ்ச் செல்வி.	

உரை விளக்கம்

கழுங்காடுஞ் சிறுமியர் இருவர் பாடியதாகச் செய்தது.

- (1) விந்து நாதம் - குடிலை என்னும் சுத்த மாயை.
- (2) தத்துவம் - மாண்யமின் காரியப்பாட்டினு அண்டாகிப் தத் துவப் பொருள்கள்.

(3) தமிழ்மொழி இயற்கை ஒலிக்கூட்டங்களை உடையது. களைத்தும் உரப்பியும் இயற்கைக்குப் பெரிதும் மாருகவுச்சிரிக்கும் ஒலிக்கூட்டங்கள் தமிழிற் கிடையா. அதனாலேயே இது பல்லாயிர வாண்டுகள் கழிந்தும் இறவாது, பழைமக்குப் பழைமமையாகியும் வாண்டுகள் கழிந்தும் இறவாது, பழைமக்குப் பழைமமையாகியும் புதுமைக்குப் புதுமையாகியும் நிற்கும் கடவுள்போல நிலவி வருகின் ரது. செயற்கை ஒலிக்கூட்டங்களை உடைமையாலே இதனாலே வழங்கிய பழைய ஏற்றமொழிகள் இன்று இறந்துபட்டன.

(5) தமிழ் எல்லா மொழிகளுக்கும் மூலமொழி யென்பதைக் காலங்குசென்ற கலைஞர், மாணிக்க நாயக்கரும், கத்தோலிக்க சமய குருவாகிய நல்லூர் ஞானப்பிரகாசவடிகளும் துணிக்கு கூறுவர்.

(6) மாரி - மழைமேகம்.

(10) ஆடி - கண்ணாடி.

6—18 இப்பாடல்களினால் நாமகளது அருள் வழவும் முடிமுதல் அடிவரையும் வருணிக்கப்பட்டுள்ளது.

19—33 இப்பாடல்களினால் தமிழ்மகள் பொதியிலே ஏறந்து, அகத்தியன் முடிமிலே வளர்ந்து, மதுரையிலே அரசுபுரிந்து, மூவேங் தர் ஏவல்கொண்டு, தொண்டர்களிடத்துப் புரிந்த அருளாடல்களையும்,

தமக்கு அருள் செய்து வறுமை நீக்கிக் கவியாடுவித்து இடர்நீக்கி ஆட்கொண்ட திறத்தினையும், நினைந்துருகிப் பாடுங் தறம் நயக்கத் தக்கது.

இதனை, உருதிரோற்காரியாண்டு கார்த்திகைத் திங்கள் ஐங் தாம் நாளிற் பாடியருள்ளார்.

9. ஒலைப் பத்து

சங்கரன் றிருத்தாள் போற்றித் தவழுனி யிரந்து வேண்டு அங்கவ ஏருளாற் ரேண்று மருந்தமிழ் மாதே யோலம்! வெங்கொடு மல்த்தாற் ரேண்றும் வீங்கிருள் விடிய வள்ளத் தங்கம் லத்தின் மேவு மணிமணி விளக்கே யோலம்!! 1

புத்தகத் தமர்ந்தா யோலம் பூவினின் வாழ்வே யோலம் வித்தகத் தலைவி யோலம் மெய்ப்பொருள் முதல்வீ யோலம் முத்தவெண் குடையா யோல முழுமதி முகத்தா யோலம் பித்தனை யுவங்தாட் கொண்ட பிராட்டி யே யோல மோலம். 2

செப்புநேர் முலையா யோலஞ் செவ்வரிக் கண்ணு யோலம் மைப்பியற் குழலா யோலம் மதுரமென் மொழியா யோலம் துப்புநேர் ரிதழு யோலம் சொற்பொரு ளானு யோலம் வெப்புநோய் வழுதிக்கோட்டு மெய்த்தமிழ்ச் செல்வீ யோலம் 3

ஆக்குவான் நாவில் வாணி யாகியே யமர்ந்தா யோலம் காக்குமால் மார்பிற் செய்ய கமலையாய்க் கலந்தா யோலம் போக்குவா னிடத்தில்நூனப் பூவையாய்ப் புணர்ந்தா யோலம் நீக்கமின் றயிர்க் கேட்டு நீர்த்தமிழ்ச் செல்வீ யோலம் 4

அன்றுதொட்ட டெனக்கு மாரு வரும்பகை யாக மன்னித் துன்றிடு மட்மைக் கங்குற் றேஸ்வலி தொலையா வாட்டி வென்றிடு மளவிற் கேள மெய்யறி வொளியை வீசி ஒன்றிடு மூலத்து திக்கு மொண்பொரு ளோல மோலம். 5

யுவர்க்கு மரியா யோலம் முடிவிற்கு முடிவே யோலம் யாவர்க்கு மினையா யோலம் யாவையு மருள்வா யோலம் சேவற்பூங் கோடியோன் கேள்வி சிறந்திடு செல்வீ யோலம் நாவிற்கு முயிர்க்கு மென்று நற்றுணை யானு யோலம் 6

உரைமக ளோல மோலம் உலகமீன் றவளே யோலம்
வரைதரு மகளே யோலம் மங்கல வடிவி யோலம்
விரவிசை மடஞ்சை யோலம் வெண்கம லத்தா யோலம்
திருமலி வாணி யோலங் தீவினை தீர்ப்பா யோலம். 7

அறிவுரு வானு யோலம் அன்பினி லமர்வா யோலம்
செறிதரு பொருள்கள் ணுஞ்சுஞ் சிற்றுயிர்க் கருள்வா யோலம்
ஸஹில போந்த எஞ்சயர் வநூடச் சேந்த
நஹாலிஸ் பத்தா யோலம் ஞாநா யகியே யோலம். 8

ஆருயிர்க் கெழுமை தோறு மருங்துனை யானு யோலம்
சீரியாழ்க் கரத்தா யோலஞ் சிற்றிடைக் கலைமா ணேலம்
பாருஞு மழுதே யோலம் பத்தர்கள் வைப்பே யோலம்
கூர்துயர் நீக்கி யாஞ்சுங் குலமணி விளக்கே யோலம். 9

பண்டொரு புடையில் வைத்த பழங்கு வேண்டும் போதில்
அண்டிவங் தடைந்த வாபோ வடியனை யடைந்தா யோலம்
கண்டினிற் கனிந்த தீஞ்சொற் கலைப்பெரு மாட்டி யோலம்
மண்டிய வினைகள் போக்கி மலரடி தருவா யோலம். 10

உரை விளக்கம்

ஃலம் - அபயமிட்டைழுத்தல்.

(1) அகத்தியர் வடமொழிப் புலவர்களோடு காசிப்ர் சங்க மிருந்து அம்மொழி ஆராப்பழி உண்டாய இணக்கினல் இறைவனை வேண்ட இறைவன் கோயிலின் ஒரு மூலையிலிருந்து பெருமணம் விச்ச செய்தான். முனிவர் அது யாதோவென வியந்து அம்மூலையினை நோக்கிச் செல்வழி முன்னரிழும் மிக்க கறுமணங் கமழுப் பேராவ லோடு ஆண்டுக்கிடக்கத் தடுக்கினை எடுத்து ‘இனிமை’ என்னும் பொருளை உட்கொண்டு தமிழ் தமிழ் எனப் பன்றுறை கூவினார். இறைவன் அத்தமிழ்மொழியை அவருக்கு அறிவுறுத்தருளி விடிப்ப அவர் தென் திசைப் புகுந்து சங்கமிரீதித் தமிழாராய்ந்தா ரென்பது முதலிரண் டிகளிலுமள்ள வரலாறு.

வீங்கிருள் - அறியாமை. அதற்குக் காரணம் ஆணவமலமாக வின் மலத்தாற் கேள்ளும் என்றார். இருள் விடித்தற்கு ஒனி வேண்டு மாதவின், நாமகளை மணிவிளக்கென்றார்.

(2) புத்தகம் - நால்கள். எல்லாக் கலைகளையும் உணர்த்தும். டி - வெண்டாமரப்பூ. வித்தகம் - ஞானம்.

(3) செவ்வரி - சிவந்த வரி. மைப்புபல் - கரிய மேகம். துப்பு - பவளம். வெப்பு நோய் - சுடுகிணி. வழுதி - பாண்டியன்.

(4) ஆக்குவான் - சிரமன். காக்கும் மால் - உலகீனைக் காக்கும் திருமால். போக்குவான் - உருத்திரன். ஞானப்பூவை - உடைம். சிரமனுஷைய தாசிலும் திருமாலுஷைய மார்பிலும் உருத்திரனுஷைய பாகத்திலும் அமர்ந்து பண்டத்தல் காத்தல் அழித்தலாகிய முத்தொழிற் கும் சத்தியாப் பின்றவாறு கூறினார்.

(5) அன்றுதொட்டு - அநாதியாக. மன்னி - நிலைபெற்று. துன் நிடும் - நெருங்கும். மடமைக் கங்குல் - அறியாமையாகிய இருள். தொல் வலி - பழைய வலிமை. தொலையா - தொலைத்து. வாட்டி - வலிகெடுத்து. வென்றிடுமாளில் - அறியாமையை அறிவிலுல் வெல்லுங் காலத்து.

(6) சேவற்பூங் கொடியோன் - முருகன். கேள்வி - செனி. நாவிற்கும் உசிர்க்கும் என்றாது, நாவிலே சொல்வலியாகவும் உசிரிலே அருட்டினையாகவும் கலந்து நிற்றலை என்க.

(7) உரைமகள் - சொன்மடஞ்சை. உலகமீன்றவள் - தாய். வரைதரு மகள் - மலீமகள்.

(8) பொருள்கள் நான்கு - அறம் பொருள் இனபம் வீடு. மறுபுல மொழிகளாகும் மங்கையர் வருடச் சேந்த நூலர்ப் பத்தநாய்' என்று தமிழ்மொழியின் பெருமையை ஆசிரியர் போற்றுங்கிறம் அழகு வாய்ந்தது.

(9) எழுமை எழுமெறப்பும் கல்சி தொடரும் என்பதை “இருமைக்கட்ட டான்கற்ற கல்சி பொருவர்க் கேழுமையு மேமாப் புடைத்து” என்னும் திருக்குறளால் அறிக் பார் - மண்ணுலகு. வீண்ணுலகு கடலூறை உண்ண மண்ணுலகு தமிழுறை உண்ணுமென்க.

வைப்பு - சேமிதி. மணிவாசகஹர் ‘எப்பினில் வைப்பு’ என்றார். கூர் - மிகுதி.

(10) முன்னெருகாலத்துச் சேமித்து வைத்த செல்வம், பின்பு வேண்டியதொரு காலத்துத் தானே வந்துதனிய தன்மைபோல அடியேலோக் காத்தற்கு வக்தாய், என்று பழும் பிறப்புணர்வு தோன்ற ஒலிட்டைழுத்துமலரடிகளைத் தந்தருளுமாறு வேண்டுகின்றார். கண்டுற்கண்டு. மண்டிய - நெருங்கிய.

இதனை ஆசிரியர் உருதிரோற்காரியாண்டு மார்கழித் திங்கள் அழாவது நாளிற் பாடியருளினார்.

10. முறையிடு

நெஞ்சகம் படித்த வாசசயும் பொய்யு
நிரம்பிய வெகுளியுன் செருக்கும்
வஞ்சமும் பொல்லா மயக்கமு நிக்கி
மதியெனு மணிவிளக் கேற்றிக்
கஞ்சமென் மலர்போ லாண்டுநீ வந்து
கலந்திருங் தருஞ்சல் வேண்டும்
அஞ்சொலும் பொருளு மாகியே யெங்கு
மமர்ந்திடு மருந்தமிழ்த் தாயே.

1

வண்டுவீழ் கூந்தன் மான்னிழித் தேன்போன்
மதுரமென் மொழிமதி வதனத்
தொண்டொடி மண்பொன் னறுமயக் கோட்டி
யொளிமணி விளக்குளே யேற்றித்
தண்டையுஞ் சிலம்புஞ் சிலம்பிரூ சரண
தாமரை தந்திடல் வேண்டும்
பண்டுஞான் மறையும் பாவலர் குழுவும்
பரவிடும் பசந்தமிழ்த் தாயே.

2

காமமும் வெகுளி மயக்கமும் நெஞ்சக்
கறைகளுங் கருணையாற் போக்கி
ஏம்மா சியங்கல் றிவெனுங் தாண்டா
மணிவிளக் கென்னுளே யேற்றி
மாமதி யுருகி வழித்தன தெய்வ
வடிவுடன் வதிந்திடல் வேண்டும்
பாமலர் சிந்தி யடியவர் வணங்கப்
பயனாருள் பசந்தமிழ்த் தாயே.

3

மாயையால் வந்த மயக்கமு மிருள்சேர்
மலத்தினல் வருமறி விழப்பும்
மேயலுழ் வினையாற் பொருந்திய குறும்பும்
விலக்கியே மதிவிளக் கேற்றித்
தீயனேன் காணத் திருவுருக் காட்டிச்
சிந்தையி விருந்திடல் வேண்டும்
ஆயநாற் பொருளு மடியவர்க் கருளு
மழிவிலா வருந்தமிழ்த் தாயே.

4

நாரினு மிருண்டு வினைமர முடிக்
காமமே கோபமே முதலாம்
போரரிக் குழுவு முளியழுங் குழுமும்
புன்மனக் காட்டினப் புதக்கிச்
சீரிய ஞான மணிவிளக் கேற்றித்
தேவிந் யமர்ந்திடல் வேண்டும்
அருயிர் நாவி னமுதென வினிக்கு
மழிவிலா வருந்தமிழ்த் தாயே.

5

இளமையின் வந்த மிடியெனுஞ் சமல்காற்
றெதிருது பூளை யொவும்
பழமையி னேயா மெரியிடை ஷிட்ட
பல்லவ மென்னவும் பதைக்கும்
உளமகிழ் வடைய மதிவிளக் கேற்றி
உடனிருங் தருஞ்சல் வேண்டும்
அழகினுக் கழகு செயுந்திருக் கோலத்
தழிவிலா வருந்தமிழ்த் தாயே.

6

ஏன்புதோல் போர்த்த புன்புலால் யாக்கக
ஷிருட்டறை மூலையி விருக்கும்
வம்பனே னெஜையு மாட்கொள விரும்பி
மாசழித் தொளிவிளக் கேற்றி
உம்பருங் காணுத் தெய்வதக் கோலத்
துடனுளே யுறைந்திடல் வேண்டும்
அம்புவி மதிக்கச் சுடுகல்பொன் னக்கு
மழிவிலா வருந்தமிழ்த் தாயே.

7

உலகினி லுள்ளோர் ஞானியென் றுரைக்கு
முரைபெறப் புறத்தொழி லுஞ்ற்றிக்
கலகல வொலிக்கும் பதரென வள்ளே
கனப்பிலாக் கசடனே னுளத்தில்
இலகிய வறிவா மணிவிளக் கேற்றி
பிருந்தருள் புரிந்திடல் வேண்டும்
அலகிலாக் கலையும் பொருளுமா ருயிர்கட்
கருள்செயு மருந்தமிழ்த் தாயே.

8

மகரவிலே பொய்யும் வஞ்சமு மியற்றி
மாசிலே னெனாநடிக் கின்ற
அரிவிலே னுள்ளத் தருள்விளாக் கேற்றி
யற்புதக் கோமள வடிவம்
செறிவுறக் காட்டி யாண்டிடல் வேண்டும்
தீயர்வான் கழுவினி வேறை
அறைபுனால் வைகை யாற்றெதி ரேறு
மழிவிலா வருந்தமிழ்த் தாயே.

9

கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கணியே
கணியினிற் கணிந்திடு கறவே
சற்றுநல் லுணர்ச்சி படைத்திடா வளத்திற்
றழுன்மணி மதிவிளக் கேற்றிக்
குற்றழுள் ளாவகள் பொறுத்தருள் வடிவங்
கூட்டிடீ யாண்டிடல் வேண்டும்
வற்றிடு குளத்து நீர்க்கரா மதலை
யருளிய வருந்தமிழ்த் தாயே.

10

உரை விளக்கம்

முறையீடென்பது, ஆசிரியர் தம்மிடமுள்ள காமம் வெகுளி மயக்கம் முதலாய குற்றங்களை அகற்றி அறிவு வீளக்கங் தந்து ஆட்கொள்ளுதல் வேண்டுமென்று குறையிரத்தல்.

(1) கஞ்ச மென்மலர் - வெண்டாமரமைப்பு. ஆண்டு என்றது நெஞ்சகத்தைச் சுட்டியது. கெஞ்சகத்துப் பதிநீத ஆசை முதலாய வற்றை நீக்கி அறிவு என்னும் அழியப் பிளக்கீன ஏற்றி வெண்டாம மரமிடத்து விரும்பி யுறைதல்போல என்னெஞ்சிலும் நீ கலந்திருந்தருந்தல் வேண்டும் என்றவாறு.

(2) பண்டுநான்மறையும் பாவலர் குழுவும் பரன்டும் பசுந் தமிழ்த் தாயே! வண்டுவீழு குந்தல்லீணாயும் மான் விழியீணாயும் தேன் மொழுயினையும் மதிவதனத்தினையும் உடைய ஒண்டொடு! மயக்கு கூட்டி விளக்கு ஏற்றிச் சரணதாமரை தந்திடல் வேண்டும் என முடிக்க. ஒண்டொடு - அண்மை விழி.

தண்டையுஞ் சிலம்புஞ் சிலம்பிரு சரண தாமரை - தண்டை யும் சிலம்பும் ஓவிக்கின்ற அடைக்கலம் புகுதற்கு அமைந்த இரு திரு வடித் தாமரை. குழு - கூட்டம்.

உய்ந்த பத்து

(3) மாமதி உருகி வழிந்தன தெய்வ வடிவு - சந்திரன் உருகி வழிந்தாற்போன்ற அறிவுருவாகிய தெய்வக்கோலம். மாமதி என்றார்களை நிரம்பிய முழுச் சந்திரன் என்றற்கு. மாமதி உருகி வழிதல் இல்பொருளுவமை.

(4) இருள் சேர் மலம் - ஆணவமலம். அறிவிழப்பு - உயிர்க்கு இயற்கையாயுள்ள அறிவின் மறைப்பு. குஹப்பு - துன்பங்கள்.

(5) அரிக்குபு - சிங்கக் கூட்டம். உளியம் - கரடி.

(6) பூளை வீ - திறுப்பூளை என்னும் ஒருவகைச் செடிமீனது பூ. பல்லவர் - தளிர். மிடி என்னும் சூழல்காற்றுக்கு எதிர்ப்பட்ட பூளைப் பூப்போலவும் தோய் என்னும் எரிசிடை மிடப்பட்ட தளிர்போலவும் பதைக்கும் உளம் என்க. அழுகினுக் கழுகுசெயுங் திருக்கோலம் - நூல்களாகிய அணிகலன்களுக்கு அழுகினைக் கொடுக்கும் கோலம்.

(7) மாசு - மனக் குற்றம். சுடுகல் பொன்னுக்கியதைப் பெரிய புராணத்திற் சுந்தரமூர்த்தி நாயனர் சரித்திரத்திற் காண்க.

(10) கரா - முதலீல். முதலீலுண்ட ஷிளையை அழைத்த கதை யைப் பெரியபுராணத்திற் சுந்தரமூர்த்திநாயனர் சரித்திரத்திற் காண்க.

இதனை ஆசிரியர் உருதிரோற்காரியாண்டு கார்த்திகைத் திங்கள் பதின்மூன்றுவது நாளிற் பாடியருளினார்.

11. உய்ந்த பத்து

பாலினெடு கெய்யிளாந் ராடி னைாப்

பாவினெடு பணிமுத்தஞ் குடி னைா

வேவினெடு சேவடர்த்த விழியி னைா

விண்ணமுதும் பாகுமொவ்வா மொழியி னைா

நூலினெடு கொடிநுடங்கு மிடையி னைா

கோன்பினெடு தவழுயல்வார் புடையி னைாக்

காலினெடு புனல்சிலங்கி வெளியி னைாக்

கலைமகளை நினைந்தடியே னுய்ந்த வாரே.

1

முவாத வெழிலொழுது முருவி னைா

முடியாத கதியருநுங் திருவி னைாப்

பாவாண ருருகியுரை நுதியி னைாப்

பழையதுமிழ் மணிக்கூடற் பதியி னைாச்

சாவாத வரமகுனுங் கற்பி னைச்
சுந்தனமுங் தென்றலும்வாழ் வெற்பி னைக்
காவாருங் கற்பகத்திற் படர்ப்புங் கொம்பைக்
கலைமகளை நினைந்தடியே னுய்ந்த வாரே.

2

வண்டிசைக்குங் கருங்கூந்தற் காட்டி னை
வைகையிலே எதிரேறிக் காட்டி னைத்
தண்டிசைக்குங் தாமரைப்பூங் காத்தி னைத்
தன்னடியார்க் கேசரக்கும் வரத்தி னை
எண்டிசைக்குங் தான்முதலா யிருந்திட் டாலை
சசனிரு செவிக்கினைமை விருந்திட் டாலைக்
கண்டிசைக்குங் தாமதுரக் கனியைத் தேனைக்
கலைமகளை நினைந்தடியே னுய்ந்த வாரே.

3

நந்தனப்போற் சிலம்பினிலே பிறந்திட் டாலைத்
தமிழ்முனிவன் மடிமிசையே வனரங்திட் டாலைச்
சுந்தரனுக் கிறைவனைத்தா தேவி னைத்
தொண்டருள மனிவிளக்காம் மேவி னைச்
செந்தமுன்மேல் வேவாது சிறந்திட் டாலைத்
தீவினையேன் செய்தபிலைழ மறந்திட் டாலைக்
கந்தனுக்குப் பாமொழிவித் தேனையு மாண்ட
கலைமகளை நினைந்தடியே னுய்ந்த வாரே.

4

ஞுச்சங்கப் பெருவாழ்வை யோருவா வின்பை
முக்கனியின் மதுரத்தை யமுஹத்த தேனை
அச்சங்கள் கெடுத்தருள மன்னை தன்னை
ஆடெரியிற் குளித்தெழுந்த வரசி தன்னை
நச்சங்க ஞூரமுத மாக்கி னை
நான்மறையின் பூட்றுத்த ஞான கும்பக்
கச்சங்க ஏறுத்தகன்ற தனத்தி னைக்
கலைமகளை நினைந்தடியே னுய்ந்த வாரே.

5

அற்பகத்தே யூறிவரு மறிவி னை
அறிவகத்தே கருவாகி யமரு வாலைச்
சோற்பதங்கள் கடந்தசெழுஞ் சோதி யாலைத்
தாண்டாத மனிவிளக்கைத் துயரங் தீர்க்கும்

நற்பதத்தை யென்றலையில் நாட்டி னை
நல்லுயிர்கள் நாவினிலே நடனஞ் செய்யங்
கற்பகத்தைக் கணகமலர்க் கொம்ப னைக்
கலைமகளை நினைந்தடியே னுய்ந்த வாரே.

6

ஏம்மொழிக்கு மூலமாய் மூளைத்திட் டாலை
இனிமைக்குத் தான்வரம்பாய்த் தழழத்திட் டாலை
மைம்மலியு கருங்கூந்தற் காட்டி னை
வைகைதி தனிற்றவழங்கத் வேட்டி னைப்
போய்ம்மலிந்த சமன்ரைமுன் வீட்டி னைப்
புத்தமுது மனுங்கவருள் பாட்டி னைக்
கைம்மலிந்த புத்தகழும் யாழுங் கொண்ட
கலைமகளை நினைந்தடியே னுய்ந்த வாரே.

7

வஞ்சமிலா செஞ்சகத்தி ஊறுங் தேனை
வாசமலி தாமரையில் வைகும் மாஜை
அஞ்சரண பங்கயமென் றலைமேல் வைத்தே
ஆண்டவைளை வேண்டுவன வளித்திட் டாலைத்
தஞ்சமெனத் தனையலைந்தார் தம்மை யென்றுங்
தானுக்கிப் பெருவாக்குத் தருகின் றைகள்
கஞ்சமலர் முகத்தாலைக் கனியைப் பாகைக்
கலைமகளை நினைந்தடியே னுய்ந்த வாரே.

8

தேவாதி தேவனிரு செவிகட் கென்றுங்
தித்திக்குங் தெள்ளமுதைச் செவிவேற் பெம்மான்
ஆவாத பன்றிரண்டு செவிக னுள்ளே
மூளைத்தெழுந்த செமுங்கரும்பை முகுந்த னுக்குப்
பூவாலே குடுப்பின் கொடுத்தாள் சொன்ன
பூம்பாவைப் போற்பணியைப் புலவர் தங்கள்
நாவாலே யள்ளியுண்ணு நவநி தத்தை
நாமகளை நினைந்தடியே னுய்ந்த வாரே.

9

அற்பகத்தே யனவரத மாடி னை
அலரகத்தே மனமாகி யமரங்திட் டாலை
எற்பகத்தே யுயிர்கூட்டி யுருத்தங் தாலை
ஏடகத்தே தாழ்ந்தவினை யாடி னைச்

வ

சொற்பொருளும் பயனுமாய்த் துலங்கு வாளைத்
தாயதமி மோருபுன்றுஞ் சொல்லி னீளாக்
கற்பகத்தைப் புத்தகமுங் கையு மான
கலைமகளை நினைந்தடியே னுய்ந்த வாரே. 10

உரை விளக்கம்

நாமகளின் திருவருளால் உய்ந்த வகையைக் கறுவது
இப் பதிகம்.

(1) பா - நால்வகைப் பாவும் வரிப்பாடல்களும் ஏறவும்.
பணி - அணிகலம். முத்தம் - முத்துமாலை.

பாவல்களது பாக்களையும் அணிகலன்களையும் முத்துமாலை
களையும் திருமுடியிற் குடியுள்ளாள் என்க. இனிப் பாக்களை முடியிற்
லும் அணிகலன்களை உறுப்புக்களிலும் முத்துமாலையைக் கிருக்கரத்
திலும் அணிந்துள்ளாள் என்றும் அமையும். அடர்த்த - செருக்கிய
அல்லது பொருத். பாரு - வெல்லம். நுடங்குதல் - துவனுதல். நூலுங்
கொடியும் ஒவ்வாமையாற் றுவண்டன. புடை - பக்கம். தோண்டி
களுக்கும் தவத்தினருக்கும் அண்மையளாய் நின்று சூரை உணர்
நினைக் கொடுப்பாள் என்க.

(2) மூவாத - மூதிராத. முடியாத கதி - பேரின்ப வாழ்வு.
திரு - அருட்டிரு. நுதி - புகழ். வணக்கமுமாம். வெற்பு - பொதியமலை.

(3) தண்டு - வீணை. இசைக்கும் - வாசிக்கும். ஈசன் இரு
செனிக்கு இனிமை விருந்து இட்டாளை - இறைவனது இரு செனிக்குக்
கும் இனிய தமிழ் விருந்து படைத்தவளை; என்றது, அடியவர்கள்
இறைவனைத் துதித்துப் பாடிய தேவார திருவாசகம் முதலாயவற்றை
என்க. கண்டு - கற்கண்டு. இசைத்தல் - புகழ்ந்து பேசுதல். கற்
கண்டு நானிற்கு மாத்திரம் இனிமைதரும். இத் தமிழ் மதுரக் களை
நானிற்கும் செனிக்கும் சிந்தனைக்கும் இனிக்குமாதவின் இக்களியைக்
கற்கண்டு புகழ்வதாயிற்று.

(4) கந்தனுக்குப் பாமொழிவித்தது - இவ்வாசிரியர் முருகக்
கடவுளுக்குக் கந்தவனாதர் நான்மனிமாலை, நல்லூர்ப் பதிகம், நல்லை
யந்தாதி, நல்லைத் திருப்புகழ், கதிரைவேலவர் பதிகம் முதலாய நூல்
களைப் பாடுதற்கு அருள்செய்து நின்றது.

(5) ஒருவா - நீங்காத. ஆடெரி - ஆடுகின்ற நெருப்பு. கெருப்பு
எனியும்போது அசைதலின் ஆடெரி எனப்பட்டது.

“தொட்டணைத்தாறு மணற்கேணி, மாந்தர்க்குக் கற்றணைத்
தாறு மறிவு” ஆகவின் ‘ஊறிவரும் அறிவு’ என்றார். அவ்வறிவுற்று
நாமகளிடத்துப் பேரன்பு பூண்ட ஞானிகளுக்கு இயல்பாகவே ஊறி
இன்ப வீட்டிற்கு வாயிலாகிய மெய்யனர்வென்னும் கருப்பொருளா
யமைதவின் ‘ஆறிவகத்தே கருவாகி அமருவாளை’ என்றார். சொற்
பதம் - சொல்லாற் குறிக்கப்படும் பொருள். நற்பதம் - நலனருளும்
திருவடிகள். கனகம் - பொன்.

- (7) வரம்பு - எல்லை. அனுங்க - வருந்த.
- (8) அஞ்சரண பங்கயம் - அழிய திருவடித் தாமரைகள்.

(9) தேவாதிதேவன் - சிவமிரான். முகுந்தன் - திருமால். கு
வாலே சூடிப்பின் கொடுத்தாள் - ஆண்டாள் அம்மையார். இவர்
சொன்ன மூம்பாவை - திருப்பாவை என்னும் தூல். மூம்பாவையா
கிய பொற்பணி என்க.

12. பொறுத்த பத்து

சேயறா திருக்கப் பாளைனாங் தூட்டுஞ்
சிறப்புடை யன்னையே போலத்
தூயநாற் பொருண்மே வலாவுரு வெனக்குங்
தொடர்பினு லன்னவை யருவீத்
தீயவென் னுளத்து மேவிநா விடமாய்ச்
செந்தமிழ்ப் பாவருள் செய்யும்
ஆய்கலைப் பாவாய் முத்தமிழ்ச் செல்வி
யரும்பிழை பொறுத்தருள் வாயே.

பொய்யிரைத் திழிந்த புலையரைப் பாடிப்

பொருளாலப் புன்மொழி புலம்பி
ஐயையோ பொழுதை யவத்திலே கழிக்கு
மறிவிலே னெண்ணையு மருளி
உய்வகை காட்டி யுளத்திலே யிருந்து
நாவினுற் பாவகை யுரைக்குங்
தெய்வமே மேலாஞ் செழுந்தமிழ்ச் செல்வி
செய்பிழை பொறுத்தருள் வாயே.

வம்புகள் பேசிப் பயனில் கரைந்து
மாண்டவர் பேரிலே பொய்ம்மை
பம்பிய பாடல் பலபல வரைத்துப்
பாவமே யிட்டிய வெனக்கும்
அம்புவி மதிக்கப் புலமைதங் தருளி
யகத்தினு நாவினு மமருஞ்
செம்பொனே மனியே முத்தமிழ்ச் செல்வீ
செய்பிழை பொறுத்தருள் வாயே.

3

பொருந்தலர்ப் பழித்தும் வசைபல கொழித்தும்
பொருளிலாப் புன்மைகள் புகள்றும்
வருந்திய வஞ்சப் புலையனேன் றனக்கும்
வாழ்வீன் யருளுவா னுள்ளம்
பொருந்திவங் துள்ளும் புறம்புமாய் னின்று
புலமைதங் தருளிய பொருளே
திருந்திய தெய்வச் செந்தமிழ்ச் செல்வீ
செய்பிழை பொறுத்தருள் வாயே.

4

அரும்பொனே மனியே பாற்கடற் பிறவா
வழுதமே யாருயிர்த் துணையே
விரும்பிய வதவுங் கற்பக தருவே
வினிவிலா மனமணி விளக்கே
இரும்புநே ருள்ளத் தென்னையு மாண்ட
வெம்பெரு மாட்டியென் வயிர்க்குங்
கரும்பென வினிக்கு முத்தமிழ்ச் செல்வீ
செய்பிழை பொறுத்தருள் வாயே.

5

வறியவன் புல்லன் வஞ்சக னெணையும்
வலியவந் தாண்டுகொண் டருளி
வறிவிலே பயின்று நாவிலே யுரைக்கு
மம்மையே யழிவிலாப் பொருளே
ஷ்றுமவா வளத்தால் வாக்கினுற் செயலா
ஓணர்வினை ஓணர்விலா மையினற்
சிறியனேன் செய்த பெரும்பிழை பொறுத்துத்
திருவருள் செய்திடு வாயே.

6

இளமையு மழகும் பொருளென வெண்ணி
யிருந்தும் யியற்றுபுன் ரூழிலால்
எழுமையு நாகில் விழக்கட வேண
யிரக்கத்தா லாண்டுகொண் டருளி
ஞளமகிழ்ந் திருந்து நாவினி ஒரைக்கு
மொளிவிரி யருங்கலை மதியே
வளமலி செஞ்சோன் முத்தமிழ்ச் செல்வீ
வன்பிழை பொறுத்தருள் வாயே.

7

மாயையிற் பிறந்த கண்கவர் வடிவ
மயக்கிலே மயங்குகின் றேனைத்
தூயபே ரெழில்சேர் திருவருக் காட்டி
மனத்தினைத் தொடக்கியாட் கொண்டு
பாயாற் பொருளின் பரப்பெலை மருளிப்
பாவகை நாவினின் றூரைக்கும்
ஆய்கலைப் பாவாய் முத்தமிழ்ச் செல்வீ
யரும்பிழை பொறுத்தருள் வாயே.

8

மாசிலா மதிபோன் மலர்ந்திடு முகழும்
வஞ்சனேன் வல்விருள் வாட்டுங்
தேசலாம் விழியும் பாததா மரையுஞ்
சிறியனேன் சிந்தையிற் காட்டி
ஆசயா யாண்டு பினிமிடி நீக்கி
யருந்தமிழ்ப் புலமையுங் தந்த
வாசமா மலர்வாழ் முத்தமிழ்ச் செல்வீ
வன்பிழை பொறுத்தருள் வாயே.

9

ஏன்பிழை பொறுத்தே பினிமிடி நீக்கி
யின்றமிழ்ப் புலமையு மருளி
மன்பெரு வடிவுங் காட்டியாட் கொள்ளும்
வரமரு என்றுணைப் பணிக்தேன்
அன்பினில் வினைந்த வழுதமே தேனே
யரும்பொனே மாமணிக் குவையே
என்பினைப் பாவவ யாக்கிய முதல்வீ
யேன் றுகொண் டருள்புரி வாயே.

10

உரை விளக்கம்

உலகியல் வயப்பட்டிருக்கமையினாலே ஆசிரியர், அறிவு வளமும் செய்யுள் செய்யும் வன்மையுங் தந்த நாமகளைப் பாடாது கில் வாழ்நாட் பல்லினீச் சிற்றநில்லேநைப் பாடித் தமிழ்த் தாய்க்குச் சிறுமை செய்த பெரும்மிகுழையப் பொறுத்தருளுமாறு நாமகளை வேண்டுகள்ளார். உருத்திரோற்காரி ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்களில் இப்பதிகம் பாடப்பட்டது.

(1) சேய் - குழந்தை. சிறப்புடையன்னை - கைம்மாறு வேண்டாது கருணையாற் பேணிவளர்க்குஞ் தாய். தொடர்பு - முற்பிறப்புக் களிலே வழிப்பட்டிய நல்லினாத் தொடர்ச்சி. கம்பருக்குக் காளி தேவியினது திருவருளும் காளிதாசருக்குப் புவனேசுவரி அம்மனின் திருவருளும் புலமையைக் கொடுத்ததுபோலத் தமக்கு நாமகளது திருவருள் புலமையைக் கொடுத்து வரகளியாக்கியதை இப்பதிகத்தின் எல்லாப் பாடல்களிலும் நினைந்துருகுகின்றார் ஆசிரியர்.

(2) புலையர் - ஒழுக்கங்கெட்ட மானுடர். புன்மொழி - சிறு மொழி. அவம் - வீண்.

(3) மாண்டவர் - இறந்தவர். பம்பிய - சிறைந்த. அம்புவி - ஆகுபெயராய் உயர்க்தோரை உணர்த்தியது.

(4) பொருந்தலர் - பகைவர்கள். வசை - வசுமொழி. பகை வரைப் பழித்தமையும் வசை மொழிந்தமையும் ஒரு கிகழ்ச்சியை உள்ளிட்டது. ஆசிரியர் நவாலியிலுள்ள மக்கிக்கூடங்கு என்னும் தமது பரம்பரை முதுசொக்க காணியின் வேலிக்கு, அஷ்வருக்குப் புதியராய்ப் புகுந்து சிறுசெல்வம் படைத்து வாழ்ந்த வம்பமாக்கள் சிலர் தீக்கொளுவியபோது அவர்கள் கெடுமாறு பாடினார். அன்றிரவே தீக்கொளுவினேன் உடம்பிலே வெம்மைநோயுற்று ஆற்றுனுப் ணார்விட்டோட்டனன். அவனுக்கு உதவியாய் நின்றோர் இன்னும் சீர்கெட்டு அவஸ்முறுகின்றனர், என்பது அவ்வரலாறு.

(5) வினிவு - அழிவு. இரும்பு நேருள்ளம் - அஞ்சு கொண்டிளகாமனாம்.

(7) அருங்களை மதி - அறுபத்துநாள்கு கலைகளும் நிரம்பிய மதி. வன்பிழை - பொறுக்க வியலாத விழை.

(8) தொடக்கி - கட்டி. நாற்பொருளின் பரப்பு - அற முதலிய நாற்பொருள்களின் விளக்கம்.

(9) தேசு - அழகு. சினி - தொய்வு சன்னி மூலம் முதலிய ஆசிரியரை வருத்திய நோய்கள். மிடி - வறுமை.

13. அருட் பத்து

அருப்பளிங்கு போனிறமு மொளினிலவு முகமும் ஒருகோடி மன்னுயிர்கட் கறிவழுத முதவும் அருப்புவன மென்மூலையு மறுபதங்கண் மூறலும் ஜம்பாறு மெம்பாவ மறுக்குமருள் விழியு மருப்பொலியு மரவிந்த மலரடியு நான்கு மணிக்கடகத் திருக்கரமு மாகவுள மன்னித் திருப்புவன மூழுதருஞ் நான்முகன வமருஞ் செய்யதமிழ்ப் பெருமாட்டி திருவருள்செய் குதியே. 1

ஆராத காதலுட னடியவர்கள் வேண்ட
அம்மாந் புரியாத வருளாட லுண்டோ
கூராத வள்ளமெலாங் கூர்விக்க வல்லாய்
கூருத ஒழையுரை கூறுவிக்க வல்லாய்
ஏருத செந்தமுவி லேறினிறக வல்லாய்
இறந்தவரை யொருகணத்தி லெழுப்புவிக்க வல்லாய்
தொத பிணிதீர்த்துஞ் சேவடிகள் துதிக்கச்
செய்யதமிழ்ப் பெருமாட்டி திருவருள்செய் குதியே. 2

அற்றகுளத் தறனிரம்பி முதலைவர விலையோ
அம்முதலை யொருமதலை யருள்புரிய விலையோ
குற்றமறுத் திருவிழியுங் கொடுப்பிக்க விலையோ
கோவின்றித் தோணிகரை கூட்டுவிக்க விலையோ
பெற்றநிதி யாற்றிவிட்டுக் குளத்தெடுக்க விலையோ
பெரியவிடப் பிணிநிக்கிப் பிழைப்பிக்க விலையோ
சிற்றடியேன் செய்தபிழை யத்தனையும் பொறுத்துச்
செய்யதமிழ்ப் பெருமாட்டி திருவருள்செய் குதியே. 3

முருகோடித் திசைகமழு முகிலோடு குழலு
முயலோடு முழுமதிபோன் முகமலரும் விழியும்
குருகோடு மடகடையுங் கொம்போடு மிடையுங்
கோங்கோடு மினமுலையுங் குறித்தடியேன் நினைத்
அருகோடி யிருகரத்தாலைனத்தென்னைத் தூக்கி [தால்
அன்போடு மழுதுதவி யடியனுளத் துறங்குங்
திருகோடப் பிணியோடத் தீயவினை யோடச்
செய்யதமிழ்ப் பெருமாட்டி திருவருள்செய் குதியே. 4

மஞ்சங்க ரூபவுமிரு வாளங்க விழியு

மதியங்க துதலுமுயர் வரையங்க மூலையும்
பஞ்சங்க திருவடியும் பளிங்கங்க வடிவும்

பாம்பங்க சுடர்க்காந்தள் பணிந்தங்க கரமு
கெஞ்சங்கந்த தீயபினி நேரங்தங்க காலை

நினைத்தவுட நேடிவந்து நீயணைத்துத் தூக்கி
அஞ்செஞ்சொ வஞ்சலென வருளியக மகிழு

அறியதமிழ்ப் பெருமாட்டி திருவருள்செய் சூதியே. 5

மீனேறு கொடித்தென்னன் மெய்ப்பினியைத் தீர்த்தா
விணையேறு சமணர்களை வெங்கழுவிற் சேர்த்தாய்ய
வானேறு முயிருடம்பில் வங்தேறப் பணித்தாய்

வஞ்சனுயிர்குடியேற முடியேறத் துணித்தாய்
ஆனேறு மெம்பெருமா ஸிடமேறு மம்மை

அருளேறு மொருவிழியா யமரங்தருளு மழுதே
தேனேறு வெள்ளோமலர்த் தவிசேறி வாழுஞ்

செய்யதமிழ்ப் பெருமாட்டி திருவருள்செய் சூதியே. 6

அப்பணியுஞ் செழுஞ்சடை யரன்றரப் பிழித்தாய்

அப்பொதிய மாமலை யவன்மடி வளர்ந்தாய்

ஓப்பரிய கூடலுறு சங்கழுவங் திருந்தாய்

ஒதுபொரு ணன்குமுயிர்க் குதவியருள் சரங்தாய்
இப்படியி வெப்பின்மொழி மங்கையரைப் பயந்தாய்

எவ்வியிர்க்கு முயிராகி யிருந்தருளு மன்னுய்

செப்புகலை மெய்ப்பொருள் சிறக்கவருள் செய்யுஞ்

செய்யதமிழ்ப் பெருமாட்டி திருவருள்செய் சூதியே. 7

மணிதிகழும் பொதியமலை நீவாழும் மலையே

மன்னுதமி மூலகழுன தரசாட்சி நிலையே

பணிதிகழு முடிமன்ன ருன்னேவ லாளர்

பார்படைத்த வொருழுதல்வ னுன்காவ லாளன்
அணிதிகழும் பெருவளத்திற குறையதிலை மெய்யே

ஆனலு முனைப்பாடு மடியனினி யையோ

தினிதிகழு மிடத்திகழு வருந்துவது போக்கிச்

செய்யதமிழ்ப் பெருமாட்டி திருவருள்செய் சூதியே. 8

ஷச்சீனமுன் பணிகொண்ட மொழியுன்றன் மொழியே
எழின்முருகன்பலசெவிகட்கினித்ததமுன்மொழியே
ஆசதவி ரைங்கரன்கேட்ட டருள்வதமுன் மொழியே

அங்கெநுமால் பாய்ச்சருட்ட வறைந்ததமுன்மொழியே
வாசமலர்க் குழலுமையான் மகிழ்வதமுன் மொழியே

மன்னுதமி முகமெங்கும் வழங்குவதற்குன் மொழியே
தேசமலியுன்மதுர மொழிகேட்டுள் விரங்கிச்

செய்யதமிழ்ப் பெருமாட்டி திருவருள்செய் சூதியே. 9

ஒருகோடி பெரும்பாவ முனராது புரிந்தேன்

ஓயாத சிற்றின்பத் தழுன்றுமன்று திரிந்தேன்
உருகோடு மெய்யன்பா ஒன்பாதம் பணியா

வன்மத்த னைணயாளத் திருவள்ள மிரங்கி
அருகோடி வங்கெடுத்து மடிமீதி விருத்தி

அறிவமுத னிறையவளித் தரும்பினிகள் மாற்றித்
திருகோட மிடியோடத் தீயவினை யோடடச்

செய்யதமிழ்ப் பெருமாட்டி திருவருள்செய் சூதியே. 10

உரை விளக்கம்

அருளென்பது இறைவன் உயிர்கள்மேல் வைக்கும் கைம்
மாறு வேண்டாப் பேரிரக்கம்.

(1) உரு - அழகு. அரும்பு - முகை. வனம் - அழகு. அறு
பதம் - வண்டு. ஜம்பால் - ஜங்கு வகையாக முடிக்கப்படுங் கூந்தல்.
மரு - நறுமணம். அரவிந்தம் - தாமரை. கடகம் - காப்பு. திருப்
புவனம் - அழகிய பதினாலு உலகம். நான்முகன் - இராமன். நான்
முகன் நாவமரும் பெருமாட்டி! உருப்பளிங்கு போன்றமும்.....
ரமுமாக உளமன்றித் திருவருள் செய்குதி, எனப் பொருள்கூட்டி
முடிக்க. உள மன்னி - மனத்தில் நிலைபெற்று.

(2) ஆராத - குறையாத. கூராத - நூண்ணில்லாத. இரண்டாம் ஸுஞ்சுமடிகளினுலே அருளாடல்கள் சில கூறப்பட்டன. தொராத
பினி-புலவர் அவர்களை நெடுங்காலமாகத் தொடர்ந்த தொய்வு நோய்.

(3) அற்ற குளம் - நீர்வற்றிய குளம். அறல் - நீர். முதல்
முன்று அடிகளாலும் அருளாடல்கள் கூறப்பட்டன.

(4) முருகு - வாசம். முகிலோடு குழல் - முகில் நாணி ஓடு தம்ருக் காரணமாய் நறுங்கந்தல். முயலோடு முழுமதி - கறை நீங் கூப் பூரண சந்திரன். குருகு - அன்னம். ஒடுதல் - நடைக்கு நாணி யொதுங்குதல். கொம்பும் கோங்கும் இடைக்கும் மூலிக்கும் உவமை. திருகு - வஞ்சம் முதலாய குற்றங்கள்.

(5) மஞ்ச - மேகம். மஞ்சம், வானும் மதியழும் வரையும் பஞ்சம் பளிங்கும் காந்தனும் முறையே குழலுக்கும் விழிக்கும் துத ஆகுகும் மூலிக்கும் திருவடிக்கும் வடிவிற்கும் கரத்திற்கும் உவமை யாதற்கு அஞ்சின என்க. பாம்பஞ்ச சுடர்க் காந்தள் - கண்டோர் பாம்பென்று அஞ்சதற்குக் காரணமான கார்த்திகைப்படு.

(6) தென்னன் - பாண்டியன். அவனது கொடி மீன்ககொடி. தீவினைப் பெரிதுமுடையராதவின் வினையேறு சமண்ரெப்பட்டார். ஆனேறு மெம்பெருமான் - சிவபிரான். இடமேறும்மை - உமை. தவிசி - இருக்கை.

(7) அப்பு - நீர். ஈண்டுக் கங்கையாறு. பொதியமலை முனி வன் - அகத்தியர். பொருள் நான்கு - அறம் பொருள் இன்பம் வீடு. படி - பூமி. மொழி மங்கையர் - மொழிகளாகிய மங்கையர், எல்லா மொழிக்கும் மூலமொழி தமிழாதவின் 'மங்கையரைப் பயந்தாய்' என்றார். கலை - அறுபத்துநான்கு கலைகள்.

(8) பணி - வேலைப்பாடு. பணி திகழும் முடிமன்னர் - மூவேந்தர். பார்படைத்த ஒரு முதல்வன் - பிரமன். காவலாளன் - தலை வன். இல்லை என்றப்பலது இலை எனக் குறைந்தது. பெருவளத்திற் குறையில்லாத உன்னைப் பாடும் அடிபேன் வறுமையால் வருந்துவது முறையாகாது ஆதலால், வறுமையைப் போக்கித் திருவருள் செய்குதி என வேண்டுகின்றார்.

(9) பணி - ஏவல். ஆசு - குற்றம். எல்லாத் தெய்வமுக் காத விக்கும் பெருமை தமிழ்மொழிக்குண்டென்பது இப்பாட்டினாற் கூறப் பட்டது.

(10) திருகு - வஞ்சம் முதலை குற்றம்.

14. நயனப் பத்து.

சந்தனச் சோலையிற் ரென்னம் பொருப்பிற் றவமுனிவன் முந்து வளர்த்திட்ட தெய்வத் தமிழ்மொழி மொய்குழலாள் சந்திரன் தோற்ற முகத்தா மரைக்கீழ்க் குமிழருகே இந்திர நீல மலரிரண் டென்று மிலங்கிடுமே.

பண்ணு மழுது மொதுங்குஞ் சுவைமொழிப் பாரதிதன் விண்ணும் விரும்பிடு மெண்ணென் கலைத்திரு மேஸியிலே நண்ணும் புவர் விருந்தா யருந்தியெங் காஞ்முய்ய என்னு மெழுத்துங் கொழித்தே யிலங்கு மிருவிழியே. 2

போன்பெற்ற மேனிப் பசுந்தமிழ்ச் செல்வி புயற்குழற்கீழ் மின்பெற்ற பாதி மதிக்கீழ்க் குனித்திட்ட வீல்லிடையே கொன்பெற்ற கூர்ந்து யம்பிரண் இண்ணெங் கூர்மடமைத் தன்புற்ற பேரிரு ளோட வொளிர்ந்து துரத்திடுமே. 3

வள்ளக் கமலத்தி லேயெள்ளுப் புக்க மதுவியிரு கள்ளக் குழுத மிருசார் மலர்ந்து கருணைமதுத் துள்ளிக் குநிக்க விசைமணம் வீசிநற் றாயகவி யாள்ளிச் சொரிந்து கடைக்கணித் தேயெனை யாண்டிடுமே. 4

காலை யிளங்கதிர் கண்டு மலராக் கதிர்மறையும் மாலைக் குவியா விடையிடை யேமலர்க் குங்குவிங்கும் பாலைப் பொழிந்து கடுவைக் கெடுத்துயர் பாற்கடலிற் சேலைத் துரத்தி யென்யானு நாமகள் சீர்விழியே. 5

வானும் புவியுங் துதிக்கின்ற தீந்தமிழ் மங்கைநல்லாள் தானுங் கருணையு மாகங்கின் றேழழையத் தாங்குமன்னை தேனுஞ் செந்தாதும் பரப்பும் வதனச்செங் தாமரைமேல் மினும் வைவேலும் பொருவுஞ் செங்காவி மிளிர்க்கின் றவே. 6

வாய்மை கனியுஞ் செங்கா வுடையார்க்கு மகிழ்வரும்பித் தாய்மை கனியு மகழுடை யாரைச் செறுத்தறுத்துத் தாய்மை கனியுங் கலைமகள் கூர்விழித் தாமரையே. 7

மொய்தா ரணிமுகின் மண்டலத் தின்கீழ் மூளைமதியாஞ் செய்யா ரணியென் டலமதன் கீழ்ச்சிலை மண்டலமாம் ஐதா கியதமிழ்த் தேவி யருட்டிரு மேனியிலே மெய்யா ரிருவிழி மண்டல மங்கே விளங்கிடுமே. 8

வாவென் றழைப்பது போலிமைக் கும்வன் டமிழ்க்கவிதை தாவென்று கேட்பது போலே செவிக்கடை சாரும்பின்னர் ஆகன் றென்றுரைப் பதுபோன் மலர்ந்தின் னருள்பிலிற்றும் பூவென்று செந்தமிழ்த் தேவி கயலைப் பொருவிழியே. 9

நம்பிரை கூறுங் போல நடித்து நடுவிகந்து
வெப்புரை கூறுங் வஞ்சகத் துக்கஞ்சல் வாழியென்று
இன்புரை கூறுதல் போல மகிழ்வுட னேயிலங்கும்
பொன்புரை மேனீக் கலைவாணி நாட்டப் புதுமலரே. 10

உரை விளக்கம்

நயனப்பத்தென்பது கண்ணின் அருட்பொலைவு வீயந்து பாடுவது. நயனம் - கண். இது பெரும்பாலும் கட்டளைக் கலித்துறையாற் பாடப்படும்.

(1) தென்னம் பொருப்பு - பொதியம். தவழிவின் தென்னம் பொருப்பிற் சந்தனசோலைசில் முந்து வளர்த்திட்ட தெய்வத் தமிழ் மொழி ஆகிய மொழிகுழலாளது முகத்தாமரைக் கீழ்க் குழிமுருகே என்றும் இந்திர லீல மலிரண்டு இலங்கூரும் என இயைக்க. மொய் குழல் - நெருங்கிய கூந்தல். களங்குழடைமையாலும், வளர்வு தேய் வுக்குழடைமையாலும், கிரகணமுடைமையாலும், தோற்ற மறைவுச் சுந்தைமையாலும், இடையிடையே மேகத்தினல் மறைக்கப்படுதலாலும் சந்திரன் இவ்வது முகத்திற்கு ஒவ்வாது தோற்றுதென்க. குழிழ் - மூக்கு. இந்திரநிலம் - கருநிலம். மலிரண்டு - மலர்போலும் விழிகள் இரண்டு.

(2) தமிழின் இனிய சுவைக்கு ஒவ்வாது இயச்சியும் அழுதும் ஒதுங்கின என்றபடி. பாதி - நாமகள். எண்ணெண் கலை - அஹுபத்து நான்கு கலைகள்.

'எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெண் த தகும்' என்றாதவின் அஹுபத்துநான்கு கலைகளாகிய திருமேனியிலே எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணிடத்தே யமைந்த வென்றார். எண்ணு மெழுத்து மறியவே ஏணைய கலைகளைல்லாம் எளிதின்றியப்படும் என்க. நண்ணும் புலவர் - நாமகளது அடித் தாமரைகளை விரும்பி அஜுகிய செந்தமிழ்ப் புலவர் கூட்டம். மொழிக்குத் தோற்று அழுது ஒதுங்கவே தேவர்கள் அதனை உண்ண நான்கி எண்ணெண் கலைகளையும் உண்ண விரும்பினர். விருந்து - புதிது. புலவர்கள் எண்ணும் எழுத்தும் யயின்றின் ஏணைய கலைகளை நாள்தோறும் புதிது புதிதாக அறிந்து அறிந்து உய்கின்றாதவின் 'விருந்தா யருந்தி எந்நானும் உய்யே' என்றார். உய்யை - அறம் கிலையின்மையும் பொருள் நிலையின்மையும் இன்பம் நிலையின்மையும் உணர்ந்து வீடுபேற்றுக்கு முயன்று உய்யை. கொழித் தல் - தெரித்தல்.

(3) பசந்தமிழ் - இனிய தமிழ். புயற்குழல் - மேகம்போன்ற கூந்தல். மின் - ஒளி. பாதிமதி - நெற்றி. குனித்த வில் - வளைந்த புருவம். கொன் - பெருமை. நுதி - நுனி. அம்பு இரண்டு - விழிகள் இரண்டு. கூர் மட்டம் - மிகுந்த அறியாமை. அவ்விழிகள் மெய்யடியார்தம் அறியாமையைத் துரத்துமாகவின் பேரிருளோட வொளிர்ந்து துரத்திடும் என்றார்.

(4) வள்ளக் கமலம் - கிண்ணம்போலும் தாமரைப் பூ. எண்டு முகத்தைக் குறித்தது. எள்ளுப் பூக்க - எள்ளுப்பூ விழிய. அது நாசி யைக் குறித்தது. குழுதம் கண்களைக் குறித்தது. இருசார் - இருபுறம். கருணை - பேரருள். இசை - புகழ். பண்ணுமாம். தூய களி - சில வாழ்நாள் மக்களைப் பாடாது அருள்வேண்டித் தெய்வங்களைப் பாடும் பாடல்கள். கடைக்கணித்தல் - கடைக்கண் பார்த்து அருள் செய்தல். இரு கள்ளக் குழுதம், கமலத்திலே எள்ளுப் பூக்க, இருசார் மருவி, மலர்ந்து, குதிக்க, வீசி, சொரிந்து, கடைக்கணித்து, ஆண்டிடும் என இயைக்க. தமதுள்ளத்தை முழுவதும் கவர்ந்தமை பற்றிக் கள்ளக் குழுதமென்றார்.

(5) காலை இளங்கதிர் - இளஞாயிறு. கதிர் மறையும் மாலை-நாயிறு படுகின்ற மாலைக் காலம். பாலைப் பொழிந்து - பால் நிறத்தைப் பொழிந்து. கடுவைக் கெடுத்து - நஞ்சை வென்று. நிறத்தால் நஞ்சின் கருமையை வென்றது. பால் வெள்ளை விழியையும் நஞ்சு கருவிழியையும் குறித்தன. பரந்கடலிற் சேல் - திருப்பாற்கடலிலுள்ள சேல் எண்ணும் மீன். அதுவும் கண்ணுக்கு ஒவ்வாமையினாலே தோற்ற ஜேடியது என்க. சீர்விழி - அறியாமையை நீக்குஞ் சிறப்புடைய விழி கள். விழிகளாகிய தாமரை மலர்கள் என விரிக்க. விழிகளாகிய தாமரை மலர்கள் காலை இளங்கதிர் கண்டு மலராது மாலைக் குவியாது இடையிடையே மலர்ந்தும் குவிந்தும் பாலைப் பொழிந்து கடுவைக் கெடுத்துச் சேலைத் துரத்தி எனை ஆஸும் என இயைக்க.

(6) வை வேல் - கூரியவேல். பொருவும் - ஒக்கும். காவி - கருங்குவளை போன்ற கண்கள். தாஜுங் கருணையுமாக நிற்றவின் அண்ணை என்றார்.

(7) கலைகளது விழித் தாமரை வாய்மையுடையார் மாட்டு மகிழ்வரும்பு மத்துணையாய் கின்று தாய்மை கனிந்த அகமுடையார் மாட்டுத் தோழுமை ழூண்டு அருள் விரியப்பெற்றுத் தீமை நிறைந்த செயலாளரைச் செதுத்தறுத்துத் தாய்மை கனியும் என்க.

(8) தார் - மாலை. முகில் மண்டலம் - முகிலைத்த கூந்தல். மூளைமதி - மிறைச் சந்திரன். அது கெற்றி. சிலை மண்டலம் - புதுவும். ஐது - அழகு. வியப்புமாம்.

(9) இமைத்தல் அருள் செய்தற்கு வாவென்பதுபோலாகும். செவிக்கடை சார்தல் தமிழ்ப்பாடல் தாவென்பதுபோலாகும். மலர்க்கு இன்னருள் விலிற்றுதல் ஆ! என்று என்றுரைப்பது போலாகும். விலிற்றுதல் - கொப்பளித்தல்.

(10) இலங்குதல் - விட்டு விட்டு ஒளிர்தல்.

15. அடைக்கலர் பத்து

**பொய்ம்மாய வாழ்க்கைப் புணரியின் முழ்கிப் புலம்புகின்ற இம்மா னுடனைக் கரையேற்று வாயேறி யுஞ்சிலைமேல் பெய்க்கா வருஞ்சொற் றஜையாய்க் கரைபுக வேயருள்செய் அம்மா தமிழ்த்தெய்வ மேயடி யேனுன் னடைக்கலமே. 1
வஞ்சப் பிறவி மயக்கமு மின்னலு மாற்றியுன்றன் கஞ்சத் திருவடி காட்டிட வேண்டுங் கவிப்புலவர் கஞ்சத் திருந்து நினைப்பை முடிக்கு நிறைமதியே அஞ்சொற் றமிழ்த்தெய்வ மேயடி யேனுன் னடைக்கலமே. 2
கச்சங் கடக்குங் கதிர்முலை யாய்கவ லைக்கடலாம் இச்சங் கடத்துக் கெதுசெய்கு வேணைனை யாண்டருள்வாய் முச்சங்க மேவி முழுதுல காண்டு முதுபுலவர் அச்சங் கடத்துங் தமிழ்த்தெய்வ மேயுன் னடைக்கலமே. 3
பொல்லா வறுமைத் தழவிடைப் புக்குப் புழுவெனயான் கல்லாய் வருந்தும் வருத்தந் திருவள நாட்டிலையோ வில்லா ரேரியிற் புகுந்தழி யாதங்கு வீற்றிருந்த அல்லார் குழற்றெய்வ மேயடி யேனுன் னடைக்கலமே. 4
இன்னு வறுமைப் பெருக்கினி னேய்ச்சுழிப் பட்டெளியேன் இங்காள் வருந்தும் வருத்தட் பொறுக்கலே னேட்டினிலே முன்னட் சமிப்புன ஒக்கெதி ரேறிய மொஞ்குமலே அன்னய் தமிழ்த்தெய்வ மேயடி யேனுன் னடைக்கலமே. 5
தாயு மெனைப்பெற்ற தங்கையு கீயென்று தானடைத்தேன் காடு முடற்பிணிக் கோர்மருங் தீமக ரக்கொடியேன் நேரு முடற்குறை யுங்கெட வன்று நுவன்றவளே ஆயுங் தமிழ்த்தெய்வ மேயடி யேனுன் னடைக்கலமே. 6**

ஏண்ணைச் சிறந்த வெழுத்தை யிருவிழி யாக்கியேழு பண்ணைப் பயின்மொழி யாக்கிய ஞானப் பசங்கிளியே கண்ணைத் திறங்கொளி காட்டுதி முன்குத வங்கிறந்த அண்ணற் றமிழ்த்தெய்வ மேயடி யேனுன் னடைக்கலமே. 7

வானுங் கயலும் பொருவும் விழியார் மயக்கினிலே நாஞும் பொழுதாங் கழித்தேற்குன் பாத நளினவினை குழும் வரமொன் றங்குபுரி வாய்துறைப் பாண்டினங்கு டானுங் தமிழ்த்தெய்வ மேயடி யேனுன் னடைக்கலமே. 8

மோதிக் கலக்கும் வறுமையு நோயு முடித்துனது சோதிக் கமலத் துணைமலர் சூட்டித் துணையருள்வாய் வாதித்த புத்தனை யாக்கியோ ருமையைப் போக்கிவைத்த ஆதித் தமிழ்த்தெய்வ மேயடி யேனுன் னடைக்கலமே. 9

ஏல்லாப் பிழையும் பொதிந்தவென் பாடலை யின்பமகார் கல்லா மழிலை மொழியெனக் கொண்டு கதிதருவாய் பொல்லாத நஞ்சமு தாக்கிய ஞானப் பொலங்கொடியே அல்லார் குழற்செங் தமிழ்த்தெய்வ மேயுன் னடைக்கலமே. 10

உரை விளக்கம்

ஆசிரிபர் தம்மை வருத்தும் நோயும் வறுமையும் பிறவித் தயரும் ஆகிய துண்பங்களினின்றும் காத்தருளுமரு நாமகளிடத்து அடைக்கலம் புகுந்ததைக் கூறுவது இப் பதிகம்.

(1) பொய்ம்மாய வாழ்க்கை - உண்மையை மறைத்து வஞ்சனை - செய்யும் உலகியல் வாழ்க்கை. புணரி - கடல். சிலை - கல். திருநாவுக்கரசு நாயனாரைக் கல்லே துணையாகக் கட்டிக் கடலில் எறிந்தபோது அவர் பொய்யறியா நாவில் வந்த “சொற்றுஜை வேதியன்” என்னும் சொல்லே துணையாகக் கரையேற அருள் செய்த தமிழ்த் தெய்வமே இம் மானுடனைக் கரையேற்றுவாய்; அடியேன் உன் அடைக்கலம் என்றாலும்.

(2) கஞ்சம் - தாமரை. கவிப் புலவர் - செய்யுள் செய்யும் மெய்ப் புலவர். பலவேறு வகைக் கலைகளிலும் வல்லுநராய பல வேறு புலவர்களுக்கும் அவ்வக் கலைகளாய் நின்று நிறைதலின் நிறை மதி என்றார். அஞ்சொல் - அழகிய சொல்.

(3) சங்கடம் - துயரம். கவலை - நோயானும் மிதியானும் உண்டாகும் கவலை.

(4) ஆசிரியர் தாம்பட்ட வறுமையைத் துன்பமிகுதி நோக்கித் தழைலன்றார். நல்லாய் - மிகுதியாய்! என விளிப் பெயராக்கியுங் கொள்ளலாம். வில் ஆர் எரி - ஒளி நிறைந்த நெருப்பு. எரியிற் புகுந்தழியாதங்கு வீற்றிருந்து - திருஞானசம்பந்தழுர்த்தி நாயனார் சமய வண்மைகளை ஏட்டில் எழுதி நெருப்பிலிட்டு எரியா மற் பெற்றுக்கொண்டது. அல்லார் குழல் - இருள்போலக் கருமை நிறைந்த கூந்தல்.

(5) இன்னை - துன்பம். பெருக்கு - வெள்ளம். சுழி - நீர்ச்சுழி. வறுமையையிய வெள்ளத்திலே நோயாகிய நீர்ச்சுழியில் கலப்பட்டு வருங் தும் வருத்தம். சுழிப் புனலுக்கு எதிரேறியது - திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் சமய வண்மைகள் எழுதிய ஏட்டினை வைகைநதி ஸிலிட்டு எதிரேறிவரச் செய்தது.

(6) காடும் - வருத்தும். மகரக் கொடியோன் - மகரமீணைக் கொடியிலேயுடைய பாண்டியன். அவனது வெப்புநோயுங் கூனும் ஞானசம்பந்தரது தேவாரத்தினாலே நீங்கியமை எண்டுக் கூறப்பட்டது. உடற்குறை - கடன். ஆயும் - ஆராயும்.

(7) அண்ணல் - தலையை. கதவங் திறந்தது - மறைக் கதவு திறக்கப் பாடியது.

(8) பாத நளினவிணை - பாத தாமரைகள் இரண்டு.

(9) துணை - இரண்டு. துணை - உதனி.

வாதித்த புத்தனை ஊமையாக்கி ஓர் ஊமையைப் போக்கி என ஊமையென்னும் சொல்லை முன்னுங் கூட்டி உரைக்க. வாதலூ சிடகள் தம்புடன் வாதாடிய புத்தரது வினாக்களுக்கெல்லாம் விடை கூறவும் அவர்கள் கேளாது மறுத்தனர். வாதலூர் வாக்கின் செல்வியாகிய கலைகளை நினைந்து இப் பொய்யர் நாவினின்றும் நீங்குக் என்றனர். உடனே புத்த குருக்கள் அணைவரும் ஊமைகளாயினர். இதைக் கண்ட புத்த அரசன் வாக்கில்லாத என்மகள் வாக்குப் பெறு மாறு அருளினால் நான் சைவனாவேன் என்றனன். வாதலூர் பெண்ணை வருவித்து ஒழிந்த புத்தர் கேட்ட வினாக்களுக்கெல்லாம் அவனோ வினைபகரச் செய்தனர். அரசன் பேருவகை யெய்திச் சைவ னான்னன் என்பது ஊமையாக்கியதும் ஊமை நீங்கியதும் ஆகிய வரலாறு.

(10) மகார் - மக்கள். நஞ்சை அழுதாக்கிய ஞானப் பொலங் கொடி என்றார் தனது பாடலை மழலிபோல ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை மேலும் வலியுறுத்துதற்கு.

16. இரட்டை மணி மாலை

காப்பு

அணிமாலை பரவா லணிவாட் கிரட்டை மணிமாலை நாவால் வழங்கப் — பினிமாலை ஒட்டுமிரு கோட்டம் பிறையிதழி யோங்குசடை காட்டுமொரு கோட்டனடி காப்பு.

1

ஙால்

வெண்டா மரைமேல் விளையுங் தமிழ்ச்செழுங்தேன் கண்டா லினீக்குமிரு கட்கரும்பு — கொண்டார்க்கு வஞ்சத் திருக்கு மறுத்தொழியா வாழ்வுதவி நெஞ்சத் திருக்கு நிறைந்து.

2

நிறைவாண் மலர்முக மும்பணித் தோரு நிலவினெளி குறைவா ணகையு மிகுட்குழற் காடுங் கொடியிடையும் அறைவா னழுத மொழியு மரவிந்தத் தாள்களுமாய் உறைவானுரைமகள் வெண்கமலத்துமென்னளத்துமே

உள்ளத்தா இள்ள வழுதுறித் தித்தித்தென் கள்ளத்தை நீக்கியின்பங் காட்டுமே — வெள்ளைக் கலையு மணியுமணி காமரன மென்போற் தலையு மணியுமணி தாள்.

4

தாடலை வைத்தவெண் டாமரை மேவித் தனதருட்சித் தாடலை வைத்தம் புவியா எரசி யணிகள் சுவைத் தாடலைவைத்தகுழலாளனன்னைதன்னம்புயம்பொற் றுடலை வைத்தெனை யாண்டா ளழிந்தன சஞ்சலமே.

5

சஞ்சலம்போ மின்பங் தழைக்குங் தருமனையும் அஞ்சலம்போய் வாவென் றத்டலாம் — வஞ்சகர்செய் தந்திரமோ தாதுகலை வாணிதயிழ் மூன்றெழுத்து மங்திர மோதி வரின்.

6

வரிக்கோல வாள்வியி பானலம் போது மதன்கரத்து
வரிக்கோல வாரிதீ யீடு மருந்து மதுரமொழி
வரிக்கோல மாழுலை வாரணக் கோடு மலர்க்கரத்து
வரிக்கோ ஸமரிசை யாழுடைச் செந்தமிழ் மாமயிற்கே. 7

மயிலே மடவனமே வண்டமிழ்ப்புங் காவிற்
குயிலே மலயமலைக் கொம்பே — மயலேதந
தீர்க்கும் பழைய வினையிரண்டு மின்னினியே
தீர்க்குங் திருவருளைச் செய். 8

செல்லாத செல்வியைத் தாமரையாட்டியைத் தீயவர்பால்
நில்லா தமர்ந்தெங்கு நின்றுளை நித்யகல் யானியைநூல்
கல்லா தவர்மனம் போலிருட் கூந்தற் கனங்குழழைய
அல்லா தருஞ்சைத் தெய்வங் தமிழுகத் தார்க்கிலையே. 9

தாய்போ ஒண்வருளித் தந்தைபோற் கல்லிகொடுத்
தாய்வளைபோ வின்ப மகத்துதவிச் — செய்போல்
இளங்குதலைத் தீஞ்சொற் செவிக்கொ ளென்றும்
வழங்குதலை யுற்றதமிழ் மாது. 10

மாவாழ் பொதிய மலையிற் பிறந்து வரமுனிவன்
ழுவாழ் கரமெனும் பொற்றெட்டி லாடிப் புலவர்சங்கப்
பாவாழ் பலகை யிருந்தேட்டி லேதவழ் பாவையென்றன்
நாவாழ் வுகந்தமை நான்முன்பு செய்திட்ட நற்றவமே. 11

தவந்தரு மோங்குங் தனந்தரு மின்புஞ்
சிவந்தரும் பேரின்புஞ் சேர்க்கும் — நலந்தருமிப்
ழுவா மெழுபிறப்பு நற்றுணியாய்ப் புல்லுமே
பாவாழ் கலைமான் பதம். 12

பண்டங்கு தீஞ்சொற் பனுவற் பிராட்டி பவளவிதழ்
விண்டங் கெழுந்த செழுந்தமிழ்க் கங்கை வியனதியு
மண்டங்கி முட்டி நிவந்துவின் ஞேரு மனமறுகக்
கண்டங் கறுத்த பெருமா னிருசெவிக் கட்டுண்டதே. 13

கடையழுதிற் ரென்பொதியக் கல்லிற் பிறந்த
நடையழுத நல்ல வழுதம் — கடையழுதம்
உண்டா வினிக்கு முணர்ந்தாலுங் கேட்டாலுங்
கண்டா வினிக்குமிது காண்.

14

கர்வர சங்க மயலும் பினியுங் கடிஞ்துகமழ்
பூவர சங்கமர் பொன்னான மேபுக லும்பிடிக்கைம்
மாவர சங்கனுங் குஞ்சைட யாய்மணீக் கூடலிலுங்
தாவர சங்கம மெங்கு நிறைந்த தமிழ்த் தெய்வமே. 15

தெய்வமுனைப் போல்வேறு தெய்வமிலை நீயரைக்குஞ்
சைசுசம யம்போற் சமயமிலை — பொய்யன்று
மாமறையு மாறில் மறையு மறையுமென்றால்
நாமறையு மாறு நகை. 16

கையது புத்தகம் யாழுக்க மாலை கவிரிதழ்ந
கையது முத்தமு மூல்லை யரும்புங் கமழுமைவ
கையது பூங்குழல் காலொன் றிரண்டு கமலங்குமு
கையதுகொங்கைகருத்ததென்மேற்கொண்டகாரிகைக்கே
காரியமன் மேதிக் கடாவினெதிர்க் தானுமது
காரியமன் றன்று கடத்தெலும்பைச் — சீரியசம்
பந்தனுயர் பூம்பாவை யாக்கவருள் பாமகள்முன்
தந்ததமி ழின்றுமுன்டு தான். 18

தாதுறை தாமரை யோபுன லோதரை யோவிலைரேசேர்
போதுரை சோலைப் பொதியங்கொ லோபுல வோருலகோ
சுதுரை கொங்கைத் துடியிடைச் சுந்தர வல்லியன்ன
மாதுறை கின்ற விடந்தா னறியும் வழியிலையே. 19

வண்ணப் புனலும் வளியு நெஞ்விசம்பும்
மண்ணுமன லும்மறைந்து நின்று லும—எண்ணுமிரு
கண்ணுமன மும்முருகக் காட்டி வெளியாக
நண்ணும் தமிழுரசி நன்று. 20

நங்கைக் கிடந்தரு நாண்மல ரேழுக நாகிளவேய்
அங்கைக் கிடந்தரு தோளா மடியில வந்தவிரே றினது
கொங்கைக் கிடைந்தொல்கு நுண்ணிடைக் கொப்புமைகூ
சங்கைக் கிடமிட மேதட மேவுவெண் டாமரையே. 21

உரை விளக்கம்

இரட்டை மணிமாலையாவது வெண்பாவும் கலித்துறையுமிருக்கிறபது செய்யுள் அந்தாதித் தொடையான் வருவது. இருநிற மணிகளை இடையொப்பத் தொடுத்த மாலைபோல் இருவகைப் பாமணிகளை இடையொப்பத் தொடுத்தவினால் இப்பெயர்த்தாயது.

(1) அணிமாலை - அழகு செய்யும் மாலை. இனித் தான் அணி தற்கிணையங்கள் விசேடமமைந்த மாலை என்னும் அமையும். அத்தகைய மாலையைப் புலவர்களாகிய பொற்கால்லரைக் கொண்டு பாவாகிய செம்பொன்னால் செய்வித்து அணியும் நாமகளுக்கு என்க. பின்மாலை ஒட்டும் - சிறங்கிப் பின்கீருக் காரணமாகிய மயக்கத்தை ஒட்டும். இரு கோட்டு அம்பிறை - இரு கொம்புகளையுடைய அழியிய பிறை. இதழி - கொன்றை. ஒரு கோட்டன் - ஒர்றைக் கொம்பனையை யானைமுகக் கடவுள்.

(2) மொழி வடிவாய் நின்று நாவாலே பயிலுக்கோரும் இனிக்கும் தேனுதலின் 'வெண்டாமரை மேல் விளையுந் தமிழ்ச் செழுஞ்கேன்' என்றார். புத்தகமும் மணிவடமும் ஏந்தி வீணை தடவி வெள்ளைக் கலை முடுத்து வெள்ளைப் பணிபூண்டு வெண்டாமரைமேல் எழுஞ்தருளியிருக்கும் தோற்றப் பொலிவு, கண்ட மாத்திரத்தே உள்ளத்தைக் கணிவித்தலின் 'கண்டா வீணீக்கு மிரு கட்கரும்பு' என்றார். இருகட் கரும்பு - இரண்டு கண்களுக்குங் கரும்புபோலினிப்பவள். இனி என்னும் எழுத்துமாகிய இரு கணுக்களையுடையதோர் கரும்புபோல்வா ஜெனலுமாம். கொண்டார்க்கு - தன்னைத் தெய்வமாகக் கொண்டு வழி படுவார்க்கு. வஞ்சத் திருக்கு - உயிரை வஞ்சிக்கும் காமம் வெளுளி மயக்கம். ஆகிய குற்றங்கள். மறுத்து - நீக்கி. ஒழியா வாழ்வு - நீங்காத பேரின்ப் வாழ்வு. நெஞ்சத்து நிறைந்து இருக்கும் - அடியேநது உள்ளத்தே நிறைந்த செல்வமாக இருக்கும்.

(3) வாள் - ஒளி. நீலவில்லை குறைவானகையும் - நீலவின் ஒளியைக் குறைக்கும் பேரோளி காலும் முறுவதும். அறைவான் அழுதமொழி - எல்லோரும் சிறந்ததென மேலெடுத்துரைக்கும் அழுதம் போன்ற செந்தமிழ் மொழியும்.

(4) வெள்ளைக் கலையும் வெள்ளை அணியும் அணி கார்மர் அன்னம் - வெள்ளை உடையையும் வெள்ளை அணிகலன்களையும் அணிந்துள்ள அழியை அன்னம் போல்வாளது. என் போற்றலையும் அணியும் மணித்தாள் - நாயன்மார் அடியார்களுடைய போற்றுதலையன்றிச் சிறியேனது போற்றுதலையும் அணிகின்ற அழியை திருவடிகள். தாள் அழுதாறித் தித்தித்துக் கள்ளத்தை நீக்கி இன்பங் காட்டும் என்க.

(5) தாள் தலை வைத்த வெண்டாமரை மேனி - (தாமரைக் கொடியானது) தனது தண்டின் உச்சியிலே பொலிய வைத்த வெண்டாமரை மலரிலே வீற்றிருந்து. தனது அருட்சித்து ஆடலை வைத்து அம்புகி ஆன் அரசி - தனது கருணையால் அறிவுருவமான வளையாடலைச் செய்து தமிழகமன்றி உலகம் முழுமையும் ஆளும் அரசி. அளிகள் சுவைத்து ஆடலை வைத்த குழலாள் - வண்டுகள் தேனை உண்டு பறந்தாடுதற்குக் காரணமான பூமுடித் தூந்தலையுடையாள். தன் அம்புயப் பொற்றுள் தலை வைத்து என்னை ஆண்டாள் - தனது தாமரைப் பூவையொத்த அழியை திருவடிகளை என் தலைமீது வைத்து என்னை ஆண்டுகொண்டாள். சஞ்சலம் அழிந்தன - அதனாலே எல்லா வகைத் துண்பங்களும் அழிந்தன.

(6) தருமன் - இயமன். அஞ்சலம் போய்வா என்று அதட்டலாம் - யாம் உனக்கு அஞ்சமாட்டோம் நீ போய் வருகவென்று உறுக்கலாம். வஞ்சகர் செய் தந்திரம் - உண்மை நெறிகளைக் காண விடாத பாச ஞானங்களைத் தரும் நால்கள். தந்திரம் - நால். கலை வாணி தமிழ் மூன்றெழுத்து மந்திரம் - நாமகளது 'தமிழ்' எனும் மூன்றெழுத்தாலாகிய மந்திரத்தை.

(7) வரிக்கோல வாள்விழி பானலம் போது - செவ்வரி படர் தலால் அழுகடைய கூரிய விழிகள் நீலோற்பலம் போன்றன; மதுர மொழி மதன் கரத்த வரிக்கோல் அவ் வாரிதி ஈயும் மருந்து - தித் திக்கும் மொழியானது மன்மதன் கைப்பிலுள்ள வரிகளையுடைய கோலா கிய கரும்பையும் தேவருலகிலுள்ள அந்தப் பாற்கடல் கொடுத்த அமிழ்தத்தையும் ஒத்தது. வரி - நிறமுமாம். சட்டில் வகரமெய் விகாரத்தாற் ரெங்கது. வரிக்கோல மாழுலை வாரணக்கோடு - தேமஜும் தொய்யிலுமூடைய பெரிய மூலைகள் யானைக் கொம்பை யொத்தன. வரி - தேமல். கோலம் - அழு; என்றது தொய்யில் முதலிய புணை வுகளை. மலர்க் கரத்து வரிக்கோல் அமர் இசை யாழுடைச் செந்தமிழ் மாமாற்கு - மலர் போன்ற திருக்கரத்திலே கட்டப்பட்ட நரம்புகள் பொருந்திய இசையையுடைய யாழுத் தாங்கிய நாமகளுக்கு. வரித்தல் - கட்டுதல். முதலிலைத் தொழிற்பெயராய் நின்றது. கோல் - நரம்பு. ஏகாரம் ஈற்றுசை.

(8) போதியத்துப் பயில்வதனாலும் சாயலுடைமையாலும் மயில். அறியாமையைப் பிரித்து நீக்கி அறிவை ஊட்டுதலாலும், நடையழுகடைமையாலும் மடவனம். தமிழ்க் காவியச் சேர்லைபிற் கூவ தலிற் குயில். அழுகடரும் பல்வேறு கலைநாற் பூக்களைத் தாங்கவிற் கொம்பு. மலை மலை - பொதியமலை. மயல் - மயக்கம். பழையவினை - அநாதியே வரும் விளைப்பயன். இன்னினி - இப்பொழுது. திருவருள் - கருணை.

(9) சௌல்லாத செல்வி - எழுமை எழுபிறப்பும் விட்டு நீங்காது தொடரும் சௌல்வி. நித்ய கல்யாணி - எப்பொழுதும் இன்புடையவள். நித்ய கல்யாணி எனற்பாலது செய்யுள் நோக்கிக் குறைந்தது.

(10) ஆய்வளை - மனைவி. அன்மொழித் தொகை. தாய்போல் உணவும் தந்தைபோற் கல்வியும் மனைவிபோல் இன்பழும் புதல்வர் போற் பேசின்பழும் தருவாள் என்றவாறு. வழங்குதல் - கொடுத்தல். இனி உலக வழக்கிலுஞ் செய்யுள் வழக்கிலும் திரியாது இயங்குதல் என்றலும் மழையும்.

(11) மா - செல்வம், வரமுனிவன் - வேண்டும் பொருள்களைக் கொடுக்கும் ஆற்றல் உள்ள முனிவன். பூவாழ் கரம் - பொவிவமைந்த கரம். புலவர் பாவாழ் சங்கப் பலகை - புலவர்களது செந்தமிழ்ப் பாக்கள் நீடு வாழ்தற்கிடமாயிருந்த கன்மாப் பலகை. பொதியிற் பிறந்து பொற்றெட்டலாடிப் பலகையிருந்து ஏட்டிலே தவழ்ந்த பாவை எனது நாவை உகந்தமை முன்செய்திட்ட தவபெனாக் கூட்டுக.

(12) செல்வம் சிலகாலத்துத் துண்பத்தையும் கொடுக்குமாத விள் அதைத் தனிர்க்க ஒங்கும் தனம் என்றார். இன்பு - இம்மையின் பம். சிவந்தரும் பேரினபம் - முத்தி. நலம் தரும் - எப்பொழுதும் நன்மையே தரும். இப்பூவாழ் எழுபிறப்பும் - இப் பூமியில் வாழும் எழுவகைப் பிறப்புக்களிலும். கலைமான் - கலைமகள்.

(13) பண்டங்கு தீஞ்சொற் பனுவற் பிராட்டி - இன்னிசை புகலிடமாகத் தங்குதற்குரிய தித்திப்பான சொற்களால் ஆக்கப்பட்ட கலைகளுக்குத் தலைவியாகிய நாமகளது. பனுவல் - நூல்கள். பவள விதம் விண்டங் கெழுந்த செழுந்தமிழ்க் கங்கை வியநிதியும் - பவள வாயிலிருந்து இழிந்து செல்லும் தமிழாகிய கங்கைநதியும். மண்டங்கிகட்டுண்டதே - இப்புவியிற் றங்கி நாற்றிசையும் பரந்து சிவஞானத் திருவுலா அரங்கேற்றியபோது கைலாசமலையிலெல்முந்து அழுதின் விஞ்சியதாற் றேவர்களும் மனங் கலங்கச் சிவபெருமானது இருசெவியிடத்திலும் கட்டுண்டது. உம்மை ஆகாய கங்கை கட்டுண்டதேயன்றி. இக்கங்கையும் கட்டுண்டது என இறந்தது தழிஇயாச்ச வும்மையாய் நின்றது. செவியிற் கட்டுண்டது என ஏழுனுருபு விரிக்க.

(14) கடையமுது - திருப்பாற் கடலிற் கடைந்தெடுத்த வழுது. தென்பொதியக் கல்லிற் பிறந்த நடையமுதம் - பொதியமலையிற் பிறந்த சொல்லிலும் நினைவிலும் இயங்குஞ் தமிழ் அழுதம். கடையமுதம் உண்டாலன்றி இனியாது. நடையமுதம் அதனேடு கண்டாலும் கேட்டாலும் கருதினாலும் இனிக்கும். கடலிற் பிறந்ததிலும் கல்லிற் பிறந்தது மேலென்று கூறியது வேற்றுமையன்றி. கண்டாலினிக்கு மென் பதிலும்மை தொக்கது.

(15) வரம் - இச்சை. சங்கம் - கூட்டம். மயல் - மயக்கம். வரசங்க மயலும் மினியுங் கதிந்து கா - இச்சைகளின் கூட்டத்தினால் வரும் மயக்கத்தையும் நோயையும் நீக்கிக் காத்தருள்க. கமழ் கூ அரசு அங்கு அமர் பொன் அனமே - வாசனையுடைய பூஜினுக்கு அரசாகிய தாமரைப் பூவிடத்து வீற்றிருக்கின்ற அழிய அன்னமே. புதலும் ஷிட்க் கைக்மா அங்கு அனுங்கும் அரசு நடையாய் - ஒப் பென்று கூறப்படுகின்ற பெண்மாணை வருந்துதற்குக் காரணமான அரசு நடையை உடையவளே. அங்கு அசைச் சொல். மணிக்கூட விலும் தாவரசங்கம மெங்கும் நிறைந்த - அழிய மதுரையிலும் நிலையியற்பொருளும் இயங்கியற் பொருளுமாகிய எல்லாப் பொருள்களி லும் நிறைந்துள்ளன. தமிழ்த் தெய்வமே - செந்தமிழ்த் தெய்வமே. அனமே! நடையாய்! தெய்வமே! கா, எனப் பொருள்கூட்டி முடிக்க.

(16) மாமறை - வேதம். மாறில் மறை - அவ் வேதங்களுக்கு மாறில்லாத தமிழ் மறைகள். ஆரிய வேதம், இருக்கு யசர் சாமம் அதர்வனம் என நான்காம். தமிழ்வேதம் தேவார திருவாசகங்களும் ஏணைய திருமுறைகளுமாம். அறைதல் - சொல்லுதல், நாம் அறையு மாறு நகை - நாம் கூறுவது நகைக்கத்தக்கதாம். நீயே தனித் தெய்வம். நீ சொல்லும் சமயமே சைவம் இதுவே வேதமுடிபு என்றவாறு.

(17) புத்தகம் யாழ் அக்கமாலைக்கையது - புத்தகமும் யாழும் உருத்திராக்க மாலையும், கைகளிடத்தன. முத்தமும் மூல்லையரும்பும் கவிர் இதழ் நகையது - முத்தினாதும் மூல்லையரும்பினதும் ஒளியமகு முருகக்ம்பூவையொத்த இதழ்களினிடையே தோன்றும் முறுவலினிடத்தே அமைந்துள்ளது. கமழும் பூங்குழல் ஜவகையது - மனங்கம மும் பொலிந்த கூந்தல் ஜம்பகுப்பையுடையது. கொங்கை காலொன் றிரண்டு கமலங்கள் முகையது - கொங்கைகள் ஒரு தாள் ஈன்ற இரு தாமரை மொட்டுக்களைப் போன்றன.

(18) காரியமன் - கறுத்த வடிவுடைய கூற்றுவன். மேதிக் கடா - ஏருமைக் கடா. எதிர்தல் - முன்வருதல். காரியமன்று - பயனில்லை. கடம் - குடம். முன்தந்த தமிழ் - மூம்பாவை கூட்டத்தினின் றும் எழும்பப் பாடிய “மட்டிட்ட புன்னை” என்னும் திருப்பதிகம். திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் எலும்பைப் பெண்ணுக்கப் பாடியருளிய திருப்பதிகத்தை ஒது உயிர்பெறலா மாதலின் கூற்றுவன் உயிரைக் கொண்டுபோனாலும் காரியமில்லை என்றவாறு.

(19) இதன் திலை:— கைக்கிலை. துறை:—ஜூயம். தாது - பூந்தாது, புனல் - நீர். விரை - வாசனை. சூது - சூதாடு கருவி. வல்லி - கொடி. தாமரைமேலே வீற்றிருக்கும் இலக்குமியோ! நீருறை மகளோ! பூமகளோ! பொதியத்துத் தமிழ்மகளோ! புலவோர் நாவி அறையும் நாமகளோ! எனத் தலைமகளது உறைவிடத்தை ஜயபுறுதல் ஜயம்.

(20) புனரும் வளியிடம் விசம்பும் மண்ணும் அனலும் ஆகிட
ஜம்புத்தோடும் கலந்து நின்றாலும் கண்ணும் மனமும் உருகத் தமி
ழரசி காட்சிதரும் என்றவாறு.

(21) நங்கைக்கு இடந்தரும் நாண்மலரே முகம் - நாமகளுக்கு
இருப்பிடமாகிய தாமரை மலரே முகத்திற்கு ஒப்பாகும். நாகு இள
வேய் அங்கைக்கு இடந்தரு தோள் - இளைய மூங்கில் அழகிய கைக
ஞக்கு இருப்பிடங் தருகின்ற தோனுக்கு ஒப்பாகும். அடி இலவக்
தளிர் - திருவடிகள் இலவக் தளிருக்கு ஒப்பாகும். நுண்ணிடைக்கு
ஒப்புமை கூறின் அது சங்கைக்கு இடம் - மெலிந்த இடைக்கு ஒப்
புமை கூறுங்கால் அது உண்டோ இல்லையோ என்பதே ஜயத்துக்
கிடமாயிருக்கின்றது. இத்தகையானுக்கு இடம் தடாகத்து வெண்டா
மரை மலர் என்றவாறு. நாகிள வேய் - ஒருபொருட் பன்மொழி.

17. போற்றித் திருவகவல்

பொன்மகள் கொழுநனும் புத்தேள் கூட்டமு
மன்மாலை நட்டு மதித்திட வெழுந்த
தெளிவள ரமுது மொளிவளர் பளிங்கு 5
முருக்கி வார்த்தனன திருக்கிளர் ரோசிய
மருண்மழை பொழியும் வரிகெடு விழிக்குஞ்
வாங்கிய புருவரும் பூங்குமிழ் நாசிய
முத்தமிழ் முதுரப் புத்தமு தொழுகும்
பவளவாய் மலருந் தவளவா ஸகயுங்
காரிருள் கடந்த வாரிருங் கூந்தலும் 10
பொன்டுஜெ காலு மென்பணைத் தோஞு
ஏஷிய ஹும் யாழு மேந்திய
வாலிய காந்தன் மலரோரு நாள்ஞுக்
சந்தனி தவழுந் தந்தன விடையு
கெஞ்சிலன் புடனே நினைதொறுஞ் சுவைக்குஞ்
செஞ்சிலம் பலம்புஞ் சேவடி யிலையும் 15
வெண்பட் டாடையுங் தண்ணுத்த ஏஷியு
மாராக் காதலோ டானுதின கோக்கினுங்
தீராப் புதுமைத் தெய்வத வடிவாய்
வெண்டா மரைமேல் வீற்றிருஞ் தருஞுங்
தண்டா முத்தமிழ்த் தாயே போற்றி 20

சங்கரன் மலர்த்தாள் தவழுனி வேண்ட
அங்கவ னருளிய வழுதே போற்றி
யறுமுக னருள்பெறு சிறுமுனி மடியிசைக்
குறுகுறு நடந்த குருந்தே போற்றி
பூவினீன் மேவிய புத்தேள் பொய்யா
நாவினீன் மேவிய நங்காய் போற்றி
அல்லியல் கண்டத் தருளிட மமரும்
வல்லிதன் கண்ணுய வதிந்தாய் போற்றி
பூமகள் கேள்வன் புத்தினிற் பொருந்தம்
மாமக ளாருமரு மகளே போற்றி
யாடக மதுரை யருந்தமிழ்ச் சங்கக்
கூடலின் வளர்ந்த கொம்பே போற்றி
மன்னுயிர் நாவெனும் வரவியின் மலர்ந்த
பொன்னறி யாநறும் பூவே போற்றி
தென்னவன் சேரன் செப்பிய னென்னு 35
மன்னவர் மூவர் வாழ்வே போற்றி
வேங்கடங் குமரி தீம்புனற் பெளவமென்
றங்கான் கெல்லை யகலிட மாளும்
பன்னுப் பெருமைப் பாரதி போற்றி
மெய்ந்தா விரும்பும் வீத்தகி போற்றி
எங்காட் டவர்க்கு மிறைவி போற்றி
பொருப்பிலே பிறந்து புகழிலே கிடந்து
நெருப்பிலே நின்று நீரிலே தவழ்ந்தென்
சென்னியி னுவிற் சிக்தையிற் கலந்து
மன்னிய கருணை வாரிதி போற்றி
ஒள்ளங்கெக் குருக வுரோமஞ் சிலிர்ப்ப
வெள்ளானீர் கலுழு மெய்விதிர் விதிர்ப்ப
நாத்தமு தழுப்ப நயங்துங்கள் றுன்புகழ்
ஏத்துஙர் கெஞ்சத் திருள்கெடுத் தருளித்
தேனினும் யாலினுங் தெவிட்டா தினிக்கும்
வாளினுங் காலை மணியே போற்றி
கல்வி சற்றிலாக் கசடனே னைகையும்
வல்லிதி னண்ட மழிலே போற்றி
சிறுமையும் பினையுங் தீவினை யிருஞும் 40

45

40

45

50

வெறுமையுஞ் செப்த்த வெயிலே போற்றி
மேவிய பல்கலை விரிபொழி விருந்து
கூவிய வேழிசைக் குயிலே போற்றி
கற்றவர் விழுங்குங் கனியே போற்றி
மற்றவர் காண மலையே போற்றி
சேனினு மறியாத் திருவே போற்றி
காணினு மினிக்குங் கரும்பே போற்றி
விண்ணகப் புலவர் வெள்கி வாழுற
மண்ணகத் தெழுந்த மருங்தே போற்றி
கண்ணே போற்றி கருத்தே போற்றி
யென்னே போற்றி யெழுத்தே போற்றி
சடுபினி மாற்றிய சுடர்க்கொடி போற்றி
கடுவிடங் தீர்த்த கனங்குழை போற்றி
கூடிய சமணர்கள் கூர்ங்கழு வேற
ஏடெதி ரேறிய வேந்திமை போற்றி
யாருயிர் வெள்வி யருளினை போற்றி
சீரிய ஞானச் செழுஞ்சூர் போற்றி
செங்கலைப் பொன்னம்ச் செய்தனை போற்றி
யங்கமும் வேதமு மறைந்தனை போற்றி
என்பினைப் பெண்ணை யெடுத்தனை போற்றி
வன்பினை மாற்று மனியே போற்றி
அரும்பொரு னின்ப மறங்கதி நான்குந்
தரும்பெருங் கற்பக தருவே போற்றி
யயனுடன் சேர்ந்துல களிப்பாய் போற்றி
புயலுடன் கலந்தவை புரப்பாய் போற்றி
அரனுடன் புணர்ந்தவை யழிப்பாய் போற்றி
உரனுடை கெஞ்சி லொளியே போற்றி
ழுவொடு மணமும் போன்றூய் போற்றி
பாவொடு பழகிய பாவாய் போற்றி
ஆவியை யுருக்கு மன்பே போற்றி
பாவியைத் தூக்கும் பதத்தாய் போற்றி
மானே போற்றி மடப்பிடி போற்றி
தேனே போற்றி தெளிவே போற்றி
அழியா தாழியு மமர்ந்தாய் போற்றி

55

60

65

70

75

80

85

பழியாச் செழுங்கி படைத்தாய் போற்றி
நோக்கரு நான்னாரு வானுய் போற்றி
வாக்கொடு மனமு மடங்காய் போற்றி
ஊமைக் குரைதரு முத்தமி போற்றி
சேமக் கலையின் றெளிவே போற்றி
உள்ளுதொ றுள்ளுதொ றுள்ள முருக்குங்
தெள்ளிய பாகின் றிரளே போற்றி
கம்ப னருளிய கவிச்சுவை மாங்கிச்
செம்பொற் சிலம்பருள் செய்தாய் போற்றி
இங்தனி செஞ்சடை யிறைவனை யிருளிற்
சுந்தரன் றுதாய்த் துண்டினை போற்றி
கொழிதமிழ்க் கொங்கு தேரெனக் கூறிக்
கிழிதனை யறுத்த கிளியே போற்றி
உயிரே போற்றி யுணர்வே போற்றி
செயிர்தீ ரறிவின் செல்வி போற்றி
அவ்வைக் கருந்தமி முருளிய மதுரக்
கொவ்வைக் கனிவாய்க் கொடியே போற்றி
ஆதியு மந்தமு மகன்றூய் போற்றி
சோதிமெய்ஞ் ஞானச் சுடரே போற்றி
முழுதல காண்ட முதல்வி போற்றி
பழுதறு செஞ்சொற் பகர்ந்தாய் போற்றி
அன்னக் கொடியுடை யசி போற்றி
வன்னக் கோடியிடை மடவாய் போற்றி
ஓரெழுத் தறியா வொருவ னென்னையுஞ்
சீரிய கல்விச் செழுங்கி யுதவித்
தெரிவன தெரிந்த செல்வர் கோட்டிக்
குரியவ ஞுக்கிய வெண்ணுதல் போற்றி
மறைபினி கதவங் திறந்தாய் போற்றி
குறைதவிர் கோமளக் கொழுங்தே போற்றி
ஒதியே போற்றி ஒறைவே போற்றி
கதியே போற்றி கசிவே போற்றி
பொன்னே போற்றி புலனுணர் விறந்த
மன்னே போற்றி னிளக்கே போற்றி
அன்னிய மொழிகளு மதிதொழு தேத்த

95

100

110

115

120

மன்னிய சிந்தா மணியே போற்றி	
எழுதா நான்மறை யென்றுங்கின் ஹங்கத்	
தொழுதகு தமிழ்மறை சொன்னும் போற்றி	125
பழமையும் புதுமையும் படைத்தாய் போற்றி	
எழுமையுங் தொடர்தரு மின்பே போற்றி	
சின்தொடு புத்தனைச் செறுத்தாய் போற்றி	
மனத்துயர் நீக்கு மருங்தே போற்றி	
நாவலங் கோலாய் நடத்தினை போற்றி	130
பாவலங் காரப் பழம்பொருள் போற்றி	
அரும்பொரு ணாந்து மானும் போற்றி	
விரும்புதல் வெறுத்த லில்லாய் போற்றி	
முதலையன் டிறந்த முதிர்ச்சவைக் குதலை	
மதலையை வாவென வழைத்தாய் போற்றி	135
நானுங் கோஞும் நலிமிடி பிணியும்	
பாழும் விணையும் பறிப்பாய் போற்றி	
பாமகள் போற்றி நாமகள் போற்றி	
பூமகள் போற்றி புகழ்மகள் போற்றி	
முத்தமிழ்க் கல்வியு ஞாற்கவிப் புலமையு	140
மைம்புல னடக்கமு மறுமுகற் கண்பு	
மெழுவகைப் பிறவியு மெம்மைவிட் டகலா	
தெண்வகைச் சித்தியு மெங்கனுக் கருளி	
யின்பினுங் துன்பினு மிரவிலும் பகலிலு	
மன்புடன் காத்தரு ளன்னும் போற்றி	145
யாவையு முடனு யற்வாய் போற்றி	
யறந்தருள் செய்யு மணங்கே போற்றி	
அறிவினு எருளா லமர்ந்திருங் தெனக்குக்	
குறைவறு புலமை கொடுத்தாய் போற்றி	
குறைவறு புலமை கொடுத்திடக் கூறும்	150
நறுந்தமிழ் மாலை நயந்துகொண் டருளி	
ஏவருங் கானு தெங்கனு சிறைந்த	
மூவா விளங்கல் காட்டிமுன் ஸின்றே	
யஞ்சலென் றருளிட வேண்டும்	
பஞ்சணி நாபுர பாதபங் கயமே.	155

உரை விவக்கம்

போற்றி என்ற ஈற்றுச் சீருடைய அடிகளின் மிகுதிகொண்ட திருவகவல் ஆதலின் போற்றித் திருவகவல் என்னும் பெயர்த்தாயது.

பொன்மகள் கொழுநன் - திருமால். புத்தேள் கூட்டம் - தேவர் கூட்டம். மன்மலை - மந்தரமலை. மதித்திட - கடைந்திட. மதித்தல் - கடைதல். தெளிவளர் அழுதும் - தெளிந்த அழுதும்; தெளிவின் மிகுதி காட்ட வளர் என்றார். தெளி - முதலிலைத் தொழிற்பெயர். குடிலையின் காரியமாய்ச் சொல்லுலகுக்குத் தெய்வமாகிய உரைமகளது தெய்வத் திருமேனியின் தூய்மையும் பேரொளியும் இனிது புலனுக அழுதையும் பளிங்கையும் உவமை கூறினார். அழுதையும் பளிங்கை யும் உருக்கவர்த்தன் என்றது இல்பொருளுவமை. வாங்கிய - வளைந்த. வார் இருங் கூந்தல் - நீண்ட கரிய கூந்தல். பொன்புளைகளன் - பொன் னணிகளன் கள் அணிந்த கழுத்து. பொன், கருவி யாகுபெயர். களன் - களம். மொழியிறுதிப் போவி. பலை - மூங்கில். தங்து அண்ண இடை - தாலினை ஒத்த இடை. அலம்புதல் - ஒலிதல். ஆராக் காதல் - சிறைந்த பேரன்பு. ஆர்தல் - சிறைதல். தெய்வத் வடிவு - தெய்வக் கோலம். தண்டா முத்தமிழ் - குறையாத முத்தமிழ். தவழுளி - அகத்தியர். குருந்து - குழந்தை. பூவினின் மேவிய புத்தேள் - சிரமன். அல் - இருள். அரணிடம் அமரும் வல்வி - உணம். உமாதேவியாருக்கு ஒரு கண் இலக்குமியும் ஒருகண் நாமகளு மாதவின் வல்லிதன் கண் எனப்பட்டது.

ழூமகள் - ஷுதேனி. மாமகள் - சீதேனி. சீதேனிக்கு நாமகள் மருமகள். ஆடக மதுரை - பொன்மதுரை. கூடல் - நான்மாடக கூடல். பொன் - இலக்குமி.

பெளவம் - கடல். பன்னுப் பெருமை - சொல்லி யனம்பாத பெருமை. பாரதி - கலீமகள். கலுழு - சிந்த. தெவிட்டாதினிக்கும் - மிகுந்தவழி வெறுப்பைத் தராது என்றும் ஒரு படித்தாய் இனிக்கும்.

கசடன் - அறிவில்லாதவன். வெறுமை - இல்லாமை. சீய்தத - அழித்த. சேண்ண - தாரம். கதி - வீடு. உரன் - வலிமை. சேமக்கலீ - முன்னேர்களாற் சேமித்து வைக்கப்பட்ட கலைகள். இந்து - சிறை. கொழிதமிழ் - புலவர்களால் ஆராயப்பட்ட தமிழ். கிழி - பொற்கிழி; தருமிக்குப் பொற்கிழி கொடுத்த வரலாற்றைத் திருவிளையாடற் புராணத்திற் காண்க. செயிர் - குற்றம். கோட்டி - அவை. நா வலங் கோலாய் - நாவை வெற்றியமைந்த செங்கோலாக. பஞ்சு - செம் பஞ்சக் குழம்பு. நாபுரம் - காற்சிலம்பு.

18. வருக்க மாலை

காங்கி

ஓங்கார மூலத் தொருவ னிருபாதம்
ஆங்காரங் தீர்க்கு மருந்து.

நூல்

அல்லியங் கமலத் தணங்கே நமோநம்
ஆருயிர் நாவிற் நேவீ நமோநம்
இருள்சே ரிருவினை தீர்ப்பாய் நமோநம்
சசனைத் தூதா யேவினை நமோநம்
உமையா ஸொருவிழி மணியே நமோநம்
ஊமைக் குரைதரு பாவாய் நமோநம்
ஏழுதிடு தமிழ்மறை யீந்தாய் நமோநம்
ஏழுமிசை யின்னமு தானைய் நமோநம்
ஐந்திய லீம்பா லழீ நமோநம்
ஒவிதரு குடிலைக் குயிரே நமோநம்
ஒங்கா ரத்துள் ஸொளியே நமோநம்
ஒளாவைக் கருள்புரி யரசீ நமோநம்
அஃகாப் பெருங்கி யளிப்பாய் நமோநம்
கல்விக் கருணைக் கடலே நமோநம்
நுப்போ லயன்மொழி நயங்தாய் நமோநம்
சங்கப் புலவர்கள் தலைவீ நமோநம்
ஞுயங்தரு ஞானப் பொருப்பே நமோநம்
இடம்படு தமிழகத் திறைவீ. நமோநம்
இனங்கிய சிந்தா மணியே நமோநம்
தண்டமிழ் மக்கள் தாயே நமோநம்
ஏஞ்சமு தாக்கிய நாயகி நமோநம்
பத்து மெட்டும் பகர்ந்தாய் நமோநம்
மங்கிர மறைமொழி மாதே நமோநம்
இயலிசை நாடகப் பயணே நமோநம்
அரனிரு செவிகட் கழுதே நமோநம்
இலவிதழ் வெண்ணகை யேந்திமை நமோநம்
வள்ளுவன் மூப்பா லுள்ளாய் நமோநம்

அழகிய மேகலைக் குழகீ நமோநம்
இளமையு முதுமையு மில்லாய் நமோநம்
அறமுத னன்கின் றிறவே நமோநம்
அனமிடை பிடிநடை யன்னய் நமோநம்
கம்பன் வாயிற் கணியே நமோநம்
கால மூன்றுங் கடஞ்தாய் நமோநம்
கிஞ்சக மணிவா யஞ்சக நமோநம்
கீரன் மெய்ம்மொழிச் சீரே நமோநம்
குருபரன் நாவிற் குயிலே நமோநம்
கூடலி லாடிய கொடியே நமோநம்
கெழுமிய குண்டல கேசி நமோநம்
கேள்விச் செஞ்செவி வாழ்வே நமோநம்
கைதவன் வளர்த்த கரும்பே நமோநம்
கொஞ்சஞ் சுவைமொழி வஞ்சி நமோநம்
கோது தவிர்த்தரு ளாதீ நமோநம்
கெளசிக மதுரன் மொழியாய் நமோநம்
சந்தனப் பொதியச் சுந்தரி நமோநம்
சாவா மூவா மருங்தே நமோநம்
சிற்பர ஞான வரம்பே நமோநம்
சீதர குமரன் நேவீ நமோநம்
சுடுபிணி நீக்கிடு தோகாய் நமோநம்
குளா மணியே சுடரே நமோநம்
செல்வமுங் கல்வியுஞ் சேர்ப்பாய் நமோநம்
சேரன் செஞ்சிலம் பணிந்தாய் நமோநம்
சைவலக் கூந்தற் சசியே நமோநம்
சொல்லும் பொருளு மானுய நமோநம்
சோதியுட் சோதியுட் சோதீ நமோநம்
செளாந்தர கோமளப் பொலங்குழை நமோநம்
ஞுமனிடர் தீர்க்குஞ் சிவமே நமோநம்
ஞானமும் வீடு மானுய நமோநம்
ஞீமிறிமிர் கூந்தற் புறவே நமோநம்
ஞெகுழ்தரு மன்பி னிறைவே நமோநம்
ஞாவினை தீர்த்தருள் செய்வாய் நமோநம்
தங்தையுங் தாபும் பைங்தொடி நமோநம்

தானமுங் தவமுங் தருவாய் நமோநம்
 தித்திக்கு முத்தமிழ்ச் செல்வீ நமோநம்
 தீவினை பினிமிடி தீர்ப்பாய் நமோநம்
 துரியமெய்ஞ் ஞானச் சுடரே நமோநம்
 தூரமு மணிமையு மானுய் நமோநம்
 தெய்வப் பழமறை முடிவே நமோநம்
 தேசம் பரவுங் திருவே நமோநம்
 தையா வெண்கலை மெய்யாய் நமோநம்
 தொல்காப் பியநாற் செல்வீ நமோநம்
 தேவாலா நாவிற் பாலே நமோநம்
 தெளவைக் கொவ்வைச் செவ்வாய் நமோநம்
 கவைதி ரொன்பது சுவையே நமோநம்
 நாட்டினை நறுநுதல் நக்காய் நமோநம்
 நித்தில் வோண்ணகைக் கொத்தே நமோநம்
 நீலக் குவளை விழியாய் நமோநம்
 நுண்மா னுழை புலக் கண்ணே நமோநம்
 நூலனிச் சேல்விழி மானே நமோநம்
 நெஞ்சக மாமலர் வாழ்வே நமோநம்
 கேயெப் பனிமலை யூற்றே நமோநம்
 ணைவள மணியாழ் வலமே நமோநம்
 கொந்தன னடியேன் காப்பாய் நமோநம்
 நோக்க நோக்கப் புதியாய் நமோநம்
 பதினெண் பாட்டையும் பகர்ந்தாய் நமோநம்
 பாவலர் நாவிற் பயனே நமோநம்
 பிறவாய் இறவாய் பெரியோய் நமோநம்
 பீடார் கூடற் பிராட்டி நமோநம்
 புத்தக மேந்திய கையாய் நமோநம்
 பூவினி ஒஹறதஞ் பூவாய் நமோநம்
 பெறுவதற் கரிய வேறே நமோநம்
 பேதைமை கெடுக்கு மாதே நமோநம்
 பைஞ்சலைப் பங்கயப் பத்தாய் நமோநம்
 பொல்லாப் புன்மலம் பொடிப்பாய் நமோநம்
 போதா னந்தப் பொருளே நமோநம்
 பெளவைக் குமரிப் பதியாய் நமோநம்

மனமிடி தீர்க்கு மருங்தே நமோநம்
 மாமகள் மகிழா மருமகள் நமோநம்
 மின்னிடை மேனி நுண்ணிடை நமோநம்
 மீனவன் நாவிற் ரேனே நமோநம்
 முழுமதி யன்ன முகத்தாய் நமோநம்
 மூவா முருகன் தங்காய் நமோநம்
 மெய்ப்பொருள் தகுழுயிர் வைப்பே நமோநம்
 மேஸிச் சிவநெறி வித்தே நமோநம்
 மைவிழிக் கருணை மலரே நமோநம்
 மொழிதஞ் பாடற் பரியாய் நமோநம்
 மோனமெய்ஞ் ஞான முடிவே நமோநம்
 மெளவற் பூங்குழல் வாளீ நமோநம்
 யமனையு மோட்டு மறையாய் நமோநம்
 யாமள வன்னக் கொடியே நமோநம்
 யுகங்தொறும் புதுமை யுகங்தாய் நமோநம்
 யுகமாகிய பாகே நமோநம்
 யெளவன் நீங்காத் தெளவாய் நமோநம்
 வளவன் காவிரி மடங்தாய் நமோநம்
 வாசகங் கோவை மலர்ந்தாய் நமோநம்
 வித்தைச் செம்புல விளைவே நமோநம்
 வீரப் புதல்வரை யீன்றுய் நமோநம்
 வெந்துயர் வினைமிடி சிந்தாய் நமோநம்
 வேவைக் கருள்வேய்த் தோளீ நமோநம்
 வையைக் கூற்றுஞ் செய்தாய் நமோநம்
 வெளவாக் கலைமணி வைப்பே நமோநம்
 நாமகள் நமோநம் பூமகள் நமோநம்
 பாமகள் நமோநம் மாமகள் நமோநம்
 பாரதி நமோநம் பகவதி நமோநம்
 சீரதி கந்தரு செல்வீ நமோநம்
 ஆதி நமோநம் அறிவீ நமோநம்
 வாளீ நமோநம் வரதி நமோநம்
 எண்ணே நமோநம் எழுத்தே நமோநம்
 கண்ணே நமோநம் கருத்தே நமோநம்
 பொல்லாப் பிழைகள் பொறுப்பாய் நமோநம்

பொறுத்துன் பூம்பதங் தருவாய் நமோநம
தந்தென் வெந்துய ரறுப்பாய் நமோநம
அறுத்தழி யாவின் பருள்வாய் நமோநம
அருள் பேறு மடியரோ டளாவிப்
பொருள்சேர் சிவநெறி புணர்த்திடும் பொருட்டே.

உரை விளக்கம்

மொழிக்கு முதலில் வரும் எழுத்துக்களாலாகிய சொற்களை அடிகளின் முதலில்லை மத்துச் செய்யப்பட்டதாதலின் இவ்வகவல் வருக்க மாலையாகிற்று.

ஓங்கார மூலத்தொருவன் - விநாயகப் பெருமான். ஆங்காரம் - ஆணவை முனைப்பாய நான் என்னும் செருக்கு. அல்லி - அகவிக்கி. அல்லியங் கமலம் - அகவிதழ்க்களையுடைய அழகிய கமலம். இருள் - ஆணவமலம். ஆணவமலமென்றது அறியாமையை. அறியாமையாலே சேர்ந்த நல்லினை தீவினை என்னும் இருவினையையும் இருள்சேர் இரு வினை என்றார். தமிழ்மறை - தேவார திருவாசகங்களும் ஏனைய திரு முறைகளும். எழுதாமறையின் வேறுபடுத்த எழுதிய மறையெனப் பட்டது. ஏழிசை இன்னமுது - இசைக்கலை. ஜந்தியல் - எழுத்து சொல் பொருள் யாப்பு அணி என்னும் ஜந்திலிக்கணம். ஜந்தியலும் ஜம்பாலாயமையுமென்க. ஒவிதரு குடிலை - விந்துநாத தத்துவம். அத ணைக் காரியப்படுத்துங் தன்மை நாமகளுக்கிருத்தவின் உயிரெனப்பட்டது. ஓங்கார வடிவில்லே ஓனியாய் மன்னுதல் திருமந்திரம் முதலாய தமிழாகமங்களிற் கூறப்பட்டது. அப்கா - குறையாத. நப்போ லயன்மொழி நயந்தாய் - ஏகரம் ஏனைய எழுத்துக்களை உயிர்ப்பித் தல்போல, அயன்மொழிகள் பலவற்றையும் சொல்லானும் பொருளானும் உயிர்ப்பித்து அருளிசெய்தாய். சங்கப் புலவர்கள் - அகத்திய னர் தொல்காப்பியனர் முதலாய இடைச்சங்கப் புலவர்களும் நக்கீரர் திருவள்ளுவர் கழிலர் பரணர் முதலிய கடைச்சங்கப் புலவர்களு மாவர். ஏயம் - நயம், மொழிமுதற்போல். ஞானப் பொருப்பு - ஞானமலை, ஞானத்தை மலை என்றார் நால்வகை நிலைகளுள்ளும் நான்காவதாய் நிற்கும் உயர்ந்த நிலையாதலாலும், அங்கிலையெய்திய வழி மனத்தின்மை மிகுந்து அசைக்கலாகாத பேரன்பு பிறத்தலா லும் என்க. இணங்கிய - விரும்புவன கொடுத்தற்கு மனமினங்கிய. பத்து - பத்துப்பாட்டு. எட்டு - எட்டுத்தொகை. இயல் இசை நாடகம் - முத்தமிழ் நூல்கள். இவற்றின் பயன் - அறம் பொருள் இன்பம் வீட்டைதல். இலவு - இலவமஷு. வளருவன் - திருவள்ளுவர். முப்பால் - திருக்குறள். குழுகி - அழகி. திறவு - வழி. திறவுகோலு

மரம். அறுபுதனுற்பொருளைத் திறந்து உலகுக்குக் காட்டிய ஒரு தலை மொழி தமிழோம். அனம் - அன்னம். இடை - வருந்தும். சீல் சுகம் - முள் முருக்கம்பூ, அஞ்சகம் - கிளி. கென் - நக்கெனுர். மெய்ம் மொழி - ஆஜீன் தப்பா மொழி. அது திருமுருகாற்றுப்படை. சீர் - சிறப்பு. குருபரன் - குரமகுருபரவழிகள். அவர் ஐந்து வயதுவரையும் ஊழமயாகிருந்து முருகப்பெருமான் திருவருளால் ஊழம் கீங்கிப் பல்வேறு தூல்களை அழுதொழுகப் பாட்டுனர். அதனால் நாவிற் குழிலெனப்பட்டது. கூடல் - மதுசை. கெழுமிய-இசைக்கத். குண்டல் கேசி - ஜம்பெருங் காப்பியங்களுள்ளொன்று. கேள்வி - கேள்விசெல்வம். கைதவன் - பாண்டியன். வஞ்சி - ஓர் கொடி. கோது - குற்றம். கெளசிகம் - மருத யாழிசை. சிற்பரஞ்சானம் - பதிஞானம். சீதர் குமரன் - திருமாவின் மகனையை பிரமன். சைவலம் - பாசி. சசி - மதி. ஞமன் - நமன். போவி. சோதி - ஒளி. முதலாவது ஒளி அசத்த மாயை ஒளி. இசண்டாவது ஒளி சத்த வித்தை ஒளி. மூன்றாவது ஒளி சிக்துவாகிய பேசொளி.

ஆணவமலமாகிய பேசிருளிற் கிடந்த ஆண்மா அசத்த மாயை ஓனியாலே சிறுக அறிவு பெற்றுச் சுத்த வித்தை ஓனியாலே இன்னும் கூடிய அறிவுபெற்று விந்து தத்துவத்துப் பேரெராளியாலே பேசின்பப் பேறுதரும் உண்மை ஞானத்தைப் பெறுதலின் நாமகளைச் ‘சோதி யுட் சோதியுட் சோதி’ என்றார்.

கோமளம் - இனமை. பொலங்குழை - பொற்றேஞ். அன்மொழித் தொகையாய் நாமகளை உணர்த்தியது. ஞமன் - நமன் - போவி. ஞமவிடர் - மரணத் துன்பம். சிவழுல பந்திரமாகிய திருவைக்கெதூது தோதி மரணத் துன்பத்தினின்றும் நீங்குதற்குத் துணைபுரிதவின் ஞமவிடர் தீர்க்குஞ் சிவம் என்றார். ஞீமிறு - வண்டு. புறவு - புடு. ஞீகிழ்வு - உருக்கம்.

ஞூவினை - துன்பக்தரும் தீவினை. துரியம் - ஜவகை நிலையுள் நாலாவது.

தாரமும் அணிமையும் ஆனய் - வழிபடாதவருக்குத் தாரமாயும் வழிபடுவாருக்கு அணிமையாயும் நிற்பவளே. கையா வெண்கலை மெய்யாய் - தைக்கப்படாத அறிவுக் கலையை உடுத்த திருமேனியை உடையவளே. தோலா நா - மெய்ம்மை வாய்ந்த நா.

கொவ்வைச் செவ்வாய்த் தெளவை என மாறிக் கொவ்வைக் கனிபோலும் சிவந்த வாயினையுடைய தாய் என்க, நவை - குற்றம், ஒன்பது சுவை - பெருமிதம், அச்சம், இளிவரல், மருட்டை, உவகை, அழுகை, வெகுளி, நகை, சாந்தம் என்பன. நாட்டிறை - புதுப்பிறை.

அது மூன்றாட்ட சிறை. முதலிருநாளுங் தெரியப்பெறுது மூன்றாட்ட புதிதாகத் தெரிதலினாலே மூன்றாட்ட சிறை நாட்டிறையாயிற்று. கிள் திலம் - முத்து.

துண் மாண் நுழையுலக் கண்ணே - நுண்ணிதாய் மாட்சிமைப் பட்ட பல நூல்களையும் ஆராய்ச்சதறிந்த விசேட அறிவாயிக் கண்ணே. நாமகளை அறிவுக் கண் என உருவுகித்தார்.

நூல் - காவியங்கள். சேல் - மீன். நேயம் - உள்ளன்பு. ஈந் வளம் - குறிஞ்சி யாழிசை.

நாமகளின் அருட்கோலம் நோக்க நோக்கப் புதுவிருந்தாதவின் குதியாய் என்னுர்.

பதினெண் பாடை:—தமிழ்நிலத்திற் பேசப்படுக் கூடியும் அதைச் சூழ்ந்த பதினேழ் நிலங்களிற் பேசப்படும் பதினேழு மொழிகளும் பதினெண் பாடையெனப்படும். தமிழ் ஒழிந்த ஏனைய பதினேழ் நிலத்தையும்,

“கிங்களஞ் சோனகஞ் சாவகஞ் சீனங் துஞக் குடகங்
கொங்கணங் கண்ணாடங் கொல்லங் தெலுங்கங் கலிங்கம் வங்கம்
கங்க மகதங் கடாரங் கவுடங் கடுங் குசலங்
தங்கும் புகழ்த்தமிழ் குழ்பதி னேழ்புவி தாமிவையே”

என்னும் செய்யளானந்தக். தமிழ் மொழியிலிருந்தே ஏனைய பதினேழ் மொழிகளும் பிறந்தன என்பது ஆராய்ச்சியாளர் துணிபாதவின் பதினெண் பாடையும் பகர்ந்தாய் என்னுர். பயன் - பொருள். படு - பெருமை. மதுரையிலே கலைகளும் முத்தமிழும் ஆராய்ப்பட்டமையாலே கூடற் பிராட்டி என்னுர். பைஞ்சலை - பசிய சீனை. சுலையென்றது பொதுவாக ஈண்டு நீர்நிலையை உணர்த்தியது. பொடித் தல் - அழித்தல். போதானந்தப் பொருள் - அறிவும் இன்பமுமாய்த் தலங்கும் பொருள். பெளவும் - கடல். மனமிட - மனத்தில் எழும் வீண் எண்ணங்களாகிய வறுமை. மீனவன் - பாண்டியன். மூவா முருகன் - ஒருபடித்தாய் தெய்வப் புத்திளமையோடு விளங்கும் முருகக் கடவுள். முருகு இளமை குறித்தாலும் மிகுதி காட்ட மூவா என்னுர்.

பாடற்பரி - பரிபாடலென்னும் குதிரை. மெளவல் - மல்லிகைப் பூ. யாமளம் - இளமை. சாமளம் என்பதன் போலி. பூகம் - விவேகம். பாகு - வெல்லம். தெளவை - தாய். வெளவாக்கலை - மீறாற் கவரப்படாத அறிவுக்கலை. வைப்பு - சேமநிதி. பாரதி - நாமகள். வரதி - வரங் கொடுப்பவள்.

19. நாமகள் கலித்துறை

காப்பு - விநாயகர்

நாமகள் கேள்வன் மணியுந்தித் தாமரை பூத்தவயன் மாமறை நாவி னும் வெண்டா மரையினும் வாழுமெங்கள் பாமகள் சேவாடி போற்றிப் பசுந்தமிழிப் பாப்பகர வோமரு வாதி விநாயகர் பொன்னாடி யுச்சியவே.

முருகன்

அஞ்ச தலையுடைத் தாறு தலையடைந் தன்பருய அஞ்ச தலையுடை யாறு தலையடைத் தாரருஞும் அஞ்ச தலையுடை யாறு தலையுடை யாற்றெருமுதே அஞ்ச தலையுடை யாறு தலைப்பா வறைகுவனே.

குரு

வாடும் பயிருக்கு மாமழை போலென் மலக்கொடுமை யோடும் படிக்குக் கருணை சரங்த வயர்க்குருவின் தேடுங் திருவாடி சிங்கதயிற் கொண்டு செழுந்தமிழாற் பாடும் பணிதங்த பாரதி பாதங்கள் பாடுவனே.

நூல்

திருவளர் தாமரை போலு முகமுஞ் செழுங்குவளை மருவளர் நோக்கமுஞ் செந்துவார் வாயு மதிருதலுஞ் தருவளர் செங்கர நான்குஞ் சிலம்பணி தாள்கஞ்சமா பருவளர் பூங்கெரடி யோன்றென் விழிக்கு ஜொளிர்கின்றதே தாமரை போலுங் கரத்தா லெநுத்துத் தழுவி யிரு தாமரை போலும் விழியாற் குறித்துச் சலங்கலழித் தாமரை நாழிகை யும்மற வாவர மங்கமலத் தாமரை நாவிற் பசுங்கொடி யேயென்றுங் தந்தருளே.

பழகிய பைந்தமிழிப் பாவானர் கூறும் பனுவலினும் வளவிய நான்முகன் நாவினு நான்கு மறையகத்து மிளகிய வன்பாக்கள் நெஞ்சினும் பூத்தென் சீரத்தொளிரு மழகிய செந்தமிழிச் சுந்தரி நூபுரத் தம்புயமே.

நாண்டா வினங்கம் பிறவாத முத்தஞ் சுடராவங்
பீண்டா முநியப் கடையாது தோற்றிய தெள்ளாமுதம்
மாண்டாலுங் கூடத் தொடரும் வழித்துணை வஞ்சனேனை
யாண்டா தரித்தவெண் டாமரைத் தண்டமி மாரணங்கே. 4
ஒன்நத்ரு மெய்யன்பர் கூட்டாந் தருங்கொடுக் கக்குறையாப்
பணங்தரும் பைந்தமிழ்ப் பாவோரு நான்கும் பகரத்தருங்
கணங்தருங் கல்வி திருஞ்சிவ மான கதியுந்தரும்
மணங்தரும் வெண்டா மரைவாழு மன்னை மலர்ப்பதமே. 5
சுணங்கும் வடமுஞ் சமங்கிறு மாந்த துணைமுலையு
மினங்குங் துடியிடை யும்பணைத் தோனு மேழிலமுதும்
பிணங்கு மொழியு மடித்தா மரையும் பெரிதுமன்பால்
வணங்கும் வரமருள் வாய்தென் பொதிய மலைமயிலே. 6
விற்காட்டி வேறிரு வேல்காட்டிப் பொல்லா வினைவிடிய
வெற்காட்டும் வாணி முகமதிப் பேடகத் தின்மதூரச் [கப்
சொற்காட்டுங் துப்பிதழ்ச் செப்பினுண் முத்தந் தொகுத்திருக்
பற்காட்டிச் செல்வர்கள் பாற்போ யிரத்தல் பழவினையே. 7
குடையுங் தனுவும் புரவியு மன்மதன் குஞ்சரமும்
யடையுங் திருமுக முஞ்துத இஞ்சுவைப் பான்மொழியு
மிடையுங் குழலு மெனவுடை யான்மழை மின்னலஞ்சி
யிடையு மிடையுடை யாள்கலை வாணி யிளாமயிலே. 8

பயிலே மடப்பிடி யேதமி மூறு மழலைமொழிக்
குயிலே குலக்கொடி யேவினை வேலை குடித்தெழுந்த
வெயிலே ஸிலவுமிழ் மேனிமின் னேயென் மிடிகெடுக்கும்
அயிலே யுனதிரு தாளன்றி யில்லை யடைக்கலமே. 9

நாரே நறுங்குழல் வில்லே திருநுதல் காமரயிற்
நாரே கயல்விழி சொம்பே துடியிடை கோங்கரும்பின்
நாரே வனமுலை பாகே சுவைமொழி தீங்ககற்றிப்
பாரே மதிக்க வெளியாண்ட வெள்ளைப் பசங்கிளிக்கே. 10

மார்க்குங் குமக்கொங்கை யும்பணைத் தோனும் வலியமிடி
தீர்க்குங் கருணை விழியுஞ்செவ் வாயுங் திருமுகமூ
மார்க்குங் துமிழ்மறைக் கிண்கினிக் கால்கனு மாகவியான்
பார்க்குங் திசைதொறு சிற்பாள்சொற் பாவை பயங்கெடுத்
[தே. 11]

பூமகள் கூறும் புகழ்மக ஸின்பம் புரியுமகள்
பாமகள் யாரும் பணியு மகள்பளி போனிறத்து
நாமகள் நல்லுயிர் நாவினி னன்று கடனமிடு
மாமகள் தாமரைக் கண்ணலுக் கென்றும் மருமகளே. 12

நாக்குங் தமிழ்த்துறை யேறிய தொண்டர்க் குன்பமெலாம்
போக்கு மலர்யிசைப் புத்தமு தேபுன்மைப் பொங்கிருளை
நீக்குங் செழுஞ்சூட ரேயென்று நாவினி னின்றுரையை
ஆக்கு முயிர்த்துணை யேயாட யேனுன் னடைக்கலமே. 13

நாவா லெடுத்துச் செவியா லருங்தகன் னெஞ்சுகமே
மேவா வினிப்ப துயிர்ப்பினி தீர்ப்பது விண்ணவர்க்கும்
ஆவா கிடைத்தற் கரியது பாற்கட லன்றுபெறு
மூவா மருங்கது வெண்டா மரையேன் முளைத்ததுவே. 14

வாசப்பட் டாடை யுடையுங் திருமுக மண்டலமும்
பூசப்பட் டேயெளிர் பூங்குழற் காடும் புதாகையு
மோசைப்பட் டோதிம் மென்ன மிழற்றெருண் சிலம்பாடியு
மாசைப்பட் டேனன்னை யேயினிக் காட்டி யருஞ்சியே. 15

காபன் கரத்தது செந்துவர் வாயது காட்டுவது
பூமன்னு திங்கண் முகத்திற் பொலியும் புயல்சிறத்து
மாமன் கரத்தது கண்ட மிருக்கையும் மாமதலீத்
தாமன் குளித்தது மார்பின செந்தமிழ்த் தையலுக்கே. 16

திருவறை செங்கர நான்கி னெருகை செகமுனர
அருமறைப் புத்தக மேங்கிய தன்ப ரகம்விளங்க
வருவறை மாலை யினைக்கரங் கொண்ட துவையிரண்டும்
வருமறை யாழின் நரம்பு தெரித்து வருடியவே. 17

ஏப்போதும் போதாக் கலைவாணி பாத மிரண்டுமென்றும்
முப்போதும் போதுகொண்டேத்துவி ரேஸ்முடி மன்னரெலாங்
கைப்போதுங் கூப்புவர் செல்வங் கதிக்குமிக் காசினியி
வெப்போதுஞ்சீருண்டிறந்தால் மறுமையிலின்பழுண்டே. 18

திருமுத்த மாலையுஞ் சங்தனச் சேறுங் தினைக்குங் கொங்கை
யுருமுத்த வெண்ணகைச் சூடகச் செங்கை யுயர்கருளை
தகுமுத் தமகுணத் தாயே யெனையெடுத் துத்தழுவி
யொருமுத்தந் தாவறி யாமையு கோயுமொழிந்திடவே. 91

தப்பிதம் தாமரைப் பூவென் றுரைக்கு மொளிமுகத்துத்
தப்பிதம் செப்புத் திண்டு சுடர்முத்தங் காட்டிழுன்செய்
தப்பித மெல்லாம் பொறுத்துன் மடிமிசைத் தஞ்சுவினை
வெப்பித மாக வளரமு தீகலை மெல்லியலே. 20

வானும் புவியும் புன்னுங் கனலும் வளியுமிய
மானு மிருசுட ருங்கலங் தென்விழி மன்னிசின்றுள்
தெனுங் கரும்பு மழுதும் புறங்கண்ட தெய்வமொழி
மானுஞ் சுரும்பும் விரும்பும் விழிக்கலை வானுதலே. 21

ஆவிக் கருந்துணை யாங்தமிழ்ச் செல்வி யருள்வடிவிற்
காவிக் கருங்கணும் வள்ளோக் குழையுங் கதிர்முகமும்
தூவிக் குலமயிற் சாயலும் பாதத் துணையுகெஞ்சிற்
பாவிக்குங் தோறு மழுதாறி யின்பம் பயந்திடுமே. 22

ஓனை ருடம்பிற் பிளிக்கொரு கோடி மருந்துரைத்தா
ரானு ஒயிர்ப்பினைக் கேற்ற மருந்தொன் றுறிந்துரைப்பேன்
மானூர் விழியுங் குயிலார் மொழியு மருவிவெள்ளோத்
தேனூர் கமலத் திருக்கும் பிராட்டி திருவடியே. 23

வஞ்சங் திருத்திப் பொருமையுங் கோபமு மாற்றியென்றங்
நெஞ்சங் திருத்தி யோவிலினைக் கேற்றி ஸினதுபதக்
கஞ்சம் பொருத்திக் கதிதரு வாய்கம எத்துறையு
மஞ்சங் திருத்து கடையாய் பலகலை யாய்மயிலே. 24

இருகணப் போதுங் தரியாத வின்பத் துழலுமென்னை
யகுகணைத் தென்று மழியாத வின்பத் தமுத்திவைப்பாய்
இருகணு ஸின்ற வோளியே யினமென வெண்ணியனக்
குருகணை கோல கடையாய் நறுந்தமிழ்க் கோமளமே. 25

மாதங்க மேனி வடிதங்கு வேலிரு மைவிழிகள்
ருதங் கெழுந்த புணர்முலை மின்னல் துடியிடையா
மேதங் கெடுத்தெனை யாண்ட பனுவற் பிராட்டியிரு
பாதங்கள் ஸினிற் பூவா தலர்க்கிடும் பங்கயமே. 26

நண்டே னெழுக்கி யரியுறல் போற்றன் னைபிலிற்றிக்
கொண்டாடு மன்பினர் கூடுத வாற்குலத் தாமரையும்
வெண்டா மரையாள் பதழுமொப் பென்னிலும் மென்மலருக்
ருண்டே விரிந்து குவிகின்ற தாகு மொருகுறையே. 27

பண்டே குறைகொண் டுடம்பிற் கறைகொண்டு பாம்பொரு
ஞுண்டே யுமிழ்கின்ற வெச்சிலை யோவயர் பாவலர்கள் [நா
கண்டே கனிந்து பவளம் விரிந்து கதிர்கும்புங்]

தண்டா மரையாள் முகத்தா மரைக்கொப்புச் சாற்றியதே. 28

அவியாச் செமுஞ்சுட ராய்கெஞ் சகத்தே யமர்ந்தெனது
கவியா தரிக்குங் கலைப்பெரு மாட்டி கதிர்முகத்தே
குவியாக் குவளையுங் கோவாத முத்துங் குரைகடலுற்
பவியா வழுதும் பவளமூங் கூடிப் பயில்கின்றவே. 29

போகாத செல்வம் புரிவாளைப் புத்தமு துக்குவமை
யாகாத செஞ்சொ ஸருள்வாளை யன்றமூன் மீதமர்ந்து
வேவாது ஸின்று விளையாடி னை விரும்பினல்லாற்
நேகாதி வஞ்சங் துறக்கரி தென்பார்செங் நாவலரே. 30

தனியன்

தவந்தரு மேலாக் தனந்தரு மின்பங் தருந்தணியா
நவந்தரு சீர்தரு நட்புத் தருஙல்ல வாழ்வதரும்
பவந்தரு தீவினை வேரு மரமும் பறித்தழியாச்
சிவந்தருஞ் செந்தமிழ்ச் செல்வியின் ஞானத் திருவடியே.

உரை விவக்கம்

(1) **பூ**மகள் - இலக்குமி. கேள்வன் - கணவன். மணியுந்தித்
தாமரை - அழகிய திருவுந்திக் கமலம். பூத்தவயன் - தோன்றிய பிரமன்.
மாமறை நா - பெரிய வேதங்கள் பயின்ற நா. ஓமருவாதி விநாயகன் -
பிரணவ வடிவினையுடைய ஆதிக்கடவுளாகிய விநாயகப் பெருமான்.
உச்சியவே - தலைமிசை யமர்வன்.

(2) அஞ்சதலை உடைத்து - பயப்படுதலை கீக்கி. அன்பர் ஆறுதலை
அடைந்து உய்ய - அன்பர்கள் ஆறுதல் அடைந்து உய்வதற்கு. அஞ்ச
தலையுடை ஆறுதலை அடைத்தார் அருளும் - ஜந்து திருமுகங்களை உடை
யவரும், கங்கையைத் தலையிலே தரித்தவருமாகிய சிவமிரான் பெற்ற.
அஞ்சதலையுடை ஆறுதலை யுடையாற்றெழுது - சூரபன்மன் முதலாய
அசுரர்கள் அஞ்சத்தகுந்த ஆறுமுகங்களையுடைய முருகக்கடவுளைத்
தொழுது. அஞ்சதலையுடை ஆறு தலைப்பா அறைகுவன் - முப்பதாகிய
பெருமை பொருந்திய பாடல்களைச் சொல்லுவேன். அஞ்ச தலையுடை
ஸ்ரூ - ஜயாறு; அது முப்பது என்க. ஜந்து - அஞ்ச எனப் போலியாய்
வின்றது. தலை - பெருமை நாமகளின் திருவடிகளுக்கு அணியப்படுதல்
இப்பாடல்களுக்குப் பெருமை என்பது.

(3) டயர் குரு - ஞானசிரியராகிய சுப்பிரமணிய குரு. அவர் ஆசிரியரது பதினெட்டாவது ஆண்டிற் பெங்கலூரிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்து ரவாலியிலுள்ள ஆசிரியர் இல்லத்திற்றங்கி ஞானேபதேசன் செய்தருளினார். அவர் அந்நாளிற் செய்தருளிய அற்புதங்கள் பலவாம். பாரதி - நாமகள்.

(4) திரு - கண்டராால் விரும்பப்படும் அழுகு. மருவளர் செழுங்குவளை நோக்கம் - வாசனை மிகுந்த செழித்த குவளைப் பூப்போலும் கண்கள். துவர் - பவளம். தருவளர் செங்கரம் நான்கும் - கற்பகதருவை வளர்க்கின்ற சிவங்கத் கரங்கள் நான்கும். நாமகளது திருக்கரங்கள் நாள்தோறும் உலகிற்கு அறிவு வளத்தை வரையாகு கொடுத்தில்ககண்ட கற்பகதரு தனது இழிவு போக்க நாள்தோறும் வளர்த்தில் மேற்கொண்ட தென்றது தற்குறிப்பு. உரு - வடிவம்.

(5) அங்கமலத் தாமரையில் நாவிற் பசுங்கொடி - அழகிய நீரி லுண்டாகும் தாமரைப் பூசிலும் மன்னுயிர்களது நாவிலும் வீற்றிருக்கும் பசிய கொடிபோன்றவளே. தாமரைபோலும் கரத்தால் எடுத்துத் தழுசி - தாமரைப் பூப்போலும் திருக்கைகளால் எடுத்தனைத்து. தாவும் மரைபோலும் இரு விழியாற் குறித்து - தாவுகின்ற மான்களை ஒத்த இருவிழியாற் கருணைசெய்து. மரை - ஓர்வகை மான். தாவும் எனற்பாலது தாம் எனக் குறைந்து நின்றது. சலங்கள் அழித்து - வஞ்சகங்களை நீக்கி. ஆம் அரை நாழிகையும் மறவா வரம் என்றுங் தந்தருளே - சூரிய சந்திரர்களால் அளக்கப்பட்டு ஆதலையடைய அரை நாழிகைப் பொழுதும் மறவாதிருக்கின்ற வரத்தீணை எப்பொழுதும் தந்தருள்வாய். ஏகாரம் - ஈற்றஞை. அங்கமலத் தாமரை நா என்ற தற்குப் பிரமதேவனது அழகிய நீர்மேற் பூத்த தாமரைபோலும் நாக்கு எனக்கொண்டு அவனது நாவில் வீற்றிருக்கும் கொடி எனலும் அமையும்.

(6) அழகிய செந்தமிழ்ச் செல்வியீன் அம்புயம் பனுவலினும். நாவினும், மறையகத்தும் நெஞ்சினும் பூத்து என் சிரத்தொளிரும் எனப் பொருளுறைக்க. நாபுரம் - கிளம்பு. பைந்தமிழ் பழுகிய பாவானீர் என மொழி மாறுக. பனுவல் - நால். இளகிய அன்பர் - கருணைசெய்யும் திறங்கண்டு உள்ளம் நெகிழ்ந்த அன்பர்கள்.

(7) தாண்டாத விளக்கம் பிறவாத முத்தம் சுடராவங் தீண்டா மதியம் கடையாது தோற்றிய தெள்ளமுதம் என்றது தெரித்து தேற்றவுவமையனி.

(8) பணம் - செல்வம்; கண்டுக் கொடுக்கக் குறையா என்றத னலே கல்விச் செல்வத்தைக் குறிக்கும். பாவொரு நான்கு - தமிழிலுள்ள வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கவிப்பா, வஞ்சிப்பா என்பன. கணம் - கணப்பொழுது. பாவொரு நான்கும் தரும். அதையும் ஒரு கணப்பொழுதிலே பாடுமாறு நாவிலே நின்று அருளும் என்றவாறு.

விவரான கதி - வீதி பேறு, மணம் - வர்சனை. பூமிகை வாழுதலால் மணங்தரும்.

(9) சணங்கு - தேமல், இன்கும் - இசையும். தடி - இடை சிறுத் தூர்வகைப் பறை, பளை - பருமை. சினங்கும் - மாறுபடும்.

(10) வில் - வில்லுப்போல வளைந்த புருவம். வேல் - வேல்போலும் கூரிய கண்கள். எல் - ஒளி. முகமதிப் பேடகம் - முகச்சங்கிரா னுகிய பெட்டகம். துபு - பவளம். செபு - செப்புப்போலும் வாய். முத்தம் - பற்கள்.

(11) கலைவாணி இளமயில் - கலைவாணியாகிய இளமயிலைப் பாள். மன்மதன் குடையும் தனுவும் புருயியும் குஞ்சரமும் படையும் - மன்மதனது குடையாகிய மதியத்தையும், தனுவாகிய கரும்பையும், குதிரையாகிய கிளியையும், யானையாகிய மேகத்தையும், படையாகிய பூக்களையும். திருமுகமும் துதலும் சுவைப்பான் மொழியும் மிடையும் குழுவும் எனவுடையாள் - முறையே தனது திருமுகமும் கெற்றியும் சுவைமிக்க இனிய மொழியும் பூக்கள் கெருங்கிய கூந்தலும் என உடையவள். மிடைதல் - நெருங்குதல். எண்டுப் பூக்கள்ள் நெருக்கத்தை உணர்த்திப் படையும் என்னும் உவமானத்தாற் குறிக் கப்பட்ட உவமேயமாகிய கூந்தலில் அணியப்பெற்ற நன்மலர்களைக் குறித்து நின்றது.

(12) வினைவேலை குடுத்தெழுந்த வெயில் - இருவினைக் கடலைக் குடுத்தெழுந்த ஞானகுரியன். மிட கெடுக்கும் அயிலே - வறுமையாகிய அரக்களை அழிக்கும் வேலாயுதமே.

(13) நறுங்குழல் காரே - நறிய கூந்தல் மழைமேகத்தையே ஒப்பதாகும். திருத்தல் வில்லே - அழகிய கெந்றி வில்லையே ஒப்பதாகும். கயல்வீழி கரமர் அயிற்கூரே - கயல்போலும் விழிகள் அதனை ஒப்பதன்றி அழகிய வேவின் நுதியினையே பெரிதும் ஒப்பதாகும். துடியிடை கொம்பே - உடுக்கை போலும் இடை அகலை ஒப்பதன்றிப் பூங்கொட்டுப்பையே பெரிதும் ஒப்பதாகுர். வனமுலை கோங்கரும்பின் சேரே - அழகிய தனங்கள் கோங்கரும்பையே ஒப்பதாகும். சுவை மொழிபாகே - இனிய மொழிகள் வெல்லத்தையே ஒப்பதாகும். பார் - உலகம். உயர்ந்தோரை உணர்த்தியது.

(15) பூகள் - பூதேவி. எண்டுப் பூமியிலுள்ளாரை உணர்த்தும். யாரும் - எக்கலைவல்லாரும். கல்லுயிரி - தவத்தினைலே அறிவுளிக்கக்கம் பெற்ற உயிர்கள். இவ்வுயிர்களது நாவிலே மங்கிரவடிவாய் நின்று வரங்கொடுப்பாளாதலினைலே நடனமிடும் மாமகள் என்னுர். தாமரைக்கண்ணன் - திருமால். திருமாலின் உந்திக் கமலத்தே பிறந்த நான். முகனுக்குத் தேவியாதவின் திருமாலுக்கு மருக்களென்க.

(16) தாக்குந - ஆராயப்படுகின்ற. தமிழ்த்துறை - தமிழிலுள்ள அகம் புறம் ஆகிய இருபொருளும். புன்மைப் பொங்கிருள் - சிறுமையாகிய நிறங்க இருன்.

(17) நாவால் எடுத்துச் சென்மால் அருந்த கன்னெஞ்சகமே மேவா ஸினிப்பது - நாவினுலே சுவைபட எடுத்துச் சொல்லிச் செவி வர்மாக அருந்தும்போது நெஞ்சகத்தே உணர்ச்சி வடிவாயிப்பொருந்தித் தித் திப்பது. ஆ ஆ - வியப்பிடைச் சொற்கள். மூவாமருந்து - மூப்படையாது என்றும் இளமை தருவதாய அழுது.

(18) வாசம் - வாசீன. பூசப்பட்டு - கெம் முதலியன தடவப் பெற்று. ஒதிமம் - அன்னம்.

(19) செந்தமிழ்த் தையறுக்கு - செந்தமிழனங்கிற்கு. செந்துவர்வாயது காமன் கரத்தது காட்டுவது - சிவந்த வாயித்துப் பயிலப் படும் மொழிகள் மன்மதன் கையிலுள்ள கருமின் இரிமையைத் தெரியக் காட்டுவன். பூமன்னு திங்கள் முகத்திற் பொலியும் - அழு விலைபெற்ற மதியம் முகம்போல விளங்கும். கண்டம் புயல்நிற்கும் மாமன் கரத்து - கழுத்து நீலமேக நிறமுடைய மாமனுகிய திருமாலின் திருக்கரத்திலுள்ள சக்கினை ஒப்பதாகும். மாமதலைத் தாமன் இருக்கையும் குனித்ததும் மார்சின - பெரிய கொன்றை மாலை யணிந்த சிவபெருமானின் இருப்பிடமாகிய கைலை மலையும் அவன் வளைத்த தாகிய மேரு மலையும் மார்ஷிலுள்ளன. மதலை - கொன்றை.

(20) திரு - கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மைவாய்ந்த வோர் அழு. உரு - செபத்தினுரு. நாமகளின் திருக்கரங்களுள் ஒன்று உலகிற்குக் கலைகளை யருநும் புத்தகமேந்தியது. ஒன்று தொண்டர் களது உள்ளம் தத்துவ விளக்கமடையுமாறு மணிமாலையேந்தியது. மற்றைய இருக்கையும் இசைக்கலை மேலோங்க பாழ் தடவினை என்ற வாறு.

(21) எப்போதும் போதாக் கலைவாணி - எக்காலத்தினும் விட்டு நின்காத கலைகள். முப்போதும் - காலை, மாலை, மத்தியானம் ஆகிய பூசைகாரேங்கள் மூன்றும். போது - மலர். கைப்போது - கையாகிய மலர். கைகூப்பி வழிபடுவர் என்றவாறு. கதிக்கும் - மிகும்.

(22) உரு - அழு. சூடகம் - கைவளை. தமது அறியாமையும் நோயும் சீங்க ஒரு முத்தம் வேண்டினாதவின் உயர்க்குணை தரும் உத்தம குணத் தாய் என்றார்.

(23) தினாலே உத்தம குணத் தாயாகிய நாமகளிடத்து அருளும் தாகிய உணவினை வேண்டுகின்றார்.

செப்பு - சிமிழ் ஆகுபெயர். தப்பிதம் - தவறு. வினை வெப்பிதமாக - செப்தவினை வாடியழிய.

(24) ஜம்பூதங்களிலும் உயிரிலும் இரு சுடரிலும் கலந்து நிற்றல் கடவுட்டங்கமொகவில், 'வானும் புசியும் புனும் கணும் வளியும் இயமானும் இருசுடருங் கலந்து' என்றார்.

இயமானன் - உயிர்; அது இயமானைக் குறைந்து நின்றது. மன்னி - நிலைபெற்று. இருசடர் - குரியன், சந்திரன். மருண்ட நோக்குடைமையால் மானுங் குவளைமலர் போன்றிருத்தலிற் சுரும்பும் விழியை விரும்புவனவாயிற்று.

(25) காலி - குவளை. வள்ளை - ஓர் கொடி. ஆகுபெயராய்க் காலை உணர்த்தும். தாவிக்குலம் - தோகையீட்டம். பாவிக்குந்தோ றும் - என்னுங்தோறும்.

(26) ஊன் - இறைச்சி. ஆன - நீங்கா; இருவினை ஒப்பிலன் றி நீங்காமையின் ஆனவுயிர்ப்பினை என்றார்.

(27) கஞ்சம் - தாமரை. கமலத்துறையும் அஞ்சங் திருத்து நடையாய் - தாமரையில் இருக்கின்ற அன்னம் தான் பார்த்துத் திருந்துதற்குக் காரணமான நடையை உடையவளே. கதி - வீடுபேறு.

(28) ஒருக்கணப் போதுக் தரியாத வின்பம் - நிலைபெற்ற உலக போகங்கள். இனமென வெண்ணி அனக் குருக்கை கோல நடையாய் - நடையெயாப்புமையாலும் தாமரை மேவுதலராலும் வெள்ளையிற முடைமையாலும் தனக்கு இனமென்று கருதி அன்னப்பறவை பக்கவில் அணைத்திருக்க காரணமான அழுகிய நடையாய். கோமளம் - அழுகுடையவள்.

(29) மாதங்கம் - பொன். வடி - கூர்மை. சூது - சூதாடுகருவி ஏதம் - துன்பம்.

(30) குலத்தாமரைகள் தேன்மிலிற்றி வண்டுகள் மொய்க்கப்படுதல் போல வெண்டாமரையாளது திருப்பாத தாமரைகளும் தண்ணைளி மிலிற்றி அன்பர்களாகிய வண்டுகள் மொய்த்தற்கு இடமாயிருத்தவின் இரண்டும் ஒப்பாம். என்னும் குலத்தாமரைக்கு விரிந்து குவிகின்றதாகிய ஒரு குறை உண்டு என்பது.

(31) பண்டுதொட்டே குறைதலை உடையதாய் உடம்பிற் களங்கம் உடையதாய் இராகு கேதுக்களாகிய பாம்புகளால் உண்ணப்பட்டுப் பின் உமிழுப்படும் எச்சிலாகிய மதியத்தையோ, கற்கண்டின் சுவைகளின்து பவளம்போலும் இதழ்கள் விரிந்து ஒருமூறுவரையும்பும் நாமகளின் திருமுகத்திற்கு ஒப்பென்று பாவலர்கள் சர்வியது ஒவ்வாதென்றபடி.

(32) குரைகடல் உற்பவியா அபுது - பாற்கடலிற் மிறவா அழுது; அது பவளவாயில் ஊரிய அபுதம்போலும் நீர்.

(33) தேகாதிவஞ்சம் - தனு கரண புவன போகம் முதலாம அற்றங்கள்.

(34) தணியா நவம் - குறையாத புதுமை.

20. தாலாட்டு.

காப்பு.

சிர்பூத்தக நாமகன்மேற் செந்தமிழ்த்தா ஸாட்டுரைக்கக் கார்பூத்த வைங்கரத்துக் கற்பகத்தைக் கைதொழுவாம். 1

செந்தமிழ்ச் செல்விதிருத் தாலாட்டுச் செப்புதற்குக் கந்த முருகன் கழவினைகள் காப்பாமே. 2

நந்தாத் தமிழ்முதல்வி தாலாட்டு நாட்டுதற்கு வந்தாண்ட ஞானகுரு மாண்திகள் வாழ்த்துவமே. 3

வெள்ளைக் கலையாளே வெண்டா மரையாளே தெள்ளுதமிழ்த் தாலாட்டுச் செப்பவருள் செய்யுமம்மா. 4

செஞ்சொற் பசங்கிளியே தீங்குயிலே பூங்கொடியே நெஞ்சத் திருந்து நினைவருளிச் செய்யுமம்மா. 5

பாவேறு நாவிற் பயில்வதுபோ லென்பழகா நாவேறி வீற்றிருங்து நன்மை புரியுமம்மா. 6

நூல்.

✓ ஆராரோ ஆரிவரோ ஆராரோ ஆரிவரோ ஆராரோ ஆரிவரோ ஆராரோ ஆரிவரோ ஆராரோ ஆரிவரோ. 7

தென்பொதிய மாமலைவாழ் தெய்வக் குடமுனிக்கு நம்பனரு எாலவரித்த ஞானச் செழுஞ்சுடரோ (ஆரா) 8

குன்ற மெறிந்த குமரமுனி வாய்கொடுப்ப வென்ற புலமுனிவன் வேண்டுகலை வெண்மதியோ (ஆரா) 9

யூட்த்தை யுண்டறியா முதறிவைக் காலுகின்ற சேடர்செழு நாவிலெழுஞ் செந்தீயின் தெய்வதமோ (ஆரா) 10

செந்தா மரைமுதல்வன் செம்பொற் கரம்பிடித்த அந்தா மரைமே லமர்ந்தருஞ் மோதிமமோ (ஆரா) 11

ஆருயிர்கள் நாவசைக்க வங்கிருந்து காலசைக்குஞ் சிருயிர்க்கும் பொற்றாவித் தெய்வ மடமயிலோ (ஆரா) 12

ஆழித் துகிலசைத்த வம்புவியோ ரஞ்செவியில் ஏழிசையின் செந்தேன் சொரியு மிளங்குயிலோ (ஆரா) 13

அஞ்ச முயர்த்தோ னனிமணிநாப் பஞ்சரத்துட் செஞ்சொற் பழமறைகள் செப்பியருள் சாரிகையோ (ஆரா)

தீட்டுங் கலைத்தமிழ்த்தேர் செல்வர்செங் நாவினிசைப் பாட்டும் பயனும் பகரும் பசங்கிளியோ (ஆரா) 15

வித்தைப் பெருங்கடலில் மேலோர் குளித்தெடுத்த சுத்தச் சுரிமுகமீ சேரதிமுத்த மாமணியோ (ஆரா) 16

கல்விக் கிரியரித்துக் கற்றவர்கள் கண்டெடுத்த வில்லிட் டொளியுமிழும் வெள்ளைவை டேரியமோ (ஆரா) 17

வெள்ளைக் கலைமதித்து மெய்ப்புலவர் வாரியள்ளி உள்ளக் கவலைகெட வண்டுவக்குஞ் தெள்ளமுடே (ஆரா) 18

அன்பா ரறக்குழைவிட் டான பொருளரும்பி இன்ப மணமலர்ந்து ஞானங்களி கற்பகமோ (ஆரா) 19

வெந்தாபஞ் சோகம் வெறுமையினி வீட்டுகின்ற மந்தரா தெய்வ மரத்தில்வைத்த கோற்றேனே (ஆரா) 20

சிந்தா குலமுங் திரைகரையு மூப்புமழி சந்தான கற்ப தருவருள்சஞ் சீவினியோ (ஆரா) 21

கைக்கட்டு கீக்கு மதித்தேவ தாரமதிற் கைக்கெட்ட வந்து கனிந்த நறங்கனியோ (ஆரா) 22

ஆசையெட்டு ரூப்தி யரிவுமணம் வீசகின்ற
தேச மலோரி சாதச் செழுமலரோ (ஆரா)23

ஓவேழ் பிறவியினு பேமாப் பிணிப்பருஞும்
பாவாழ் கலீத்தேனு பாலித்த பாலமுதோ (ஆரா)24

பொல்லாக் கல்லாமை பொருமையின்மை போக்கியென்றுஞ்
செல்லாத செல்வமருள் சிந்தா மணிக்குவையோ (ஆரா)25

ஏங்கெங்குச் சென்றுலு மின்பச் சிறப்புடனே
சங்க சிதியுமருள் சங்கத் தனிசிதியோ (ஆரா)26

பூமணக்குஞ் தாரும் புகழ்மணக்கும் புத்துறவும்
பாமணக்குஞ் சீரும் பரிந்தளிக்கும் பங்கயமோ (ஆரா)27

வெள்ளழுங் தீயும் விறல்வேந்து மொன்னலருஞ்
கொள்ள முடியாக் குறையா நவங்தியோ (ஆரா)28

திங்கள் மிலெந்த சிவனுர் மடிமீதில்
மங்கையுமை கண்குளிர வந்துலவும் வான்குருங்தோ (ஆரா)29

பாற்கடலிற் பள்ளிகோள்ளும் பச்சை முகின்மேளி
மாற்கரிய வன்பு மருவு மருமகளோ (ஆரா)30

ஆறுமுகங் கொண்டவெங்க ளையர்க் கிளையவளோ
கூறுவள்ளி யானையிகக்கொண்டாடு மைத்துவியோ (ஆரா)31

பூமிக்கு ஸில்லாப் பொருளருஞும் பொன்னனை
பாமிக்கு நெஞ்ச மகிழா மருமகளோ (ஆரா)32

அஞ்ச கணைக்கிழவற் காறு தலையருஞும்
வஞ்சி யிடையிரதி வாழ்த்துகின்ற முன்னவளோ (ஆரா)33

வெண்டா மரைத்தவிசில் வீற்றிகுங்தே யேழுலகுங்
கொண்டாட ஞானமுடி கொண்டருஞங் கோமகளோ (ஆரா)

பங்குலுறை வேங்கடமும் வான்குமரிப் பேராறும்
போங்கு கடலுமிடைப் பூமிசெந்த புண்ணியமோ (ஆரா)35

சேரன் குலக்கொழுங்தோ சென்னி தவக்கொழுங்தோ
பாரப்பு ஞாமணி பாண்டியனுர் பாக்கியமோ (ஆரா)36

ஓமரு மலைகுறிய வெள்ளிமலை மெய்வெனுக்க
ஆரப் பொதியபலை யானு மரசியரோ (ஆரா)37

தென்றல் கவரியிடச் செஞ்சாங்து பூச்சொரிய
வென்றி முனிமடியில் வீற்றிருக்கு மெல்லியரோ (ஆரா)38

நாட்டும் புழ்வைகை ஞானசம் பந்தனிட்ட
ஏட்டிற் தவழ்ந்தெத்தே யேறு மினங்கொடியோ (ஆரா)39

ஏடகப்பொற் பஞ்சணையின் வைகை யெழினுதலாள்
ஆடக்கை யாயிரத்தா லாட்டவள் ராரணங்கோ (ஆரா)40

வஞ்சச் சமணரெல்லாம் வான்கழுவின் மேலேற
மஞ்சத்தீ யேறி மகிழ்ச்சிருந்த மங்கையரோ (ஆரா)41

தீமலர்ந்த சாம்பரொரு சேயிழையாய்ச் சேர்ந்துவர
வாய்மலர்ந்து வண்டமிழை மந்திரித்த வா ஞாதலோ (ஆரா)42

பாட்டும் பொருஞும் பரமசிவ னென்றெவர்க்குங்
காட்டுங் கருளைக் கடலோ கடலமுதோ (ஆரா)43

தெஞ்சிரக்க மென்றுமிலா னின்மூடர் முன்கொடுத்த
நஞ்சினீக்கு நல்லமுது மாக்குவித்த நாயகியோ (ஆரா)44

கற்றுனையாய்க் கட்டிக் கடலிலெறி பட்டவர்க்குச்
சொற்றுணையாய் னின்றநாஞுங் தோன்றுத் துணையியரோ (ஆரா)

பேதைமைத் தாழ்நீக்கிப் பெருஞ்சோதி காட்டுதல்போல்
வேதமெய்த் தாழ்நீக்கி வெளிகாட்டும் வித்தகியோ (ஆரா)46

தோண்டனுக்கு நள்ளிரவிற் றாதாகப் போக்கியெங்கள்
அண்டர்டிரான் றன்னை யடிப்படுத்து மாயிழையோ (ஆரா)47

தண்டா மரைக்குளத்திற் றங்குங் கராமொருஙாள்
உண்ட பசங்குழவி யேரடிவரச் சொன்னவளோ (ஆரா)48

வாதித்த புத்தர்கடம் வாய்பொத்திக் கைவிரிக்க
ஒத்த திருச்சாழ ஓமைசொல் வைத்தவனோ (ஆரா)49

ஆலு மம்பலமும் விட்டா டக்குடுமிக்
கூட விறைவன் குடியிருக்கச் செய்தவனோ (ஆரா)50

தேநாறு செந்தமிழின் தீஞ்சுவையை யுன்னியுன்னி
வாழுறிக் கான்மாறி மன்றூட வைத்தவனோ (ஆரா)51

உள்ளபொருள் நான்கி லொன்றுங் குறையாமல்
வள்ளுவன் வாயால் வழங்கியருள் மாதரசோ (ஆரா)52

முன்மொழிந்த வாயிரத்து முந்தூற்று முப்பதையும்
பின்னேருபா மூன்றடியிற் பேசிவைத்த பெண்மனியோ (ஆ)

பட்டபனங் துண்டமொன்று பங்குக்கு மூன்றுபழம்
இட்டப் படிகொடுக்க வேவியரு ணேந்திழையோ (ஆரா)54

கொஞ்சத் தினைக்காகக் கூழைப் பலாத்தமைக்கச்
செஞ்சொன் முதற்பாவைச் செப்பியருள் தேமொழியோ (ஆரா)

ஒருமிலை வன்பொருஞுக் குள்ள விலையுரையைக்
கேரன் மதிவாய்க் கிளத்துங் கிளிமொழியோ (ஆரா)56

ஆரியம் கன்று தயிழ்தி தெனவுரைத்தோன்
ஆருயிர் வெளவி யருளா லளித்தவனோ (ஆரா)57

வாய்ச்சதமிழ்க் கம்பனன்று வாய்சோர்ந் துரைத்தமொழிக்
காய்ச்சியாய்ச் சாட்சி யறைந்தருஞு மம்மனியோ (ஆரா)58

கம்ப னளித்தவள்ளைக் காப்பிரண்டுக் காசைகொண்டு
செம்பொற் சரணத் திருச்சிலம்பொன் றீந்தவனோ (ஆரா)

கூளி புரட்டுங் குடிசைநெநிம் பித்திகையை
நாழி பெறுவித்து நாட்டுவித்த நங்கையரோ (ஆரா)60

ஈட்டிக்குக் கூத்த னெறிவித்த செந்தலைகள்
கூட்டி யுயிர்கொடுத்த கூடன் மலைமருங்தோ (ஆரா)61

வெள்ளைக் கலைபொழிந்த மேகமர் சோடிருந்து
கொள்ளைக் கவிசொரியக் கூருங் குலக்கொடியோ (ஆரா)62

ஆள்கண் டெதிர்த்த வதிமதுரங் கைப்படையக்
கோள்கண்டு காலகண்டங் கூறிவென்ற கோற்றெழியோ(ஆ.

பாமாரி தேக்கிப் பயனுதவான் நாடுமண்ணைன்
மாமாரி யாலழிய வார்த்தைசொன்ன மைவிழியோ (ஆரா)64

பொய்யா மொழிமொழிக்குப் போற்றுமே மேழ்புலவர்
துய்ய முடிதுளக்கச் சூழ்சியைன்று சொன்னவனோ(ஆரா)

ஞானக் கடன்முழுது நான்முன்று குத்திரத்தில்
ஆன குழவி யடக்கமகி மூரணங்கோ (ஆரா)66

ஆனான் மூன்றினையு மாயவறி வாற்பெருக்கி
ஞானமுனி தண்டுறையில் நாட்ட நயந்தவனோ (ஆரா)67

சிரமன்னு மோர்பத்துச் செய்யதமிழ் கேட்டுடனே
போர்மன்னன் பாடை புகட்டியருள் பூங்குழையோ(ஆரா)68

போற்றும் பொருட்டுறையிற் பொன்போற் கவித்துறைகள்
நூற்றுக்கு நான்மடங்கு நூறுதுவல் நுண்ணிழையோ(ஆரா)

மாறுறுத் தூதவையிற் காட்டமலர் சண்பகத்தில்
ஆறுகால் காட்டி யருளைம்பா லழியரோ (ஆரா)70

மின்ன விடையாளோ வேத மொழியாளோ
சொன்ன சிவகலைக்குட் சோதியாய் னின்றோ (ஆரா)71

ஓசை யொலியாளோ ஓங்கார நாயகியோ
பேசுவிந்து நாத வடிவமைந்த பெய்வளையோ (ஆரா)72

வன்ன வடிவாளோ மந்திர வாசகியோ
சொன்ன பதமும் பொருஞமாஞ் சந்தரியோ (ஆரா)73

வண்டரற்றுங் கூந்தன் மதிநுதலோ வண்டமிழ்தேர்
தொண்டரற்ற கீக்கி யருள்சரக்குஞ் சொன்மகளோ(ஆரா)74

- நாவி விழியானோ காமர் மொழியனோ
ஆவி புதுத்தி யணிந்தெழுது மேரவியமோ (ஆரா)75
- முவேங்தர் சீர்த்தியெனு முத்துமணித் தொட்டிலிலே
பாவேங்தர் தாலாட்டக் கண்வளரும் பாரதியோ (ஆரா)76
- சொன்மா மணிமதுரைச் சொக்கப் பிரான்குஞங்
கண்மாப் பலகைக் கணகமணித் தொட்டிலிலே (ஆரா)77
- கண்மாப் பலகைக் கணகமணித் தொட்டிலிலே
சொன்மாலை பேமேழுவர் சுட்டவளர் தாமணியோ(ஆரா)78
- முச்சங்க மென்னு முழுவயிரத் தொட்டிலினாற்
பிச்ச சிமற்கீழ் வளர்ந்த பிராட்டியரோ (ஆரா)79
- சீரா ரகத்தியமாஞ் செம்பவளத் தொட்டிலிலே
பாரார் பரவப் பயின்றநுஞ் பர்ணமொழியோ (ஆரா)80
- ஷ-ருங்தொல் காப்பியமாம் கோமேதத் தொட்டிலிலே
பூரணனுர் தாலாட்டக் கண்வளர்ந்த பூரணியோ (ஆரா)81
- இச்சைப்பட் டார்க்கினிய ரேத்துஞ்சே னுவரையர்
நச்சபே ராசிரியர் நன்கிருந்து தாலாட்ட (ஆரா)82
- நச்சபே ராசிரியர் நன்கிருந்து தாலாட்ட
இச்சை யுடன்வளர்ந்த வெங்க ஸிளம்பிடியோ (ஆரா)83
- பாவலர்க் னுவாகும் பவளமணித் தொட்டிலிலே
ஞாவலர்கள் கைகொடுக்கக் கண்வளருங் காரிகையோ(ஆரா)84
- தொன்னாற்பா வாய்ந்து தொகுத்தபசங் தொட்டிலிலே
நன்னா னுணுகிடையார் நாதச் சுதியெழுப்ப (ஆரா)85
- நன்னா னுணுகிடையார் நாதச் சுதியெழுப்ப
பின்னா லையை அறங்கும் பிராமியரோ (ஆரா)86
- விண்ணே புவியே விரிபுனலே காலேயெங்
உண்ணே மணியேந் காட்சியே கண்வளராய் (ஆரா)87

- தண்டாச் சிறப்புடைய சாவித் திரிமானே
கண்டே சுவையே கனங்குழையே கண்வளராய் (ஆரா)88
- திங்கட் குடையான் திருக்கரத்திற் போய்க்குஸியாச்
செங்கரும்பே யூரிவருங் தேறலே கண்வளராய் (ஆரா)89
- மாரிதாழ் கூந்தன் மதிவெண் டிலதருதற்
கூரிய நாசிக் குறுங்தொடியே கண்வளராய் (ஆரா)90
- உண்டா லினிக்கு முதுபோலா தெஞ்ஞான்றங்
கண்டா லினிக்குங் கலையழுதே கண்வளராய் (ஆரா)91
- ஞானப் புவிக்குயிராய் நாட்டுங் குடிலையெனும்
மானப் பெருவாவி வெட்வதி வாயிருக்கும் (ஆரா)92
- வட்டப் பெருங்குளத்து மாமருங்கு தோறுமங்கே
மட்டு வீரிகஞ்ச மலர்க்காடு பூத்திடுமே (ஆரா)93
- மட்டு வீரிகஞ்ச மலர்க்காட்டு மத்தியிலே
வெட்ட வெளியிலொரு வெண்டா மரைமலரும் (ஆரா)94
- வேத மரும்பி மிகுமர் கமம்விரிந்து
போதக் கலைநாறிப் பொருட்டா திறைத்திடுமே (ஆரா)95
- சேரா யிரமுகமுஞ் செங்தே னிலிவொழுக்க
யோரா யிரமிதழ்கொண் டோங்குமந்தப் புண்டரிகம்(ஆரா)96
- உண்டு பசிபோக்கி யோரே மிசைச்சுருதி
வண்டு முரல மலர்ந்ததந்தப் புண்டரிகம் (ஆரா)97
- பேச மலர்ந்த பிரசவெண் டாமரைமேல்
வாச மணிப்பொருட்டு மக்திரப்பொற் ரெட்டிலிலே(ஆரா)98
- மின்ன லீடையுடையார் வீழு மொழியுடையார்
வன்ன வடிவுடையார் மங்கையர்முப் பானெஞ்ருவர்(ஆரா)99
- மங்கையர்முப் பானெஞ்ருவர் வந்து புடைகுழ்ந்து
செங்கை குவித்துச் சிரம்வணங்கி மெய்காப்ப (ஆரா)100

என்னைன் கலையி வெடுத்தவெண் சாபரங்கள்
பண்ணென் மொழியார் பணிக்கு பணிமாற (ஆரா)101

கூதக் கடற்பிறந்த கின்றர மங்கையர்கள்
நாதச் சுதிதூக்கி நல்வீணை வாசிக்க (ஆரா)102

நீரியலுஞ் சென்னி நிமலன் மலைப்பிறந்த
வாரிய மங்கை யருகிருஞ்து தாலாட்ட (ஆரா)103

ஆரிய மங்கை யருகிருஞ்து தாலாட்டச்
சீரிய செஞ்சோற் றிருமகளே கண்வளராய் (ஆரா)104

மானே பிடியே மணிப்புறவே மாபலையிற்
தேனே குறையாத் திரவியமே கண்வளராய் (ஆரா)105

வஞ்சி யிடையானே வாழைத் தொடையானே
கோஞ்ச மொழியானே கோமளமே கண்வளராய்(ஆரா)106

அன்னக் கொடியானே யம்பூர வாகனியே
பொன்னுரைத்த மேனிப் புரிகுழலே கண்வளராய்(ஆரா)107

பத்தித் தருவிற் பழுத்ததே மாங்கனியே
சித்தத் தெளிவே சிவக்கொழுந்தே கண்வளராய் (ஆரா)108

பூவிற் பரதேசம் போவோர் வழிப்பசிக்கு
நாவிற் பொதிந்துவைத்த நல்லமுதே கண்வளராய்(ஆரா)109

ஞன்ன மினிக்கு முதுபாகே சருக்கறையே
சின்னஞ்சிறுத்தவிடைத் தேன்குழலே கண்வளராய்(ஆரா)110

மாச தவிர்த்த மதிவதனஞ் சோதிகுன்ற
ஒசை தமுதமுக்க வன்னி யழவேண்டாம் (ஆரா)111

துண்டப் பிழற்றுதலிற் சோதிமணி முத்தரும்பக்
கண்டம் பொருமக் கலைச்சி யழவேண்டாம் (ஆரா)112

கண்ணூடி யன்ன கதுப்புக் கவின்றூலைய
அன்னூஞ்து வெம்பி யரசி யழவேண்டாம் (ஆரா)113

இல்லர ரிளமையென வேரார் முகம்வாடி
அல்லல் பெருக வரசி யழவேண்டாம் (ஆரா)114

காலணை வென்று கலையையரன் கைப்படுத்தும்
வேலை கெடுங்கண்கள் வெண்முத்தஞ் சிந்திடுமே (ஆரா)115

வேலை கெடுங்கண்கள் வெண்முத்தஞ் சிந்தியிடப்
பாலைப் பழித்தசிறப் பாவை யழவேண்டாம் (ஆரா)116

நஞ்சை யரன்குத்து நாட்டிக் கருங்குவளை
அஞ்ச மலர்விழிக ஓாணி முத்தஞ் சிந்திடுமே (ஆரா)117

அஞ்ச மலர்விழிக ஓாணி முத்தஞ் சிந்தியிடச்
செஞ்சோற் பெருமதுரைச் செல்வி யழவேண்டாம்(ஆரா)118

சேலெல்லாங் தென்மதுரைத் தேவிவிழி சென்றடைய
வேலெல்லாம் வென்றகண்கள் வெண்முத்தஞ் சிந்திடுமே(ஆரா)

வேலெல்லாம் வென்றகண்கள் வெண்முத்தஞ் சிந்தியிட
நூலெல்லாம் போற்றுமெங்கள் கோன்பே யழவேண்டாம்(ஆ)

கோப விதம் துடிக்கக் கோற்றேன் கடைதுளிக்கச்
சாப நுதனெரித்துத் தையா லழவேண்டாம் (ஆரா)121

கோள்கேட்ட சான்றேன் மனம்போ விதம் துடிக்கக்
வாள்வீட்டு கண்பனிப்பா மங்கை யழவேண்டாம் (ஆரா)122

நல்லுயிர் கோற வெதிர்ப்பட்டான் கெஞ்சம்போல்
மெல்லிதழக டாந்துடிப்ப வெம்பி யழவேண்டாம் (ஆரா)123

பூது ரிதம் துடிப்பப் பூங்குமுதப் பொற்பழித்த
வரழூறி மேனி வடிய வழவேண்டாம் (ஆரா)124

கற்புடையோர்த் தூற்றுங் கயவன்சீர் போலுன்து
பொற்பு நலனழியப் பூவை யழவேண்டாம் (ஆரா)125

முன்வா யரும்பீரன்டு தோன்ற முறுவலித்துப்
பின்வா யுது பிதுக்கி யழவேண்டாம் (ஆரா)126

- கண்பாதி மூடிக் கடைவா யழுதொழுகப்
பெண்பாவை வெம்பிப் பெரிது மழவேண்டாம் (ஆரா)127
- நடமன் சிலைபழித்த கட்டருவங் குஞ்சித்துத்
தாம வடஞ்சலவத்துத் தையா மழவேண்டாம் (ஆரா)128
- கையின் வளைபுலம்பக் காற்சதங்கை யோலமிடச்
செய்ய விரல்சலவத்துத் தேவி மழவேண்டாம் (ஆரா)129
- ஊடன் முகத்தயனு ருச்சி மிசையுதைக்கும்
பாடகத் தாள்சலவத்துப் பாவை மழவேண்டாம்(ஆரா)130
- வாக்குத் தமுதமுக்க மைக்கண் சிவப்பேற
முக்குநீர் சிக்கி முதல்வி மழவேண்டாம் (ஆரா)131
- ஆச்சி மழவேண்டா மம்மா வழவேண்டாம்
வாய்ச்ச தமிழகத்து மாதா வழவேண்டாம் (ஆரா)132
- பாலாற் குறையோழும் ஞஞ்சிண்யாற் பஞ்சமுன்டோ
கோலமரிப் பூனைடையிஞ்சாட்டுக் குறைந்தனவோ(ஆரா)133
- பாலன் குரல்கேட்டுப் பாற்கடலை யீந்தபிரான்
ஒலஞ் செனிகேட் னெதுபசி தீரானே (ஆரா)134
- தேம்பி யழுத சிறுவனுக்குப் பால்சரந்த
காம்பனதோ ளன்னை கருணீ புரியானே (ஆரா)135
- வானுநங்கு மேனி வடிவழக னுன்மாமன்
தானுநங்கும் பாற்கடலைத் தந்துபசி தீரானே (ஆரா)136
- விளைப் பினையணிந்த பிஞ்ஞகனும் பேறுதவி
புள்ளி மயிலூரும் புலவர் பெருமானும் (ஆரா)137
- வாரி குடித்த வரமுனியும் வால்லிவிற்
சீயிரு மோர்முன்று தேனு வளர்த்தார்கள் (ஆரா)138
- போற்றுங் கபாடபுரம் பொன்னரூங் தென்மதுரை
எற்ற மனிக்கூட லிம்முத் தொழுவினிலே (ஆரா)139

- ஏற்ற மனிக்கூட லிம்முத் தொழுவினிலே
பேற்ற மொருமுன்று பேணி வளர்த்தார்கள் (ஆரா)140
- வல்லா வாலே மதிவயலி லேசெதுக்கிப்
புல்லுநா ஓட்டிமிகப் போற்றி வளர்த்தார்கள் (ஆரா)141
- செல்வப் பசுமுன்றிற் ரேடிக் கறந்தெடுத்த
கல்ல சுலவயழுதம் நாங்களுனக் கட்டிவைப்போம்(ஆரா)142
- தொண்டர் புராணத் தொடுகடலி லேயகுளாற்
பண்டுகிழான் மொண்டுதவு பாலமுத முட்டிவைப்போம்(ஆரா)
- கந்தன் கதைக்கைந்து கச்சியப்ப னன்றெடுத்துத்
தந்த சுவைத்திரளைத் தையா லருத்திவைப்போம் (ஆரா)144
- பேசுபுக மேங்கிகளி வெண்பாப் பிழிந்துகம்பன்
ஆசைக் கவியி லங்கமுடைத் துத்தருவி (ஆரா)145
- காத்த னுலாச்சலவையுங் கூட்டி யதிவீரன்
வார்த்தைச் செழுங்தேனும் வாக்கி வடித்தெடுத்து(ஆரா)146
- அல்லமன் காதை யருங்கருப்பஞ் சாறாற்றி
வில்லி தனிகை வியன்கதையின் பாலளவி (ஆரா)147
- மெல்லியபா கட்டெடுத்து வேண்டும் படிதருவோம்
கல்லை யுருக்குமொழிக் கன்னி மழவேண்டாம் (ஆரா)148
- போன்னன மாமி பொருது மனம்புழுங்கிக்
கன்னத் தடித்துவெகு கற்பனைகள் சொன்னுளோ(ஆரா)149
- நாசித் துளையாலும் நாக்கு நுரையாலும்
பேசும் பரதேசிப் பெண்ணனங்கு தொட்டாளோ(ஆரா)150
- நெங்கள மாதியயற் றேசத்துப் பெண்மனிகள்
எங்களுக்கு ஸீயோப்பென் றில்லாது சொன்னுளோ(ஆரா)151
- ஆதரித்த மக்களௌல்லா மவ்வணங்கி லாசைகொண்டு
காதரிக்கப் பேசியுணைக் கையுதறி விட்டாரோ (ஆரா)152

ஏல்லாத் திசையு மெறிந்த விருஞ்சீர்த்தி
கல்லார் மனம்போலக் கங்குல்வாய்ப் பட்டதுவோ (ஆரா) 153

வாயின்மத நூலொருகை வாளொருகை கொண்டுவஞ்சர்
தீயினவை வாரியிட்டுச் சேர வெரித்தனரோ (ஆரா) 154

அஞ்சியொஞ்சிப் பதுங்கிக் யங்கங் கடைந்தவற்றைச்
செஞ்சிதலு மன்னுஞ் சிதைத்தரித்துத் தின்றனவோ (ஆரா)

செஞ்சிதலு மன்னுஞ் சிதைத்தரியாச் சில்லரிகள்
வஞ்ச மனமுடையோர் மாட்டு மறைந்தனவோ (ஆரா) 156

நக்கசில நூல்லிக டாழுமணி யாருதவார்
வைக்கோல் ஞுமலியர்பால் வந்தடைந்து மாண்டனவோ (ஆ.

போதனை சாதனையிற் போற்றவைத்த சங்கிதிகள்
மாதன சாதனையி ஹன்னை மறந்தனரோ (ஆரா) 158

வாகான மாபாட டியமணியை வண்டுறையார்
ஆகாது கொல்லென் றறையில்வைத்துப் பூட்டினரோ (ஆரா)

ஆரியை பெற்ற வணங்கென் றுலைச்சிலபோர்
காரிய மின்றிக் கழறக் கலங்கிணையோ (ஆரா) 160

உள்ள பெயரிருக்க ஊரார் பெயர்குட்டிக்
கள்ளத் திருவாண்டுங் கட்டி மொழிந்தாரோ (ஆரா) 161

முச்சங்க வாழ்வு முடிமன்னர் காவலும்போய்
அச்சத்தின் மேலு மயற்பழியு மாயினவோ (ஆரா) 162

ஆதரிப்பார் போனார்கள் ஆடையணி யில்லையென்று
மாதுசி கொந்து மனக்கவலை கொள்ளுதியோ (ஆரா) 163

உள்ளங் கவலற்க வன்கண் பணியற்க
கெள்ளும் படிதெரிந்து கூறுவன கேட்டேமோ (ஆரா) 164

நூழிந்து கெட்டுச் சிதைந்து நிரைமாறிப்
நோழிந்து பூஞ்ச பிடித்துப் பிடியாக (ஆரா) 165

முன்பின் முரணி முழுதும் புழுவமுது
கம்பை நமேரிந்து கட்டவேட சேசிதறி (ஆரா) 166

மிலக்கு மூலை மடங்கிமுடங் கிக்கிடங்த
கோலத் திருவா பரணக் குவையெல்லாம் (ஆரா) 167

கோலத் திருவா பரணக் குவையெல்லாம்
வாலறிவின் மேலோர் வருந்தி யெடுத்தார்கள் (ஆரா) 168

ஊனுஞ் துகிலும் உடற்சகமுங் கைப்பொருளும்
நானுங்கை விட்டவர்கள் நாடி யெடுத்தார்கள் (ஆரா) 169

நாடி யெடுத்து நலனழியா மற்றிருத்தி
நீலெகி லெங்கு நிறைய வளித்தார்கள் (ஆரா) 170

ஏங்கு மளித்த வெழிலா ரிழைகளைல்லாம்
மங்கா சிதிவழங்கும் வாழ்வே யெடுத்தனிவேம் (ஆரா) 171

ஆறுபே ரீரே முணிமணிகள் வைத்திமூத்த
பேறுதவு ஞானப் பெருமகுடஞ் சூட்டிவைப்பேம் (ஆரா)

நாவார வேத்தியிந்த நானிலத்தார் வாழ்வுபெறுங்
தேவார முன்றன் றிருக்கமுத்திற் பூட்டிவைப்போம் (ஆரா)

ஆணிப்பொன் னம்பலவன் கோத்ததொரு நானாறு
மாணிக்கக் கோவைமணிமார்பில் வளைத்திடுவேம் (ஆரா)

நாவா யிரம்போற்று நன்மங் திரமாலை
முவா யிரமுமெங்கள் மொழுகுமலே யாமணிவேம் (ஆரா)

தேவ ரிருவர்தருஞ் செஞ்சொற் றிருமணிகள்
தாவில் தொடைம்பைடஞ்து தாயே யணித்திடுவேம் (ஆரா)

மாகலைதே ருங்கல வாணிகளுர் தங்தமணி
மேக்லை வெண்கலைகுழ் மின்மருங்கி லேபுணைவேம் (ஆரா) 177

சீரடியர் கல்லா ருணர்ந்து விலைதெரித்த
சேரமான் தங்த திருச்சிலம்பு காற்கணிவேம் (ஆரா) 178

பண்ண வளையா பதியுடனே பாவலர்வாய்
விண்ட துமிழ்க்காப்பு மென்கரத்துச் சேர்த்திடுவோம் (ஆரா)

ஏந்தாது சேர்த்தெடுத்துத் தெய்வப் புலவர்செய்த
வந்தாதி யாதி யணிவிரலுக் கீந்திடுவேம் (ஆரா)180

மங்கல மாலைப்பினை மஞ்சரி வஞ்சியுலாத்
நங்கமடன் முதலாஞ் சொல்லணிகள் சூட்டிவைப்பேம்(ஆ)

சூட்டிப் புனைந்து தொடுத்தணிந்து தொன்மையெழில்
காட்டி யணைத்துக் கரத்தேந்திக் காவல்செய்து (ஆரா)182

பாட்டுக்குப் போன்சோரியும் பாண்டித் துரைத்தேவன்
கூடடி யியற்றங் குலவுகங்கத் தோட்டிலிலும் (ஆரா)183

அன்பர்க் ளங்கங்கே யமைத்துவைத்த சங்கமெனும்
பொன்பொதியுந் தெய்வப் புதியமணித் தொட்டிலிலும்(ஆரா)

ஆரியமுந் தண்டமிழும் ஆதரிக்கு மன்பர்பி
சீரியற் சங்கமெனுந் தெய்வமணித் தொட்டிலிலும் (ஆரா)185

சீரியநற் சங்கமெனுந் தெய்வமணித் தொட்டிலிலுங்
கூரிய மெய்ஞ்ஞானக் குலவிளக்கே யாமேற்றி (ஆரா)186

தீட்டும் பனுவற் றிருப்புக மீலாங்கூறி
வாட்டங் தவிர மகிழ்ந்துதா லாட்டினமே (ஆரா)187

வாட்டந் தவிர மகிழ்ந்துதா லாட்டுவது
கேட்டு மனமகிழ்ந்து கேடி லருள்பூத்து (ஆரா)188

கேட்டு மனமகிழ்ந்து கேடி லருள்பூத்துக்
கோட்டங் தவிர்த்துக் குறமுறுவல் கொண்டருளி (ஆரா)189

செஞ்சிலம்பு கொஞ்சுங் திருச்சரணன் சென்னியில்வைத்
தஞ்சலஞ்ச லென்றே யணைத்துப் புறந்தடவி (ஆரா)190

வாட்டு மிடியும் மனவருத்த மும்போக்கித்
தீட்டுங் கலைத்தமிழின் செல்வ மெமக்கருளி (ஆரா)191

கஞ்சத் தவிசுங் கலைவாணர் நாவும்போல்
நெஞ்சத் திருந்து நினைத்த வரங்கொடுத்து (ஆரா)192

நெஞ்சத் திருந்து நினைத்த வரங்கொடுத்துச்
செஞ்சொற் பிராட்டி திருவருள்செய் தாண்டருளே(ஆரா)

தெய்வத் தமிழ்வாழி செந்தமிழ்ப்பன் னால்வாழி
நல்வித்தை தந்தருள நாமகனும் வாழியரோ (ஆரா)194

ஆனை முகன்வாழி யாறு முகன்வாழி
ஞான மணிமன்று ஞைகனும் வாழியரோ (ஆரா)195

அம்பிகை வாழி யகத்தியனு ரும்வாழி
நம்புமுச் சங்கத்து நாவலரும் வாழியரோ (ஆரா)196

முவேந்த ரும்வாழி முச்சங்க மும்வாழி
பாவேயந்த பாண்டிப் பழம்பதியும் வாழியரோ (ஆரா)197

சேலாட்டு முன்கட் டிருவாணி மேலுரைத்த
தாலாட்டெஞ் ஞான்றுங் தழைத்தாழி வாழியரோ (ஆரா)198

உறைவிளக்கம்

(1) கூர்பூத்த ஐங்கரத்துக் கற்பகம் - மேகம்போன்ற வண்மை
தூத்த ஐங்து திருக்கரங்களை உடைய கற்பகப் பிள்ளையார்.

(2) கந்த முருகன் - இருபெயரொட்டு.

(3) நந்தா - குறையாத் தூண்குரு - சுப்பிரமணிய சுவாமிகள்.

(6) பாவேறு நா - நால்வகைப் பாக்களைப் பரின்ற முது புலவர்
கள் நா. என் பழகா நா - எனது பாப்பயிற்சியில்லாத நா.

(8) குடமுனி - அகத்தியனார். நம்பன் - சிவன். ஞானச் செழுஞ்
சூடர் - ஞானகுரியன்.

(9) குன்றம்-[கிரவஞ்சகிரி]குருகுப்பெயர்க் குன்றம். குமரமுளி-
முருகக்கடவுள். வாய் கொடுப்ப - வாயின் வழியாகப் பெற்றுக்
கொடுக்க. சந்திரன் அத்திரி முனிவனின் கண்ணிலும் வடவைத்தீயின்
முகத்திலும் பாற்கடலின் வசிற்றிலும் பிறந்தான் என்று கூறப்படும்.

என்குத் தமிழ்மகளாகிய வெண்மதி குரமுனிவாயிற் பிறந்தது என்ற வாறு, குருவாயிருந்து அருளினமையாலே குரரீன் முனி என்றார். புலம் வென்ற முனிவன் எனாராறுக. புலம் - ஜம்புலம். புலம் வென்ற முனிவன் - அகத்தியர்.

(10) மூடம் - அறியாமை. அறியா மூதறிவு - அளவிட்டறிய முடியாத பேரறிவு. சேடர் - அறிவுடையோர். செங்கிளின் தெய்வதம் - செந்தக்கடவுள். நாமகளின் நூன்ப் பேராளியை முச்சுட்டராயுங் கூறினார். (8, 9, 10 ஆம் செய்யுட்கள்)

(11) செந்தாமரை முதல்வன் - திருமாலின் உந்தித்தாமரையிற் பிறந்த பிரமன். செம்பொற் கர மிடத்த - மணஞ் செப்துகொண்ட. அந்தாமரை - அழகிய வெண்டாமரை. ஒதிமம் - அன்னம்.

(12) நாவசைக்க - நாவலை அசைத்து ஒலியைப் பிறப்பிக்க முய னும்போது. அங்கிருந்து - அந்த நாவிலெழுந்தருளி. காலசைக்கும் - ஒலியாப் மொழியாப் நடனஞ்செய்யும். சீர் உயிர்க்கும் - சிறப்புக்களைத் தோற்றுவிக்கும். தூவி - தோண்க.

(13) ஆழித் துகில் அசைத்த அம்புவியோர் - கடலாகிய ஆடையைக் கட்டிய பூமியிலுள்ள மக்கள்.

(14) அஞ்சம் உயர்த்தோன் - அன்னக் கொடியை உயர்த்திய பிரமன். நாப் பஞ்சரம் - நாவாகிய கூடு. சாரிகை - நாகன்வராய்ப் புள். 11—15 வரையும் உள்ள தாழிசைகளால் ஒதிமம், மயில், சூரியில், பூவை, கிளி என்னும் ஜவகைப் பறவைகளாயுங் கூறப் படுதல் காண்க.

(15) வித்தைப் பெருங்கடல் - கல்வியாகிய பெருங் கடல். மேலோர் - அறிஞர்கள். சுத்தச் சரிமுகம் - வெள்ளிய சங்கு. சோதி முத்த மாமணி - ஒளிகாலும் முத்துமணி.

(16) கல்விக் கிரி - கல்வியாகிய மலை. வில்லிட்டொளியுமிழும் - விட்டுவிட்டெறிக்கும். ஒன்பது மணிக்குள் ஏணைய நிறமொவ்வாமையின் வெள்ளை வைகுரியம் கூறப்பட்டது.

(17) வெள்ளைக் கலை - தூய் தூற்கடல். மதித்து - கடைந்து.

(18) அறம் பொருள் இன்பம் வீடு தருங் கற்பக மென்றவாறு.

(19) வெந்தாபம் - துன்பம். சோகம் - துயரம். அது துன்ப நிட்டிப்பால் வருவது. வெறுமை - வறுமை. பிணி - நோய். வீட்டு கின்ற - அழிக்கின்ற. தெய்வ மந்தர மரம் - கடவுள் நாட்டுமெந்தார மரம். கோற்றேன் - கொம்புத்தேன்.

(20) சஞ்சிவனி - உயிர் மருந்து. சஞ்சிவனி என்றும் வழங்கும்.

(22) மைக்கட்டு - கரிய ஆணவமலக்கட்டு. மதி - மெய்த்துாலம்.

(23) ஆஸை - திசை. தேசு - ஜீளி.

(24) ஏமாப் பிணிப்பு - உறுதியான் தொடர்பு. கலைத்தேனு - நாலுணர்வாகிய காமதேனு. பாலித்த - சுரங்த.

(25) கல்லாமை - கல்வியறில்லாமை. பொருஞ்சம் - அழுக் காறு. செல்லாத செல்வம் - கல்வி.

(26) தார் - மாலை. புத்துறவு - பெரியோர் உறவு. பங்கயம் - பதுமநிதி.

(27) தமிழ் மொழியை வெள்ளும் கெருப்பும் பக்கயரசர்களும் வேற்று மொழியாளரும் அவ்வக் காலங்களிலே அழிக்க முயன்றும் முடியர்க்கை கூறுகின்றார்.

(28) மிலைந்த - சூடிய. குருந்து - குழுந். தமிழ் சிவனுக்குப் பின்னை என்றபடி.

(29) மால் - திருமால். நாமகள் திருமாலுக்கு மருமகளாதல் முற்காறினும்.

(30) ஆஹுகப் பெருமானுக்குத் தங்கை யாதவின் வள்ளியும்மையார் தெய்வயாணையம்மையார் இருவர்க்கும் மைத்துவி என்க.

(31) பூமிக்குள் நில்லாப் பொருள் - ஜம்புத்ததாபீரன்ற அழிக்கின்ற பொருட்செல்வம். நாமகள் தருங் கலைச்செல்வம் என்றும் அழியாத பூமிக்குள்ளும் புறம்பும் யாங்கனும் அருவாய் விற்றலின் மாமிக்கு கெஞ்சம் மகிழாதாயிற்று. பொன் - திருமகள்.

(32) அஞ்சு கலைக்கிழவர் - மன்மதன். மன்மதனுக்கு அயன் முத்தானுதவின் இரதிக்கும் நாமகள் முத்தவளென்க.

(33) அஞ்சு கலைக்கிழவர் - மன்மதன். மன்மதனுக்கு அயன் முத்தானுதவின் இரதிக்கும் நாமகள் முத்தவளென்க.

(34) தமிழ்நாடு செய்த தவப்பயன் என்றவாறு.

(35) பாரப்புனரம் - இந்திரனல். இடப்பட்ட மிகப் பாரமாகிய ஆரம். அதனைப் பாண்டியன் தாங்கினன்.

(36) வில்லாக வளைத்தபோது வளைந்து நின்ற மேருவை வெள்கிக் குனிந்த தென்றதும், இயல்பாகவே வெளுத்த வெள்ளிமலையை வெள்கி வெளுத்ததென்றதும், தற்குறிப்பேற்றம் என்றும் அணி. பொதியமலையை அரசிருக்கையாககியது மேருவுக்கும் வெள்ளிமலைக்கும் வெட்கங் தருவதாயிற்று.

(37) ஆடகம் - ஆகுபெயராய்த் தொழியை உணர்த்தியது. குதை ஆயிரம் - திலைக் கை ஆயிரம்.

- (41) மஞ்சத் தீ - தீ ஆகிய மஞ்சம். மஞ்சம் - கட்டில்.
- (43) திருவாசகம் திருக்கோவையார் என்பவற்றின் பொருளைன்னே என்றவழி அவற்றின் பொருள் சிவனே என்று கூறிய மாணிக்கவாசகங்குக் கருணை காட்டும் கடல் என்க.
- (46) பேதைமைத் தாழ் - அறியாமையாகிய பூட்டு. வேதமெய்த் தாழ் - உண்மையாகிய வேதங்களினால் பூட்டப்பட்ட பூட்டு. இது மறைவனத்துக் கதவு திறந்தமை கூறியது.
- (47) அண்டர் பிசான் - சிவன். அடிப்படுத்தும் - அடியார்க்கெளியனுக்கும்.
- (48) கராம் - முதலீல்.
- (49) வாய்பொத்தி - வாய் அடைத்து. ஊழமயாகி என்றபடி. கை விரிக்க - கையை விரித்துக் கையே வாயாக அதனால் பேச. வாய் பொத்திக் கை விரிக்க என்ற சொன்னையம் பாராட்டற் பாலது. திருச்சாழல் - மாணிக்கவாசகர் அருளிய திருப்பதிகம்.
- (50) ஆடக்கு குடுமிக் கூடல் - பொன் முடிகளை உடைய மதுரை. திருச்சிற்றம்பலத்தையும் ஐங்கொழிலாடலையும் மறக்கச் செய்தது தமிழின் சவையாமென்க.
- (53) இது திருவள்ளுவர் பாடிய ஆசிரத்து முந்தாற்று முப்பது குழளையும் ஒளவையார் “ஈதல் அறம்” என்ற வெண்பா முன்றடி பினாலும் கூறியதைக் காட்டுவது.
- (54) இஃது அங்கவை சங்கவை கலியாணத்தில் ஒளவையார் கூழைப்பலாத் தழைக்கவொரு வெண்பாப் பாடித் தினை பெற்றதைக் கூறுவது.
- (56) இஃது இறையனார் களனியலுக்கு நக்கீரனார் உரை கண்ட வரலாற்றைக் கூறுவது.
- (57) இஃது ஆரியம் நன்று தமிழ் தேதென்று கூறிய குயக்கொண்டாளைச் சாகவும் பிழைக்கவும் நக்கீரர் பாடியதைக் கூறுவது.
- (58) இது கம்பர் துளியைத் துமியென்றுரைத்தமொழி சரியானதெனச் சாட்சி பகர இடைச்சியாய் வந்ததைக் கூறுவது.
- (59) கம்பனுக்குச் சிலம்பு கொடுத்த வரலாறு கூறுவதிது. அவ்வரலாறு முன்னர்க் கூறினால். வெள்ளைக் காப்புக்கு ஆசைப்பட்டுப் பொற்சிலம்பினைக் கொடுத்தவள் என்ற நயம் பாராட்டற்பாலது. வெள்ளைக் காப்பு - “படிகளிறமும்” என்றதும் “ஆயகலைகள்” என்றதும் ஆகிய சரகவதி அந்தாதிக் காப்பு வெண்பாக்கள்.

- (60) கூளி - பேப். பித்திகை - சுவர். நாழி - நாழி கெல்லு. இது வைக்க வைக்கக் கூளி புரட்டி விழுத்திய ஒரு சுவரைக் கம்பன் வைத்து நாழி கெல்லுக் கூளி பெற்றமை கூறின்று.
- (61) ஈட்டி - ஈட்டி எழுபது. கூத்தன் - ஒட்டக்கூத்தன். இது செங்குங்தரை ஒட்டக்கூத்தர் பாடிய வரலாறு கூறுவது. இவ்வரலாறு குசிற்பத்து 6-ஆம் செய்யுள் உரையிற் கூறப்பட்டுள்ளது.
- (62) முதல் 64 முடியக் காளமேகப் புலவர் திருமலைராயன் அவை புகுங்தும் யமகண்டம் பாடியதும், வசை பாடியதும் கூறுவது. இவ்வரலாறு ஆசைப்பத்துப் பத்தாம் பாட்டின் உரையிற் கூறப்பட்டுள்ளது.
- (65) இது வணங்காழுடிப் பாண்டியன் அவையிலே பொய்யா மொழிப்புலவர் நாற்பத்தொன்பது சங்கப்புலவர்களது உருவச் சிலை களையும் தலையசைக்கப் பாடியதைக் கூறுவது.
- (66) நான்மூன்று சூத்திரம் - பன்னிரண்டு சூத்திரம். குழவி - மெய்கண்டதேவர். மெய்கண்டதேவர் சிவஞானபோதச் சூத்திரங்கு செய்ததை இது கூறும்.
- (67) நானமுனி - சிவஞானமுனி. இது சிவஞானமுனிவன் திராவிட மாபாடியஞ்சு செய்தது கூறும்.
- (68) ஓர்பத்துச் செய்யதமிழ் - சகலகலாவல்லிமாலை. இது குமர குருபர சுவாமிகள் நாமகள் அருளால் இந்துத்தானிப் பாடை கற்றுத் துருக்கரை வென்று சைவத்தை மெய்ப்பித்ததைக் கூறுவது.
- (69) போற்றும் பொருட்டுறை - நாணிக்கண் புதைத்தலென்னும் துறை. இஃது அயிர்த கனிராயர் என்னும் புலவர் அரசவையில் நாணிக்கண்புதைத்தலென்னும் துறையை வைத்து அம்மையருளால் நானுறு கலித்துறை பாடியதைச் கூறுவது. ஒரு துறைக்கோவை என இந்தால் வழங்கும்.
- (70) இது சண்பகபுரத் தரசன்பேரில் வண்டுவிடு தாது பாடிச் சென்ற புலவனிறுவனை ஆண்டிருந்த வித்துவான்கள் சண்பகமலரில் வண்டுவீழாது என்று தடுக்கப் புலவர் மீனட்சி யம்மையைப் பாடிச் சண்பகமலரில் வண்டு வீழக் காட்டி நால் அரங்கேற்றியதைக் கூறுவது. ஆறுகால் - வண்டு.
- (71) சிவகலை - ஆகமங்கள்.
- (73) வண்ணம் - எழுத்து.
- (74) அற்றம் - குற்றம்.
- (77) கன்மாப்பலகை - சங்கப்பலகை.
- (78) ஏழூழுவர் - சங்கப்புலவர்கள் நாற்பத்தொன்பதின்மார்.

- (79) நாற் சிச்ச சிழல் - நால்களாகிய பிலிக்குடை சிழல்.
- (81) சூரணனர் - இளம்பூரணனர்.
- (82) இச்சைப் பட்டார்க் கினியர் - கஷ்சினார்க்கினியர் இளம்பூணர் கஷ்சினார்க்கினியர் சேனவரையர் பேராசிரியர் என்போர் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் ஆவர்.
- (85) நன்நால் நுணுக்கையார் - நல்லநால்போலும் நுண்ணிடையார்; நன்னால் என்னும் இலக்கண நால் சிலேடை.
- (86) ஏன்னுல் - வழிதுல்கள்.
- (89) திங்கட் குடையான் - மன்மதன்.
- (91) உது - அழுதைச் சுட்டி நின்றது.
- (92) ஞானப்புவி - அறிவுலகம். 92 முதல் 104 வரையும் ஞானப்புவிலின் தோற்றமும் விரிவும் கூறப்படும். குடிலீ - சுத்தமாயை, மானம் - எஸ்லீ. குடிலையைக் குளமாக உருவகித்தார், வட்டவடிவாதல் பற்றி. வட்ட வடிவாகிய குடிலையே ஞானப்புவிக்கு மூலாதாரம் என்றாலும்.
- (93) மருங்கு - பக்கம். மட்டு - தேன். மலர்க்காடு - சொல்லுக்கம். மூலாதாரமாகிய குடிலையின்றும் சல்லாப் புவனங்களுக்கும் வேண்டிய சொல்லுக்கம் தோற்றமும் என்றாலும்.
- (94) வெட்டவெளி - குடிலை வெளி. வெண்டாமரை - பிரணவம். இது குடிலைவெளியிலிருந்து பிரணவம் தோன்றும் என்கின்றது.
- (95) பிரணவமாகிய வெண்டாமரையிலிருந்து வேதமென்னும் உண்மை நால்கள் அரும்பி அவற்றின் பொருள் நுட்பங்களாகிய ஆகமங்கள் விரிந்து சிவஞானபோதமென்னும் கலைஞர் மனம்வீசி மெய்யுணர்வாகிய தாது சொரிந்திடும்.
- (96) அங்க் வெண்டாமரை தனது ஆயிரம் இதழ்களாலும் அறி வக்கேணீர் ஒழுகச்செய்யும்.
- (98) ஏழுகோடி மந்திரங்களுக்கும் பிரணவம் உற்பத்தி ஆத விள் வாசமணிப் பொகுட்டு மந்திரப்பொற்றுக்கூடில் என்றார்.
- (99) வீழும் மொழி - விருப்பப்படும் ஓலி. முப்பாளைருவர் - உழிரும் மெய்யும் ஆய்தமுமாகிய முப்பத்தோரெழுத்துக்கள். வன்னம் - எழுத்து. வடிவு - வரிவடிவு. இஃது எழுத்துக்களின் உற்பத்தி கூறியது.
- (101) இது கலைகள் விரிந்தவாறு கூறியது.

- (102-103) இவையிரண்டானும் ஆரியம் தமிழோடருகுறைந்தமை கூறப்பட்டது.
- (107) சூரவாகினி - நாமகள்.
- (109) பூவிற் பரதேசம் போவோர் - புரவலரைப் பாடிச் செல்லும் புலவர்கள்.
- (113) கதுப்பு - கண்ணம்.
- (114) வறியவருக்கு இளமை வாடுதல்போல முகம்வாடி என்க.
- (115) நோக்கு வருத்தஞ்செய்தலின் காலைன் வென்றதென்றார். இவள் நோக்கை ஒவ்வாமையின் மான்கன்று அரன் கைசிற் சரன் புக்குது. கலீ - மான்கன்று. வேலீ - கடல். கடல்போலுங் கரிய கண்கள். இது பண்புவமை.
- (117) நஞ்சு கண்ணுக்கு ஒப்பாகாணமயின் பயந்து அரனது கண்டத்தை அடைந்தது.
- (118) அஞ்சம் - அண்ணம்.
- (119) சேல் - கயல்மீன். அவைகள் கண்ணது கவினுக்கு அஞ்சி அங்கயற்கண்ணிசீன் விழியை அடைந்தன.
- (120) வேலெல்லாம் - வேவின் பண்புகளெல்லாம்.
- (121) கோபம் - இந்திர கோபம். கோற்றேன் - கொம்புத்தேன். சாபம் - வில்லு.
- (122) சாண்றேன் மனம் கோள்கேட்டவழித் துடித்தல்போல இதழ் துடிக்க என்க, வீட்டுதல் - ஓட்டுதல்.
- (124) பூதூர் இதழ் துடிப்ப - பூவின் தண்மையைமந்த இதழ்கள் துடிக்க.
- (125) கந்புடையோரைத் தீற்றுக் கயவர் சீர் அழிதல்போல் நல்லென்னாங் தொலைய என்றபடி. பொற்பும் நல்லும் அழிய என் உம்மை விரிக்க.
- (128) குஞ்சித்து - வளைத்து.
- (133) பாலன் குரல்கேட்டுப் பாற்கடல் எந்தது - உபமன்னியிட முனிவர் குழந்தையாயிருக்கும்போது தாய்ப்பாலில்லாது சருக்கரை கலங்த அரிசிமாவை ஊட்டி வளர்த்தாள். இப்படி வளரும்போது தாய் தனது சகோதரனை வசிட்டரிடஞ் சென்று ஓர் மாதமிருக்கையில், ஓமஞ்ச செய்து மிகுந்த காமதேனுவின் பாலை அருந்ததி கொடுப்பப் பெற்று ஊட்டிவந்தாள். வீடு சேர்ந்ததும் குழந்தை மரவை உண்ணுது பாலை நினோந்து அழுதது. தாய் பலவாறு தேற்றிக் காமதேனுவின்பால்

முந்திசெய்த சிவழுசைப் பயனற் கிடைக்கப்பெறுவது. அதை நான் கள் எப்படிப் பெறலாம் என்று வருந்தக் குழந்தை தான் தவனு செய்து பெறுவேணன்று புறப்பட்டுச் சென்று சிவனை நோக்கிப் பூசை செய்து பரந்தடலீப் பெற்றது.

(135) தேம்பி அழுத சிறுவன் - திருஞானசம்பந்தர். இவ்வர ஸாற்றைப் பெரிய புராணத்தாலறிக்.

(136) வான் உறங்கும் மேனி - மேகம் ஒவ்வாத துயரினாலே துய ஆதற்குக் காரணமான நீலமேனி.

(138) ஓர் மூன்று தேனு - முதல் இடை கடைச் சங்கங்களாகிய மூன்று காமதேனு.

(139-140) முதற் சங்கம் கபாடபுரத்திலும், இடைச் சங்கம் தென்மதுரையிலும், கடைச்சங்கம் கூடல்களிலும் நிறுவப்பெற்றது. சங்கத்தைத் தேனு என்றாதவின், சங்கமிருந்த இடத்தைத் தொழு என்றார். பேற்றம் - பெற்றம். செய்யுளில் நீட்டல் சிகாரம் பெற்று நின்றது.

(141) மதி என்னும் வயலிலே வல்ல நா என்னும் உழவாரத்தாற் செதுக்கியெடுத்த நூலென்னும் புல்லை ஊட்டி மிகவும் போற்ற வளர்த்தார்கள் என்க.

(142) அவ்வாறு வளர்க்கப்பட்ட தேனுவின் பாலை உனக்கு ஊட்டுவேம் என்றவாறு.

(143) திருத்தொண்டர் புராணமென்னும் கடவிலே சேக்கிழார் சுவாமிகள் அள்ளித்தந்த பாலமுதம் ஊட்டுவேம் என்றவாறு.)

(144) கந்தன் கதை - கந்த புராணம்.

(145) புகழேந்தி வெண்பா - நளவெண்பா.

“இசை பெற்றுயர் பாற்கட வூற்றெரு

பூசை முற்றவு நக்குபு புக்கென

ஆசை பற்றி யறையலுற் றேன்மற்றிக்

காசில் கொற்றத் திராமன் கதையிரோ.”

எனக் கம்பன் ஆசையோடு கூறிய காவியமாதலால் இராமாய ணத்தை ஆசைக்கவி என்றார். செய்யுள்நெறி நாள்கினுள் இதன்கண் அமைந்தது பெரும்பாலும் நாளிகேரபாக மாதலால் உடைத்துத் தருவி என்றார்.

(146) கூத்தன் - ஒட்டக்கூத்தன். உலாப்பாடுவதில் வல்லவன். அதிவீரன் - அதிவீராம பாண்டியன். அவன் வார்த்தை - ணைடதம், வெற்றிவேற்கை முதலியன். வாக்கி - வார்த்து.

(147) அல்லமன் காதை - பிரபுவிங்கலீலை. ஆக்கியோன் சிவப் பிரகாச சுவாமிகள். வில்லி - வில்லிபாரதம். தணிகை - தணிகைப் புராணம். வியன்கதை - கொங்குவேண்மாக்கதை.

(148) மெல்லிய பாகு அட்டு எடுத்து - பிழிந்து துருவிக் கூட்டு வடித்தெடுத்து ஊற்றி அளவி மெல்லியதொரு பாகு சமைத்து.

(150) நாசி - மூக்கு, மூக்காலும் நூனி நாக்காலும் பேசப்படும் இயற்கைக்கு மாருன ஒலிக்கூட்டங்களையுடைய ஆங்கில மொழியர் கிய பெண்பேய் தீண்டிற்கே என்றவாறு. அணங்கு - பெண்பேய்.

(151) சிங்களம் முதலாய அயல்காட்டு மொழிகளும் உன்னே டொக்கும் பெருமயுடையன என்று அறிவிலிகள் அழிவுக்கு உரைத்தாரோ என்றவாறு.

(152) உன்னை முன்பு ஆதரித்த மக்களெல்லாரும் ஆங்கிலமென் னும் அந்த மோகினிப் பேயில் ஆசையற்றுக் காது அரிக்கப் பேசி உன்னைச் சிறிதும் கடைக்கணியாது விட்டாரோ என்றவாறு.

(153) தமிழ் மன்னராண்ட சங்க காலத்திலும் அதன் பின்னும் எல்லாத் திசையிலும் பரந்த நினது நல்லிசை இந்நாளிற் கல்லார் மனம்போல இருள் வாய்ப் பட்டதோ என்றவாறு.

(154) இது மகமதியர் படையெழுச்சிகியில் நிகழ்ந்தன கூறிற்று. வாயில் மததால்-வாய்மையற்ற சமயதாலாகிப் கோருன் என்னும்நூல். இந்தலை ஓதாதவரை வாருக்கு இரையாக்கிச் சைவத் தமிழ்நூல் களை எரித்தனர் என்க.

(155) தீவிலழிந்தனபோக அங்கங்கே புலவர்கள் சிலர் மறைத்து வைத்தவற்றைச் சிதலும் மன்னும் உண்டனவோ என்றவாறு. சிதல் - கறையபான்.

(156-157) சில மந்திர நூல்களும் வைத்திய நூல்களும் சோதிட நூல்களும் கணித நூல்களும் இசை நூல்களும் வைக்கோற் போரிற் கட்டப்பட்ட நாய்போலத் தாழுமறியாது மற்றேர்க்கும் உதவாத சில வஞ்சகர் கைப்பட்டு அழிந்த வரலாற்றை இரண்டு தாழிசைகளும் கூறும். ஞமலி - நாய்.

(158) மடங்களிலும் சங்கிதானங்களிலும் தமிழ் நூல்கள் சில போற்றுவாரின்றிச் சிதைந்தவகையை இதன்னுணர்த்தினார்.

(159) இது சிவஞான முனிவர் செய்த திராவிட மரபாடியத்தை ஆவடுதறையார் பிறருக்குப் பயன்படாது மூட்டிவைத்ததை உணர்த் துவது.

(160) இது, தமிழ் வடமொழியின்றும் இறந்ததென்று கூறுவார் கூற்றை உணர்த்துவது.

(161) உள்ள பெயர் - தமிழ். ஊரார் பெயர் - திராவிடம் என்னும் வடமொழிப்பெயர் திரிந்து தமிழ் என வந்ததென்ப. கள்ளத் திருவாண்டு கட்டி மொழிதல் - இற்றைக்கு 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுந்த தொல்காப்பியத்தின் காலத்தை 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்ன தெனவும் இன்னும் பலவாறும் தமிழின் தொன்மையைக் குறைத்துக் கூறுதல்.

(162) முடிமன்னர் காவலழிய அச்சம் மேற்பட்டது. அயற்பழி-அயன்மொழியாளர் கூறும் புறங்குறல்.

(165-182) இத்தாழிசைகளால் ஏடுகளிலே சிதைந்துகிடந்த நூல்களை அச்சிற் பதிப்பித்துப் பாதுகாத்த திறம் கூறப்பட்டது. அங்கு நம் பதிப்பித்தோர் யாழிப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர், சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, கலாநிதி, உ. வே. சாமிநாதையர், பாண்டித்துறைத்தேவர் நிறுவிய நான்காவது தமிழ்ச் சங்கத்தார் முதலியோரும் பிறருமாவர். பிடியாகி - ஒட்டி. ஆறுபேர் - சைவ சித்தாந்த நூலாகிறியர்கள். ஈரேஷ் அணி மணிகள் - பதினெட்டு சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள். அறுவராலும் செய்யப்பட்ட பதினெட்டு சாத்திரங்கள் என்க. நன்மங்திர மாலை - திருமங்திரமாகிய மாலை. செந்தாது - பொன்; செம்மையாகிய சொற்பகுதி. இரண்டிற்குள் சிலேடை. காவல் செய்தல் - பேய், பூதம், அவனர், இராக்கதர் அனுகாது ஜயவியும் கெப்யுங் கலந்து புகைக்கச்செய்தல். ஜயவி - வெண்கடுகு.

(183) புலவர்களை ஆதரித்தமையும் நூல்பதிப்பித்தற்குப் பொரு ஞதவியமையும் தோன்றப் பாட்டுக்குப் பொன் சொரியும் என்றார். இவர் மதுரையில் இப்போதிருக்கும் நாலாஞ் சங்கத்தை நிறுவினார்.

(185) ஆரிய திராவிட சங்கம் அமைந்தமை கூறினார்.

(195) ஞான மணிமன்று - தில்லையம்பலம்.

இரத்தாட்சி ஆண்டு புரட்டாதித் திங்கள் விசயதசமிகாளில் இத்தாலாட்டுப் பாடப்பட்டது.

21. அம்மானை

ஙந்தப் பொதியமுனி தந்த தமிழ்த்தெய்வம்-
வந்த பளிங்கு வடிவுடையா எம்மாஜை
வந்த பளிங்கு வடிவுடையா ஓாமாயின்
அந்தவந்த வன்னமெலா மாகுவளோ வம்மாஜை
அகரமுதல் வன்னமெலா மாகுவளோ யம்மாஜை.

1. வாய்ப்பான் முச்சங்க வண்டமிழ்சொல் தேமொழியாள் ஆப்பால் நிறமுடைய வாரணங்கா மம்மாஜை ஆப்பால் நிறமுடைய வாரணங்கே யாமாயின் ஆப்பாலி லேகருமை யடையாதோ வம்மாஜை ஐம்பாலி லேகருமை யடையாங்கா ணம்மாஜை.

2. ஆவிக் கழுதான செய்யதமி மூரணங்கு வாவிக் கமல மலர்முகத்த எம்மாஜை. வாவிக் கமல மலர்முகத்த ஓாமாயின் காவி கமலத்திற் காணுமோ வம்மாஜை கட்காவி கமலத்திற் காணுமே யம்மாஜை.

3. கோல்வளையா முவேந்தர் கொண்டதமிழ்த் தெய்வம் வால்வளைபோற் கண்டம் மருவினு எம்மாஜை வால்வளைபோற் கண்டம் மருவினு ஓாமாயின் வால்வளைமுத் தீன்றக்கா வெங்குவைப்பா எம்மாஜை வைப்புத்துப் புச்செப்பில் வைத்திடுவா எம்மாஜை.

4. தண்டாத் தமிழருஞ் சங்கத் தமிழ்மாதா வெண்டா மரைமேலே வீற்றிருப்பா எம்மாஜை வெண்டா மரைமேலே வீற்றிருப்பா ஓாமாயின் கோண்டாடு மன்னமெங்கே கோயில்கொள்ளு மம்மாஜை கோலத் திருநடையிற் கோயில்கொள்ளு மம்மாஜை.

எந்த மொழிக்கு மினைவி தமிழ்மாதா
செந்திரு மாமியுடன் சேர்ந்திருக்கா எம்மானை
செந்திரு மாமியுடன் சேர்ந்திருக்கா னாமாயின்
வந்திரு வருங்கடி வாழாரோ வம்மானை
வாழ்வ துலகில் வழக்கமில்லை யம்மானை.

6.

ஞற்றுத தெய்வமொழி முச்சங்கச் சீமாட்டி அங்கிப் புகழ்
வற்றுது பால்சரக்கும் வான்பசக்கா னம்மானை அங்கிப்
வற்றுது பால்சரக்கும் வான்பசவே யாமாயின்
மற்றுரோ பால்கற்று வைத்தார்கா னம்மானை
வள்ளுவர்முப் பால்கற்று வைத்தாரே யம்மானை.

7.

கொஞ்சம் மதுரமொழி கொண்டதமிழுக் கோமாட்டி
வஞ்சிக் கொடியிடையாள் மான்பிணைகா னம்மானை
வஞ்சிக் கொடியிடையாள் மான்பிணையே யாமாயின்
அஞ்சொற் கலையு மருங்கவளோ வம்மானை
ஆறுபத்து நான்குகலீ யருளினள்கா னம்மானை.

8.

சிருயிர்க்குஞ் தென்றற் செழுஞ்சிலம்பீற் சேமொழியாள்
ஆருயிரை நல்கு மருமருஞ்தா மம்மானை
ஆருயிரை நல்கு மருமருஞ்தே யாமாயின்
ஆருயிரை நல்கி யருளினள்கா னம்மானை
ஆயிரங் குந்தருபி ரருளினளே யம்மானை.

9.

சொல்லார்க்கு மஞ்சகம்போற் குருகைமயிற் சுந்தரியாள்
எல்லார் மளிப்பா ஸிரப்பவருக் கம்மானை
எல்லா மளிப்பா ஸிரப்பவருக் காமாயின்
இல்லாமை யாற்கவிஞ் ரேங்குவதே னம்மானை
ஏற்பதிழி வென்றவர்க ஸிரவார்கா னம்மானை

10.

குன்றிற் பிறந்ததமிழுக் கோலக் கொடியிடையாள்
அன்றெரியின் மூழ்கிவிலை யாடினள்கா னம்மானை
அன்றெரியின் மூழ்கிவிலை யாடினளே யாமாயின்
துன்றுசுடர் மேனியிலே சுட்டிலதோ வம்மானை
துட்டச் சமனார் நெஞ்சைச் சுட்டதுகா னம்மானை.

11.

வீடுதவஞ் செய்யதமிழ் மெய்ஞ்ஞான வேதவல்வி
ஏதின்மிசை நீரிலெதி ரேறினள்கா னம்மானை
ஏதின்மிசை நீரிலெதி ரேறினளே யாமாயின்
ஏலாச் சமணரெங்கே யேறினர்கா னம்மானை
என்னை யிரங்கழுவி வேறினர்கா னம்மானை.

12.

ஶராருஞ் தென்ன னிருஞ்சிலம்பி வேபிறந்த
ஶரார் தமிழ்மடஞ்சை சிற்றிடைச்சி யம்மானை
ஶரார் தமிழ்மடஞ்சை சிற்றிடைச்சி யாமாயின்
ஆரார்க்குப் பாலுண்ண வருளினள்கா னம்மானை
அருயிர்கட் கறிவின்பா வருளினள்கா னம்மானை.

13.

தென்னன் மணிக்கூடல் சேருஞ் தமிழரசி
சின்னஞ் சிறுத்தவிடைச் சேணிச்சி யம்மானை
சின்னஞ் சிறுத்தவிடைச் சேணிச்சி யாமாயின்
என்னென்ன நூலிமைக வீருவா னம்மானை
ஏராகு மோரெஞ் திமைதருவா னம்மானை.

14.

உரைவிவக்கம்

அம்மானையாவது மூன்று பெண்கள் கூடியிருஞ்து விளையாடுவதோர் விளையாட்டு. முதலாவது பெண் எடுத்துரைக்கும் பொருளில் இரண்டாவது பெண் வினா நிகழ்த்துவாள். மூன்றாவது பெண் அவ் வினாவிற்கு விடை கூறுவாள். இவ்வாறு உரையாடி விளையாடுவர். இதனை இங்காட்டிற் “கொக்கான் வெட்டுதல்” என்பர். திருவாச கத்திலுக் கிலப்பதிகாரத்திலுங் கலம்பகங்களிலும் அம்மானைப் பாட்டுக்கள் காணப்படும். விளைத்தமிழில் அம்மானைப் பருவம் ஒர் ஆறுப்பு.

(1) முதலாவது பெண் தமிழ்தெய்வம் பளிங்கு வடிவினள் என்று முதலிரண்டடிகளாலுங் கூறித் தனது அம்மானையை எறிந்து ஏந்துகிறன்.

இரண்டாவது பெண் நாமகள் பளிங்கு வடிவினளாயின் எல்லா வன்னமுங் காட்டுவனோ என்று வினா நிகழ்த்தித் தனது அம்மானையை எறிந்து ஏந்துகிறன்.

மூன்றுவது பெண் நாமகள் அகரமுதலாக வள்ள எல்லாவன்னமுமாகுவாள் எனச் சிலேடைப் பொருளால் அவள் வினாவிற்கு விடை கூறித் தனது அம்மாளையை ஏறிந்து ஏந்துகிறார். வன்னம் - நிறத் திற்கும் எழுத்திற்கும் சிலேடை.

(2) முதலாவது பெண் நாமகள் பக்ப்பால் பேர்லும் வெண்ணிற முடைய பெண்ணணங்கு என, மற்றவள் கூந்தல் கருமை நிறமுடையது உடம்பு வெண்ணிறமுடையது; எனவே பாவிலும் ஒருபகுதி கறுப்பாயிருக்கவேண்டும் அல்லது உவமையாகரதுள்ளபாள் 'ஆப்பாவிலே கருமை யடையாதோ' எனவினாவெழுப்புகிறார். மூன்றுவது பெண் அவள் கருத்துணர்ந்து ஆவென்பதை வியப்பிடைச் சொல்லாக்கிப் பால்-பகுதி என்னும் பொருளில்வரச் சிலேடையமைத்து ஐம்பரவிலே கருமையடையும் என விடைக்குறுக்கத்தால் பாவிலே ஒருபகுதி கறுப்புத்தான் என்கிறார்.

(3) முதலாவது பெண் தமிழனங்கு வாயிலிற் பூத்த கமலமலர் போலும் முகத்தினையுடையாள் என, மற்றவள் நாமகளின் திருமுகத்திலே இரண்டு குவளைமலர்போலும் திருங்கிளன் மலர்ந்துள்ளன. கமலமலர் முகத்திற்கு உவமையானால் அதிலே இரண்டு குவளைமலர் கரும் பூத்திருக்க வேண்டும். இல்லையேல் உவமை பொருந்தாது என்பாள் 'காவி கமலத்திற் கானுமோ' என, வினா எழுப்புகிறார். மூன்றுவது பெண் கமலம் என்னுஞ் சொல்லிற்குத் தண்ணீர் என்னும் பொருள் தோன்றக் 'கட்காவி கமலத்திற் கானுமோ' எனக் கறுமுகத்தாற் 'கண் போலுங் காவிமலர்கள் தாமரை மலரிலே பூத்திருக்க வேண்டியனவே' என விடைக்குறுக்கிறார்.

கட்காவி - கள்ளையுடைய காவிமலர்; கண்போலுங் காவிமலர்கள். கமலம் - நீர்; தாமரை. காவிமலர்கள் தாமரையிலே பூத்தல் இல்பொருளுவமை.

(4) முதலாம் பெண் தமிழ்த்தெய்வம் வெண்சங்கு போலுங் கண்டத்தினை உடையாள் என்கிறார். இரண்டாவது பெண் அவ்வாரூயின் அந்த வெண்சங்கு முத்தினுங் காலத்தில் அவள் அம்முத்தை எங்கே வைப்பாள் என வினாவிகிறார். மூன்றுவது பெண், 'தனது வாயாகிய பவளச் செப்பினுள் வைப்பாள் என விடையிறுக்கிறார்.

துப்புச் செப்பில் வைத்திடுவாள் என்றது, சங்கினும் முத்தைப் பவளச் செப்பினுள் வைப்பாள் என்னும் விடையைத் தருத்தோடு மூறுவாகிய முத்தையும் கலையுலகைச் சேமித்து வைத்த பவளம் போன்ற சிவந்த வாயினிடத்தே வைத்திருக்கிறார் என்னும் பொருளையும் சிலேடையாற்றிரும் என்க.

வைப்பு - சேமித்து வைத்தல். துப்பு - பவளம்; பவளம்போன்ற வாய். முத்து - சங்கினும் முத்து; முறுவல்,

(5) முதலாம் பெண் தமிழ்த்தாய் வெண்டாமரையேலே வீற்றி ரூப்பாள் என்கிறார். இரண்டாம் பெண் அவ்வாரூயின் அவளது அன்னம் எங்கே உறையும் என வினாவிகிறார். மூன்றுவது பெண் அது அவளது அழகிய நடைபிலே கோயில் கொள்ளும் என்கிறார். நாமகள் தாமரையிலுறையவே, அவளது வாகனமாகிய அன்னம் அவளைவிட்டு நீங்காது நடையிலேயமைந்த அழகே கோலமாக உறைந்த தென்பதும், நாமகள் தாமரையைக் கோயிலாக்கெள்ள அன்னம் அக்கோயிலின் நடைவாயிலில் எழுந்திருந்த தென்பதுஞ் சிலேடையாயமைந்த பொருள், சிவனுக்கு இடபழும், முருகனுக்கு மயிலும், திருமாலுக்குக் கருடனுங் கோயில் வாயிலிற் கொட்டமரத்துக் குப்பக்கத்தில் வைக்கப்படுதல்போல அன்னாங் தாமரைக் கோயிலின் வாயிலில் எழுந்திருந்ததென்க.

(6) முதலாவது பெண் தமிழ்த்தாய் தனது மாயியாராகிய திருமகளுடன் சேர்ந்திருக்காள் என்கிறார். இரண்டாவது பெண் அவ்வாரூயின் இவ்வுலகிலும் இருவரும் கூடிவாழாரோ என வினாவிகிறார். கல்வியுஞ் செல்வமுங் கூடியிராவோ? என்பது இவள் வினாவின் உட்குருத்து. மூன்றுவது பெண் மாயியும் மருகியும் மருவிவாழ்தல் உலக வழக்கில்லாத செயல் என்கிறார். கல்வியுஞ் செல்வமும் கூடியிருப்பதிருது என்பது இவள் உட்குருத்து என்க.

(7) முதலாவது பெண் நமது சங்கச் சீமாட்டி வற்றது பால் சூரக்குங் கசமதேனு என்கிறார். இரண்டாவது பெண் அவ்வாரூயின் அந்தக் காமதேனுவின் பாலைக் கறந்து வைத்தவர் யாரோ? என வினாவிகிறார். மூன்றுவது பெண் பாலுக்குப் பகுதி என்னுஞ் சிலேடைதோன்ற வள்ளுவர் முப்பால் கறந்து வைத்தார் என்கிறார்.

பால் - ஆவின்பால்; பகுதி.

(8) முதலாம் பெண் தமிழ்க் கோமாட்டி மாண்பிளைகாண் என்கிறார். இரண்டாம் பெண் அவள் மாண்பிளையாரின் கலையை அருளுவோ என்கிறார். மூன்றுவது பெண் அறுபத்துநாள்கு கலைகளை அருளினால் காண்பாயாக என்கிறார்.

கலை - ஆண் மானுக்கும் நால்களுக்கும் சிலேடை.

(9) முதலாம் பெண் தென்றற் கிலம்பிற் பிறந்த நமது தேபொழியாள் உலகத்துயிர்களை அருள் செய்து காக்கும் அருளுடையாள் என்கிறார். இரண்டாவது பெண் அத்தகையாளின் அவள் யாருடைய உயிரைக் காத்தருளினால் என வினாவிகிறார். மூன்றுவது பெண் ஆயிரங் குந்தருயிசை அருளியுள்ளாள் என விடைக்குறுக்கிறார்.

ஆயிரஞ் செங்குந்தரது உயிரைக் காத்த வரலாற்றைக் குயிற் பத்து 6-ஆம் பாட்டின் உரையிலே கூறினாம்.

ஆருயிர் - அரிய உயிர்; யாருடைய உயிர் எனச் சிலேடை தரும்.

(10) முதலாம் பெண் கிளிமொழியும் மயிற்சாயல்முடைய நம் அழகி இரப்பவர்க் கெல்லார்க்கும் ஈவாள்காண் என்கிறுள். இரண்டாம் பெண் அப்படியாயின் புலவர்கள் வறுமையால் ஏங்குவதேன்? என வினாவிகிறுள். மூன்றாவது பெண் அப்புலவர்கள் ஏற்பதிழிவு என்று இரத்தலீமேற்கொள்ளார்கள் அதுவே வறுமைக்குக் காரணம் என்கிறுள்.

(11) முதலாம் பெண் நமது கொடியிடையாள் எரியிடை மூழ்கி விளையாடினால் என்கிறுள். இரண்டாவது பெண் அவ்வாறு விளையாடினாளாயின் தீச்சுடர் அவள் திருமேனியிலே சுட்டிலதோ என்கிறுள். மூன்றாவது பெண் அவளது விளையாட்டுத் துட்டச் சமணர் மெஞ்சிலே சுட்டது என்கிறுள்.

சிவபெருமானுக்குப் பாண்டியன் அடித்து அடி அவருக்குப் படாது எல்லோர் முதுகிலும் பட்டவாறுபோல் நாமகள் தீயிடை விளையாடியதும் அவளுக்குச் சடாது துட்டச் சமணரைச் சுட்டெரித்தலாகிய திருவிளையாடலாக முடிந்தது என்க.

(12) முதலாவது பெண் நமது வேதவல்லி ஏட்டின்மேலேறியிருந்து ஆற்றி வெதிரேறி வந்தாள்காண் என்கிறுள். இரண்டாவது பெண் தமிழ்மகள் எதிரேறினாளாயின் அதற்கு ஏலாத சமணர் எங்கே ஏற்றன? என வினாவிகிறுள். மூன்றாவது பெண் அச்சமணர் தமக்கு ஏலாத காரியத்தை விட்டு ஏற்ற காரியஞ் செய்வாராய் எண்ணுயிரங் கழுவில் ஏற்னர்காண் என்கிறுள்.

நாமகள் நீரிலெதிரேறியதுபோலச் சமணருங் கழுவிலேறி எழுங் தருளினார்கள் எனச் சமணருக்கும் ஒரு வெற்றி கூறித் தனது விடையையும் வெற்றியாக முடிக்கும் மூன்றாமவளின் விடையைமுணர்க. ஏட்டின்மிசை யெனற்பாலது ஏடின்மிசை யெனக் குறைந்து நின்றது.

(13) முதலாவது பெண் தமிழ்மகள் சின்னாஞ் சிறுத்த இடையினை முடையாள் என்கிறுள். சிற்றிடைச்சி என்பதைச் சிலேடையாகக் கொண்டு இரண்டாமவள் நாமகள் இடைச்சியாயின் ஆருக்குப் பால் உணவு கொடுத்தாள் என்கிறுள். மூன்றாமவள் பால் என்பதைப் பகுதி என்னும் பொருளிற்கொண்டு உயிர்களுக்கு அறிவின் பகுதி களைக் கொடுத்தாள் என விடைக்குறிகிறுள்.

(14) முதலாவது பெண் சின்னாஞ் சிறுத்த இடையினை முடைய தமிழரசி தூரத்திலிருப்பவள் என, இரண்டாவது பெண், சேணிச்சிசெய்தற்கெழுப்பில் செய்பவள், எனப் பொருளமைத்துச் சேணிச்சியாயின் என்னென்ன வகையான நூலிலைகள் நூற்றுத் தருவாள் என வினாவிகிறுள். மூன்றாவது பெண் ஐம்பெருங்காப்பியங்களாகிய அணி கலன்களைத் தருவாள் என்னும் பொருள் தோன்ற ‘ஏராகு மோரைங்கிழுத்தருவாள்’ என்கிறுள்.

சத்திய ஸோகத்திலிருப்பவ ஓாதவிற் சேணிச்சி எனப்பட்டது. சேணிச்சி – தூரத்திலிருப்பவள்; நெய்தற்கெழுப்பில் செய்பவள். நூல் இழை – பஞ்சிலே நூற்றால் நூலிலை; நூல்களாகிய அணிகலன்.

இது இரத்தாட்சி மாண்டு தைத்தியங்களிற் பூசநாளிற் பாடப் பட்டது.

22. அலங்காரம்

மாசற்ற திங்கள் வதனமுஞ் சோதி வரிவிழியுங் தேசுற்ற செம்பவ எச்செப்பு ளாப்பில் திருக்கையும் பாசக் குலமறச் சென்னியிற் குட்டும் பதவினையுமாசெப்பட் டேனன்னை யேயினிக் காட்டி யருஞ்சியே. 1.

காரஞ்சு கூந்தலுஞ் கேலஞ்சு கண்ணுங் கதிர்மதியின் சீரஞ்சு நேற்றியும் வேயஞ்சு தோனுமென் றீயவினை வேரேஞ்சு லுன்றி மிதிக்குஞ் சரண விரைவலருமாரஞ் சிளாநகையுங் கண்ணுநீங்கினே எல்லல்களோ. 2.

நாட்கோண்ட சோதி மதிகய லெள்ளாஙல் லாடிதுப்புத் தாட்கோண்ட தாமரை மோட்டே தடித்துத் தளிக்கதலி கேட்கின்ற வள்ளை கிளர்தளிர் காட்டிக் கிறிபறித்தே ஆட்கோண்ட வம்மைக்கு மூவேற் வழியு மடிமைகளோ. 3.

வந்தாயென் னுவில் வதிந்தாய் பலமது ரக்கவிகள் தந்தாய் தருகின் றனைதரு வரட்ட லந்தளர்ந்து நொந்தாலு முன்றன் ரெழும்பு மறவேன் நுனிக்குங்கன் னாற் சிங்தா மளியே யழியாத ஞானச் செழுஞ்சுடரே. 4.

கோடாத கல்விச் செழும்புனற் குட்டத்தி வேசுவைம்
வாடாத வெண்டா மரைமல ரேமல ரின்மணமே
ஒடாத ஞானக் கலைமதி யேயுற வேயுபிரே
பிடார் செழுங்தமிழ்த் தாயே யடைக்கலம் பேணுகவே. 5.

ஓன்றிற் படிக மணிமாலை யொன்றினி லேயுரைநால்
வென்றிக் கரங்க ரிரண்டிஸில் மங்கல வீணையழ
கொன்றித் ததும்பி யொழுகு முகத்தி லுயர்கருணை
மன்றத் ரிருவடிக் கோத நூபுர மன்னிடுமே. 6.

உள்ளத்தி லோரோளி தோன்றிட முற்றுற்று கோக்கியக்கால்
வள்ளக் கமல முகமுங் குளிர்ந்த வரிவிழியும்
வின்ளக் குழுத விதழ்கள் விரிய விளங்குகின்ற
கள்ளத் திருக்கை யுங்காட்டிப் பின்னர்க் கரங்திடுமே. 7.

நின்திக்குங் காலை மணிமுடி வெற்றிச் சிலைகானுதல்
பங்கத் திருக்கற நோக்குங் குவளை பவளவிதழ்
புந்திக்கு வின்பம் பொலியுங் திருக்கை பொன்னுருவங்
கந்தத் திருவடித் தோன்றுமொவு வொன்றுய்க்குதிர்விழிக்கே. 8

கண்ணினை மூடிக் கருத்தை விறுத்தக் கறையிருள்போய்
விண்ணினைடை யன்னதோர் மின்னற் கொடி.யொன்று மேவும
றண்ணளி மாமதி தோன்றுமத் தண்மதி யூதிரண்டு [திற்
கண்ணினை தோன்றச் சிறுகை தோன்றிக் கரங்திடுமே. 9.

தாவென் றிரங்கு திருமுன்ன ரேதண்ட னிட்டுசின்றுல்
வாவென் றமைத்து மடிமீ திருத்தி வருடியணைத்
தாவென்று வாயைத் திறவென்றஞ் ஞானப் பசியாங்கிப்
போவென்று புத்தமு தீவா எருங்தமிழ்ப் புங்கொடியே. 10.

பாலைவன் றேபணிக் கும்மொழிக் கன்னி பசங்தமிழ்ச்சொல்
நாலைபன் றேயுயிர்க் கூட்டுந் துடியடி துண்ணிடையாள்
வேலைவென் றேவிளங் கும்மிழி சங்களி மென்கரத்து
மாலையன் றேயுல் கேழுக்கும் ஞானம் வழங்குவதே. 11.

பத்தகத் தேயுடை யார்தொழுங் தண்டமிழ்ப் பாவையுயிர்க்
தொத்தகத் தேயிருள் கூட்டுனுங் தெய்வக் குலவிளாக்கம்
நத்தகத் தேயுமு தாயோளிப் பாள்ளளி னக்கரத்திற்
புத்தகத் தேபொரு னாலும் பொருந்திப் பொவிகின்றவே. 12.

அங்கோட்டுத் தென்னம் பொருப்பினிற் ரேன்றி யகத்தி
தங்கோட்டங் தீர்க்கத் தமிழருள் செய்த தனிமுதல்வி [யனார்
பைங்கோட் டிளவே யினைமலர்க் காந்தள் பயிலுகின்ற
செங்கோட் டியாழிலன் றேயிசையேழுஞ் செனிக்கின்றவே. 13.

சோல்லப் பனைச்சிலைத் தோணியி லேற்றிவன் றேண்டனுக்காய்
நல்லப் பனைச்சங்கு போக்கிய தண்டமிழ் ஞானவல்லி
கல்லப் பனுவற் கலைமதி மாமுகத் தேகனிந்த
சேல்வச் சிரிப்பிலன் றேயுயி ரின்பஞ் சேழிக்கின்றதே. 14.

நஞ்சவேம் பும்படி வார்த்தை வழங்கிக்கைங் நாகமுடைங்
தஞ்சிவேம் பும்படி பார்த்தவள் தண்டமி மாரணங்கு
வஞ்சிவேம் புந்தோடி துண்ணிடை யாண்மலர்த் தாளணியுஞ்சு
சேஞ்சிலம் போசையி லேசோல் லுலகஞ் சேறிகின்றதே. 15.

ஆங்காரங் கோப மழுக்கா றவாவு மடக்கியுள்ளே
நீங்காது நின்ற கருணைப் பிராட்டிவேண் ணீற்றழகி
பூங்கா வனப்பொதி யப்பொருப் பாள்போன் னடிப்போலியு
மோங்கார நூபுரத் தேசோல் லுலக முதிக்கின்றதே. 16.

நேய மலிந்தவர் நெஞ்சகத் தாமரை மேனிமிரங்த
தூய் சுடருந் வாய்நின்று பண்டு துடக்குமிருள்
ஓயு வருளு முரைமகள் மேனி யுடையிலன்றே
ஆய கலைக னாறுபத்து னாஞ்கு மமர்கின்றவே. 17.

புன்மாலை யாக்கைப் பிணியை யில்லாமையைப் போக்கியிசை
நன்மாலை குட்டிடு சேந்தமிழ் நாயகி நங்கமுத்திற்
போன்மாலை முத்து மணிமாலை பூமலர் மாலையிலே
சோன்மாலை யாறிரண் டேட்டுமேந் நாஞ்துலங்கிடுமே. 18.

துயிலாரு மென்மோழிக் கோவ்வைச்சேவ் வாய்க்குங் குமக்கழைத்
மயிலாருஞ் சாயன் மதலை முதலை தரவழைத்த [தோள்
வெபிலாரும் மேனிவேண் டாமரை யாட்டி வியன்கருஜை
அபிலாரு நாட்டங்க ளெண்ணு மெழுத்து மருள்கின்றவே. 19.

ஐவாத முத்தமிழ்க் கற்பகத் தேசவை யூற்சொற்பு
நாவா லேடுத்தன்பு நாராற் ரூதீத் நறுந்தோடைகள்
மாவார மாயனி செந்தமிழ்க் கந்தி வாய்மலரிற்
சாவாத முவா மருந்து போருந்தித் தழைக்கின்றதே. 20.

மான்னை கண்ணி மயில்னை ஈயன் மலிலினா்
தான்னை தெய்வப் பிடிந்னை யோட்டுக் குனிந்னையிற்
நேன்னை செந்தமிழ் நூன்னை சீர்ந்னை சேர்ந்தியலும்
பாந்னை நல்ல வுறைந்னை யெல்லாம் பாபில்கின்றவே. 21.

ஒல்காப் பெரும்புகழ்ப் பேராசிரிய னுரைவுகுத்த
தோல்காப் பியப்போருப் குத்திரம் போற்கருங் கும்மிடையாள்
பல்காப் பியப்பனு வற்பேரு மாட்டி பதவனையே
எல்லா வுபிர்க்கு மறிவுக் கறிவா யிருப்பதுவே. 22.

ஏழோன்று பல்பிறப் புக்கு முடனு யிருந்தெனகக்
காழோன் றிருட்கங்குல் போக்கிடக் கல்வி வழிதிறந்து
வாழென்று வைப்பாள் முகத்துக்குத் தோற்று மறுகியன்றே
தாளொன்றி ஸின்று வனவாசஞ் செய்திடுந் தாமரையே. 23.

மந்தர நட்டு மதித்துழி வந்த மறுதலைகள்
வந்து கலந்தன வாள்விழி னோக்கம் மனவிருளைச்
சிந்திய விந்துரு நாதச் சிலம்பணி சேவடிகள்
அந்தமி லாப்பர மான்த வெள்ள மருள்கின்றவே. 24.

அம்மா தவச்சோல் லரசர்மெய் வாக்கி லமர்ந்திருந்து
வெம்மா சணம்பற்று மப்புதி மைந்தன் விடமகற்றி
மெய்வாம் வருளிய வற்புத்த் தால்வெண் கமலமலர்
அம்மா வுன்வாய் மொழிபுத் தழுதென்ப தறிந்தனமே. 25.

சிருங் திருவு மறிவு முருவுங் திசைக்களைட்டும்
பேரும் பெருந்தும் ளெண்டுதி ரேல்ளன்று பேணுமினே
நீரும் நெருப்பு மறியத் தன் னுண்மை நிறுத்திவைத்துப்
பாரும் விசம்பும் பணிக்கும் பசந்தமிழ்ப் பாவைவயையே. 26

செய்வினை தாக்குக துன்பங் தெறுக திருந்தலர்கள்
லாவினை யாற்றுக நாடலர் தூற்றுக நானசையேன்
பொய்வினை போக்கு முன்தருள் நாவினிற் பொய்த்துபேல்
உய்வினை யில்லைப் பெருமாட்டி நாவி லுறைகுதியே. 27.

பொருளில்லை யேனும் புகழில்லை யேனுமெய்ப் போதமருள்
தெருளில்லை யேனும் வலியில்லை யேனுஞ் சிறிதுமஞ்சேன்
இருள்ளல் கீக்கி யெழுமையுங் காக்கு மீளங்கொடியே
அருளில்லையே லஞ்சவை னஞ்சிடா தென்னை யாண்டருளன்.

கோத்த வுடல சிலைதளர்ந் தாலுங் கொடும்பினியா
லேத்து சியம சிலைதளர்ந் தாலு மெழுபிறப்பும்
புத்துள் விருந்து பயனருள் ஞானப் பொலங்கொடியே
நாத்தள ராவரங் தாதுமிழ் பாடி நலம்பெறவே. 29.

ஷுவில் வறுமை வரினும் பொல்லாத பினிவரினும்
மேவு முடலங் தளரினும் வேறு தயர்மிகுனும்
ஆவி தழைக்க வருன மழுதத் தமிழனங்கே
பாவில் வறுமை மருவாத திருவருள் பாலிப்பையே. 30.

அழியாத செல்வ மவியாத ஞான மஹிவிளக்கம்
ஒழியா தெழுபிறப் புந்தொடர் வைப்புயிர்க் குற்றதுகீரை
கழியாப் பிறவி கழிய வருந்துங் கலைமருந்து
சழியாக் கடலழு தெந்தமை யாள்தமிழ்ச் சுந்தரியே. 31.

உரைவிளக்கம்

உரைவிளக்கம்

நாமகளின் அழகினைக் கூறுவது அலங்காரம்.

(1) மாசு அற்ற திங்கள் - களங்கமில்லாத சந்திரன், வரி - செவ் வரி, தேசு - ஒளி, பவளச் செப்பு - பவளம்போன்ற வாய்.

(2) தீயவிளை அதன் வேராகிய ஆணவ மலத்தோடுமெஞ்ச மிதிக் குஞ் திருவடிகள் என்க. ஆணவமலத்தின் வலி கெடுத்தலின் ஊன்றி மிதிக்கும் என்றார். ஆர் - முத்து, ஆரம் என்ற பாலது ஆர் எனக் குறைந்து நின்றது.

(3) நாட்கொண்ட சோதிமதி - பதினாறு நாளும் சிரம்பிய முழு மதிபோலும் முகம், கயல் - கயல்போலுங் கண்கள், எள்ளு - எள் னுப் பூப்போலும் மூக்கு, ஆடி - கண்ணுழிபோலுங் கண்ணங்கள், துப்பு - பவளம்போலும் வாய். தாமரை - தாமரை மொட்டுப்பேர் லுங் தனங்கள். தடித்து - மின்னல்போலும் இடை, தனிக்கதலி - ஒப்பற் ற கதலிபோலுங் தொடைகள். கேட்கின்ற வள்ளை - வள்ளை போலுங் காதுகள், கிளர் தளிர் - தளிர் போன்ற மேனி, கிறி - பொய். ஈண்டுப் பொய்ம்மாய வாழ்வைக் குறித்தது. மூவேழ்வழி - இருபத்தொரு தலைமுறை.

(4) நுளித்தல் - உற்றாய்தல். புலவோர்களால் ஆராயப்பட்ட நல்ல நூல் களை அணிகலனுக்கடைய சிந்தாமணி போன்றவேள் என்றபடி.

(5) குட்டம் - குளம், பிடு - பெருமை,

(6) மன்றல் - வரசனை, நாதம் - ஒலி, நூபுரம் - சிலம்பு,

(7) அருள்செய்தற்கு நாமகளின் திருவருவங் தோன்றி மறையும் அதிசயத்தைக் கூறுகின்றது இது. வீள்ள - மஸர, முகமும் விழிகளும் மலரக் குழுதவிதழ்கள் விரியத் திருநகையுங் காட்டிக் கரங்கிடும் என்க. தன்னுள்ளத்தைக் கொள்ளைகாள்ளவிற் கள்ளத்திருந்தை என்றார்.

(8) நாமகளின் திருவருவங் தோன்றுமதிசயத்தை மேலே கூறிய மையாது இன்னுங் கூறுகின்றார்.

(9) இதுவுமது.

(10) இதனாலே நாமகள் தமக்கு மெய்ஞ்ஞான வழுதுடியமைக்குறுகின்றார்.

(11) தமிழ், படைப்புக்காலத்துத் தோன்றிய மொழியாதவின் 'பசந்தமிழ்ச் சொன்னுலை அன்றே உயிர்க்கூட்டும்' என்றார். துடியடி நுண்ணிடையாள் - உடுக்கையை அடித்து ஒதுக்கிய நுனுகிய இடையையுடையாள். ஏழு உலகிற்கும் ஞானங்களைய வழங்குவது நாமகளின் திருக்கரத்திலுள்ள மந்திரமணிமாலை யென்பது இதனாற் கூறப்பட்டது.

(12) பத்து - அன்பு. உயிர்க்கு ஒத்து அகத்தே இருள் கூட்டு னுங் தெய்வக் குலவினக்கம் - உயிர்களொடு பொருந்தி உள்ளத்தே யமைந்து ஆணவமலவிருளை உண்ணுகின்ற தெய்வப்பேராளி விளக்கம். நந்து அகம் - விரும்பித் தொழுவார் உள்ளம். நனினம் - தாமரை. நாமகளின் திருக்கரத்திற் பொலிகின்ற புத்தகத்திலே அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு பொருள்களும் பொருந்தி உள்ளன என்பது இதனாற் கூறப்பட்டது.

(13) அங்கோட்டுத் தென்னம் பொருப்பு - அழகிய சிகரங்களை உடைய பொதியமலை. அகத்தியனுர் தங்கோட்டம் - வடமொழிப் புலவர்களோடு புலந்து விண்ற அகத்தியனுரின் மனக்கோட்டம். வேய் - மூங்கில் போலுங் தோள். காங்தள் - காங்தள் போலுங் கைவிரல்கள். தோளின்மேற் சார்த்தப்பட்டுக் காங்தள் போலுங் கைவிரல்களாற் பயிலப்படும் யாழ் என்க. செங்கோட்டியாழ் - நால்வகையாழிலொன்று. நாமகளின் யாழிலிருந்து இசைத்தமிழ் தோன்றிய தென்பது இதனாற் கூறப்பட்டது.

(14) சொல் அப்பன் - நாவுக்கரசாகிய அப்பர் சுவாமிகள். சிலைத் தோணி - கல்லாகிய மரக்கலம். வன்றெண்டன் - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். சிலைத்தோணியி லேற்றியதுந் தாது போக்கியதுமாகிய வரலாறுகளைப் பெரியுராணத்தாலறிக. கல் அப்பன் - சிவபெருமான். சங்கு - தாது. தண்டமிழ் ஞானவல்லி - தண்டமிழ்த் தெய்வமாகிய ஞானக்கொழுந்தினது. அப் பனுவற்கலை கல்லும் மாமதி முகத்தே களிந்த - அந்த ஞான நூற்கலையைச் சொல்லுகின்ற முழுமதிபோன்ற திருமுகத்திலே களிந்திருக்கும். செல்வச் சிரிப்பில் உயிரின்பஞ் செழிக்கின்றதே - புன்முறுவலிலே உயிர்களது பேரின்பம் பொலிகின்றது. சிவத்தினது திருவருட் சத்தியிலைலே உயிர்களிடத்து ஞான வணர்ச்சி தோன்றும். அந்த ஞானக்கலையை உயிர்களிடத்துக் கொட்டுகிறது. அவனது திருமுகம் ஞானக்கலையை உயிர்களுக்கருளும் அருள்நோக்கமும் புன்முறுவலும் மூத்துக் களிக்கிறுக்கும். அம்முகமதி மண்டிலத்தைத் தியானத்திருத்தி நோக்க,

அது, ஞானக்கலையை அருளிச்செய்யும், இதனை, ‘அப்பனுவற் கலை கல்லூம் மாமதி முகத்தே கனிந்த செல்வச் சிரிப்பிலின்றே உயிர் இன்பஞ் செழிக்கின்றது.’ என மிகநுட்பமாக ஆசிரியர் சொல்லுகின்றார். கல்லூம் – சொல்லும்.

(15) நஞ்சவெம்பும்படி வார்த்தை வழங்கியது:- திருநாவுக்கரசு நாயனார் ஒருமுறை அப்புதியடிகளின் திருமாளிகைக்கு ஏழுந்தருளி வரார். அப்புதியடிகள் நாயனாருக்கு அழுது படைத்தல் வேண்டித் தமது பின்னோகளில் மூத்த திருநாவுக்கரசை வாழைக்குருத்துக் கொணருமாறு தோட்டத்திற்கு விடுத்தார். அவர் இலை கொய்கையிற் பாம்பு தீண்டப்பெற்றார். ஆசிறுஞ் சுவமிகளுக்கு அழுது கொடுக்க வேண்டு மென்னுமாசையால் விடமேறுமுன்னாக ஒடிவங்கு இலையை விட்டிற் போட்டு விழுந்தனர். இதையறிந்தால் நாயனார் அழுது கொள்ளாரோ என்னியை அப்புதியடிகள் இறந்த உடல்தை மறைத்து வைத் துவிட்டு, நாயனரை அழுதுசெய்தருளுமாறு வேண்டினர். நாயனார் அங்கே நடந்தவற்றைத் திருவருளால்தான் இறந்த உடல்தைச் சிவாலையத்துக்குக் கொணர்வித்து “ஓன்று கொலா மவர்” என்னும் திருப்பதிகம்பாடிப் பின்னோகையை உயிர்ப்பித்தனர் என்றவாறு.

கைந்நாகம் - யானை. கைந்நாகமுடைந்து அஞ்சி வெம்பும்படி பார்த்தது:- திருநாவுக்கரசு நாயனரைக் கொல்லுமாறு சம்மணாகிய பல்லவ அரசன் யானையை விடுப்ப, நாயனார் “கண்ணவேண் சந்தனச் சாந்தும்” என்னுங் திருப்பதிகமோதி யானையை அஞ்சி யோடாச் செய்தனர் என்பது. வஞ்சி வெம்புந் துடி துண்ணிடையாள் - வஞ்சிக்கொடி ஒப்பாகாமைக் கிரங்கி வெதும்புதற்குக் காரணமான உடுக்கை போலும் துண்ணியை இடையை உடையவள். நாமகளின் திருவதிச் சிலம்பினின்றும் எல்லாவோசைகட்டும் மூலமாய் இயற்கையாய் நிற்கும் ஒங்கார வோசை கேட்கப்படுதலிற் ‘செஞ்சிலம் போசையிலே சொல்லுவதை செறிகின்ற’ தோன்றார். ஒங்கார வோசையாவது அ, உ, ம் என்னும் மூவோசைகளை ஒடிக்கிய “ஓம்” என்னும் பிரணவ நாதம். ஒருவன் மூடியிருந்த வாயைத் திறக்கும்போது அகரவோசை பிறக்கின்றது. அத்திறந்த இதழ்கள் சிறிது குசிய உகரம் பிறக்கின்றது. வாயை மூழுவதும் மூட மகரமெய் பிறக்கின்றது. இவற்றிலிருந்து ஏழுத்துக்களெல்லாம் முயற்சி வேறுபாட்டாற் பலவாக விரிகின்றன. விரிந்த அவ்வெழுத்துக்களினாலே சொல்லுவதை அமைக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறு ஒங்கார ஒசையினின்றுஞ் சொல்லுவதை தோன்றுமென்க. அதன் விரிவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

(16) “கண்ணினை மூடிக் கருத்தை நிறுத்தித்” தியாளிக்கும்

ஆசிரியருக்குச் செஞ்சிலம்போசை கழிபேரின்பாந் தருதலினாலே இப்பாட்டிலும் அதனையே சொல்லி யின்புறுகின்றார்.

(17) நேயம் - உள்ளன்பு. தூய சுடர் உரு - தூயமை பொருந்திய ஞானகுரிய வடிவம். பண்டு துடக்குமிருள் - அநாதியே தொடர்ந்த ஆணவமலவிருள். ஓய - ஆணவமலவிருள் தன் வலி கெட்டு அடங்க. நாமகள் உடுத்திருக்கும் வெண்பட்டாடையிலே அது பத்துநான்கு கலைகளும் அமர்கின்றன என்றவாறு.

(18) புன்மாலை - ஆன்ம அறிவை மறைக்கும் மயக்கத்தை. யாக்கைப் பினியை - உடற் பினியை. இல்லாமையை - வறுமையை. உயிர்ப்பினியாகிய மயக்கத்தையும், உடற்பினியாகிய நோயையும், வறுமையையும் போக்கிப் புகழாகிய நல்ல மாலையைத் தந்த நாயகி என்க. சொன்மாலை ஆஸ்ரிண்டெட்டு - தொன்னாற்றுவகைப் பிரபந்தங்கள். நாமகளின் கழுத்திலுள்ள பொன்மாலை, முத்து மணி மாலை, பூமாலைகளிலே தொன்னாற்றுவகைப் பிரபந்தங்களுக்கு துலங்குகின்றன என்க. என்றது; செந்தமிழ்ப் புலவர்கள் பல்லோராலே பாடியனியப்பட்ட பிரபந்தங்கள் பல தமிழில் உள். அவை உள்ளமுருகை மெய்யன்போடும் பாடப்பட்டனவாதவின் என்றைக்கும் அழியாதன. அவை யெல்லாம் அவ்வப் புலவோர்களால் நாமகளின் திருக்கழுத்திற்கு அணிகலனாக அணியப்பட்டனவாதவின், ஏனைய மாலைகளின் மேலே எப்பொழுதும் விளங்கித் தெரியுமென்ற வாறு. இவ்வாறு பலவேறு மாலைகளையெல்லாம் புணர்ந்துள்ள நாமகள் தனது மெய்யடியாராகிய ஆசிரியருக்கும் ஒரு மாலை சூட்டுகிறார் அது இசைநன் மாலை என்க.

(19) மதலை முதலை தரவழைத்த வரலாறு:- சுந்தரஸூர்த்திநாயனார் சேரமானைக்காணச் செல்லும்போது ஒரு வீட்டில் மங்கலமூம் ஒரு வீட்டில், அமங்கலமூம் கண்டு ஈதென் ஸோயோவென, அவர்கள் ஜங்கு வயதான இரு சிறுவர்கள் ஏரிக்குச் செல்ல ஒருவளை முதலையுண்டது. ஒருவன் மீழுத்து வந்தான். இறந்தவன் வீட்டில் அழுகை கேட்கிறது. மற்றவனுக்கு இன்று உபநயனம் நடக்கின்றது என்னர்கள். நாயனார் அவர்களோடு ஏரிக்கரையை அடைந்து திருப்பதிகமோதி முதலையுண்ட பின்னோகையை அழைத்துப் பின்னோக்கு உபநயனமுன் செய்வித்தார் என்பது. சூபிலபோலும் இரியை மொழியும், கொவ்வைக்களி போலுஞ் சிவந்த வாயும், குங்கும மணிந்த மூங்கில் போலுங் தோன்களும், மயில்போலுஞ் சாயலும், வெயில் போலும் மேனியும், உடைய வெண்டாமறை யாட்டி. மதலை முதலை தரவழைத்த வெண்டாமறை யாட்டி. எனக்கூட்டி யுரைக்க. வியன் கருணை - பரந்த கருணை. வெண்டாமறையாளின் இரண்டு திருவிழிகளும் எண்ணீண்யும் எழுத்தையும் அருளுகின்றன என்றவாறு. எனவே, உலகிற்கும் அவை கண்ணெனத் தகும் என்க.

(20) ஒவாத - கொடுத்தல் ஒழியாத - முத்தமிழாகிய கற்பகதரு விலே சொற்களாகிய பூக்களை நாவாகிய கையாலெடுத்து அன்பாகிய நாளிலூற் ரெடுத்த நுழமணங்கமழும் மாலைகளை மேலான அணிகல கை அணிந்த செந்தமிழ்ச் சுந்தரியின் திருவதரத்திலே இறவாமை யையும், மூவாமையையுந் தரும் அமுத சஞ்சி பொருந்தித் தழைக்கின்றதுள்ளக்.

(21) மருண்ட நோக்கம் பயிலுதற்கு மாண்கள் சென்றடைதற் கேதுவாகிய கண்களையும், மென்மைத்தன்மை பயிலுதற்கு மயில்கள் சென்றடைதற்கேதுவாகிய சாயலினையும் உடைய கலைகளாது தனி நடைள்ளங்க. சாயல் - மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஜம் பொறியானும் நுகரப்படும் மென்மை. மலரிலனாந் தான் அடை தெய் வப் பிடி நடை ஓட்டுங் தனிநடை - மலரிலிருக்கு வினையாடும் அன்னம் நடைபயிலு மென்னத்தாற் ரூனே சென்றடைதற்குக் காரணமான, தெய்வயாளையின் நடையை வென்று துரத்திய ஒப்பற்ற தனிச் சிறப்புடைய அழுகு நடை. தேன் அடை செந்தமிழ் - தேன் இனிமை பயிலுதற்குச் சென்றடைதற்கேதுவாகிய செந்தமிழ். நூல் நடை - நூல் நடக்கு முறைமை, சீர்நடை சேர்ந்தியலும் பாகடை - சீர்கள் சேர்ந்து நடக்கும் பாமுறைகள். நல்ல உரைநடை - நல்ல உரைநடை முறைகள். நாமகளாது தனிநடையிலே தூல்நடை பாநடை உரைநடைகள் எல்லாந் தக்தமக்குரிய நடைமுறைகளைப் பயிலுகின்றன என்க.

(22) ஒல்காப் பெரும் புகழ் - குறையாத பெரிய புகழ். பேரா சிரியாலே உரைவகுக்கப்பட்ட தொல்காப்பியச் சூத்திரங்கள் போலச் சுருங்கிய இடையை உடையவள் என்க. நாமகளாது திருவடிகள் எல்லாவயிர்களுக்கும் இயல்பாகவள்ள சிற்றறிவை விளக்கும் மெய் யறிவாமென்க.

(23) காழ் - குற்றம். காழ் ஒன்று அக இருட் கங்குல் - குற்றம் மலிந்த மன இருளாகிய பேரிருள். மறுகுதல் - மனங் குழிம்பு தல். வனம் - ஸீர். கலைவாணியின் முகத்துக்குத் தோற்று மனங்குழம்பிய தாமரை ஸீர் நிலையிலே ஒரு தாளிலே நின்று தவஞ் செய் கின்றது என்றவாறு.

(24) மதித்தல் - கடைதல். மறுதலைகள் - ஒன்றற் கொன்று மாறு பாடாயுள்ளன. அவை நஞ்சும் அமுதுமென்க. அமுது வெள்ளை விழிக்கும் நஞ்சு கருவிழிக்கும் உவமம். வின்துருநாதச் சிலம்பு - வின்து வின்து வட்ட வடிவத்தையும் பிரணவ நாதமாகிய இயற்கை யொலியை முழுடைய சிலம்பு. சேவடிகள் சிவஞானத்தை அருளுதலினுலே பேரின் பங் தருவன வென்க.

(25) மாதவச்சொல் அரசர் - திருநாவுக் கரச்நாயானர். திருநாவுக்கரசு நாயனார் அப்பூதியடிகளின் மைந்தன்து விடத்தை அகற் றிய வரலாறு இவ்வலங்காரத்துப் பதினைந்தாஞ் செய்யுளிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

(26) கீரும் கெருப்புமறியத் தன் உண்மை நிறுத்திவைத்தது - திருஞானசம்பந்தப் பின்னையார் பாண்டியன் முன்விலையிற் ரிருப்பதிக் கெழுதிய திருவேட்டை வைகையாற்றிலும் கெருப்புலும் இட்டு எடுத்துச் சமணரை வாதில் வென்று சைவத்தை நிறுத்தி வைத்தது.

(27) செய்வைனா - பல நிறப்புக்களிலுள் செய்த இருவிளைகள். தெறுதல் - அழித்தல். திருந்தலர் - பகைவர். உலக போகங்களை ஒறுத்துச் சிவபோகத்தை விரும்பிக் கலைவாணியை இடையஞ்சுது வழிபடுதல் கண்டு ஊரலருண்டாயது.

28, 29, 30, 31 ஆம் செய்யுள்களின் பொருள் வெளிப்படங்.

23. இழந்தவை கோண்டு வளம்பெற வாழ்வோம்

தேவிலும் பாலிலும் தெள்ளிய வழநிலும்
காளிலுங் கேட்டிலுங் கழுதிலு மிலிக்கும்
அந்தமில் போடுவாயும் அருவையும் கெழுமிய
செந்தமிழ் நாட்டுச் சிரிய மக்காள் !
நாக்கடிப் பாக வாய்ப்பறை யறைந்து
சட்டிலுக கட்டுவர போற்றிக் கேள்வின !!
முந்திய விளைதலி முதல்வர் தழுளாற்
நந்தவர் போதியிலில் வந்தவ தரித்து
நாதவ நாவில் மழிமிசுக் கீட்டந்து
தீது புலவர் நாவிலி ராடித்
தீட்டிய செந்தமிழ் ஏட்டிலிர் நவர்ந்து
சான்தே மூன்றாத் தன்நடை பழகித்
தேவநேய் நாவிற் சேலுமோழி பொறுக்கி
மனிநகர் சேர்போன் மாடக் கூடல்
அளிநீகர் சங்கத் தரியலை யேறி
முடியுவட வேந்தர் அடியறை பிபக்

குறுநல மன்னர் கிறுதொற்றில் புரிய
வளமலி தெய்வத் தமிழக மன்றியும்
இயறும் புறழும் தசிரிசேன் யுலாவ
ஆரிய மாதி யயன்மோழி மடவார்
ஸ்ரீய பணிவோடு சேவா பாவ
முழுதர சாவாட முத்தமிழ்ச் சேல்வி
இனாமையும் இனிமையும் வளமையும் புதுமையும்
பழையையும் கெழுமிய பைந்தமிழ்ப் பிராட்டி
ஜமிகு நீங்கள் அகட்டில்வை யாதேயை
வையகந் தீந்ற வள்ளுடமிழ் மாதா
நாப்புடை பேயர் நாவிலை மகைத்த
நாப்புடை வார்க்கைக் கலைப்பேரு மாட்டி
தொன்னை நலமிழந் நீங்கைமிக் கூர
வாடிய முத்தெள் மூலிய மளத்தெள்
அடிய எளத்தெள் ஒருப்புடை யோதுங்கிக்
கள்ளீர் வடித்துக் கலங்களை விருப்ப
நாங்கள்,
இன்றுயிரி ரன்ன அன்னையை மறந்த
நாசித் துணையிலும் நாக்கு யூலியிலும்
பேசி மயக்கும் பேண்களை விரும்பி
அவர்தநம்,
வேல்விழி யுநட்டிலும் வெளிப்புற மாநட்டிலும்
பேளுடைக் குலுக்கிலும் மேளி மிலுக்கிலும்
அந்போருட் பெருக்கிலும் ஜயகோ வழுந்த
வறிவழி சாவ்வேர் வெந்தொடு சிறந்த
சாதியும் விட்டேற் சமயறந் கெட்டேற்
மானறு மழிக்கோற் வலிமையு மிருந்தோற்
வாய்மோழி நுறந்தோற் வரைவது மறந்தோற்
ஊனுவை நிரிந்தோற் உடைவை பிரிந்தோற்
பல்லோர் நகைக்கம் பயனிலை புரியும்
போல்வை மாந்த ஏர்மிலு முன்றோ ?
மாதா வாஞ்த மாதித் வாஞ்கிக்
கோதூ எக்டெய் கொடுவைய ராதேர்;
வாய்மோழி பழுதம் வாந்தெலை வளர்த்த

இழங்கவை கோண்டு வளம்பேற வாழ்வோம்

143

தாயவள் வருந்துதல் தகுமோ ! தகுமோ !!
பெற்றவ விருக்கப் பிரத்தைய் பேணியள்
பற்றவ ராகுத றைமோ ! றைமோ !!
பிடுடை யன்ஜை பெருந்துயர் கண்டும்
முடரின் மறத்தல் முறையோ ! முறையோ !!
போதனை தங்குதையைப் போற்ற வளர்த்தவள்
வேதனைப் படுதல் விந்யோ ! விந்யோ !!
போனது போக மேலேற புரைப்பெள்
விற்மின் விற்மின் எழுமின் எழுமின்
நாடுமின் ஒருங்கு கூடுமின் கூடு
எழுமையுந் தோட்டும் விறுமிய வள்புடன்
எங்கை வளர்க்கும் அம்மையைத் துக்கிக்
கன்னீர் துடைத்துக் கநிர்முகங் நிருத்தி
அன்புந் ராட்டி வென்கலை புனைந்து
போய்யா நெஞ்சுப் போற்பெறுங் கோயிலிற்
கேங்காப் பியாவூங் கூட்டத்தலி சிருத்தி
வள்ளுவர் முப்பால் மனிழுடி தூடித்
தெள்ளிய வார்புந் நீருமிக் கோவையும்
வளையுங் குறையு மனியே கலையுங்
சேரன் சீலம்புந் நிருமலி யிரண்டும்
பத்தும் ஏட்டும் பற்பல மாலையும்
விதழுர வளிந்து புதுமையல் நக்கும்
ஞாவ விளக்கம் நயம்போகக் காட்டித்
தேவுறு கவிச்சுவைத் தெள்ளற தாந்தித்
வலைறை மும்புறை வந்து முறைறை
சீய்மிறை பொறுக்குந் திருவே போற்ற
உய்வரு ஞானத் தொளியே போற்ற
நாமிசை போயிய நங்காய் போற்ற
முரிசை விளக்கும் போற்கொடு போற்ற
அறநுதல் நான்கும் அருள்வாய் போற்ற
மாறுவறு போன்னே மனியே போற்ற
உள்ளுநோ யுள்ளுநோ யுள்ளகத் திலிக்கும்
தெள்ளிய தேவான் தெளிவே போற்ற
அன்றும் போற்ற மாஷ் போற்றயேன்

நாவாள் நாயரை யடிமுடிச் சூடுப்
பல்லாள் டிசெத்துப் பரவதும் வர்மின்
ஏல்லாத் துங்பறு ரிருஸோடு தீக்கி
இழந்தவை யாவையு போய்தீ
வளர்பொரு விருமையும் வாற்றுவற்று போடுட்டே.

உரைவிவாக்கம்

கெழுமியீ - பொருந்தியா - கஷ்டப்பாக - பறையடிக்குஞ் குஹுந் தடியாக. தீதறு புலவர் நாவிலீல் ஆடு - குற்றங் தீர்ந்த கம்பர், காளமேகம், சயங்கொண்டான், சேக்கிழார் முதலாய புலவர்களது நாவாகிய தொட்டிலில் ஊசலாடி. செந்தமிழ் தீட்டிய ஏட்டினிற் ரவழ்ந்து - அறமுதனுற் பொருள்களையுஞ் சொல்லுகின்ற செந்தமிழ் எழுதிய ஏடுகளிலே தவழ்ந்து. சான்றேரு உள்ளத் தாளர்ந்தை பழகி - சான்றுண்ணமை என்னும் உயர்குண்டத்தை அனிகிலங்குப் பூண்ட பெரியோர்களது நெஞ்சமாகிய முற்றத்திலே சிறுநடை பழகி. தேன் தோய் நாளிற் செழுமொழி போழுக்கி - இறைவனது ஆசிரிந்திருநாமங்களையும் இடையறாது உச்சரித்தவிலை இனிமை தோய்ந்த சிவனடியார்களது நாவிலே செழுமை கனிந்த தேவார திருவாசகங்களாகிய மந்திர மொழிகளை இயல்பாகவே ஒழுகச் செய்து. தேன் - இனிமை, சிறுதொழில் - குற்றேவல். நெருப்பிலே சூடுபோலத் தெய்வத்தோடு கலந்தமொழி தமிழ் ஆதவின் தெய்வத் தமிழகமென்றார்.

நாப்புடைபெயரா நாளில மகைந்த காப்புடை வாழ்க்கைக் கலைப் பெருமாட்டி - சொல்லுதற்குன்னி நாவசையுமளவிலே உலகினை நடுங்கச்செப்பும் ஆணைமொழியாகிய காவல் அமைந்த வாழ்க்கைகளினை உடைய கலைச் செல்வி. சிவனடியார்களும் மெய்ப்புலவர்களும் வாய்மை மன்னர்களும் கற்பரசிகளும் தமது ஆணைமொழியால் மூவுலகையும் நடுங்கச்செப்த வரலாறுகளையெல்லாம் ஈண்டுப்பொருத்தி உணர்ந்துகொள்க. நாசித்துளையிலும் நாக்கு நுணியிலும் பேசி மயக்கும் பெண்கள் - ஆங்கிலம் இலத்தீன் முதலிய மொழியணங்குகள். ஆங்கிலக்கல்வி பொருளாழிவையும் மயக்கத்தையும் தந்து சாதி தருமத்தையுஞ் சமயவுணர்வையும் அழித்து மானம் வலிமை தூய்மை வாய்மை ஆதியவற்றை மறப்படித்து உணவு உடைகளை வேறு படுத்தி உடல் நலத்தை நீக்கிக் கமிழரை நகைத்தற்கிடமாக்கிய. கீழ்க்கையை நாக்கடிப்பாக வாய்ப்பறையறையும் ஆசிரியர் பலவகையாயும் இடித்துரைக்கின்றார். ஞானசிலாக்கம் - சிவஞானபோதம் ஞானசிரியர்களும் முதலிய ஞானரால்களாகிய விளக்குகள். ஞானசிலாக்கம் புது மயல் நீக்கி நயந்தருமென்க. இருள் - அறியானமை.

பூமியில் நாமகள் புகழ்மாலை புலவர் பாடியநூலிய சேந்தமிழ்ச்சேல்வி வழிபாடும் திருப்பள்ளியேழுச்சியும், துயிற்பத்தும், ஆசைப்பத்தும், வநுகைப்பத்தும், சேந்தமிழ்ச்சேல்வியும், ஓலப்பத்தும், முறையிடும், உய்ந்தபத்தும், போறுத்தபத்தும், அநூட்பத்தும், நயனப்பத்தும், அடைக்கலப்பத்தும், இரட்டைமணிமாலையும், போற்றித்திருவகவலும், வநுக்கமாலையும், நாமகள் கலித்துறையும், தாலாட்டும், அம்மானையும், அலங்காரமும், இழந்தவை கோண்டு வளம் பேற வாழ்தலும் என்றித்தொடக்கத்துப் பாமலர்களாலகிய நாமகள்புகழ்மாலை என்னும் சேந்தமிழ்நாலும், அந்நாற்றுப் பண்டிதை பா. பரமேசவரியார் எழுதிய உரைக்குறிப்பும் முற்றும்.

திருச்சிற்றும்பலம்.

செய்யுண் முதற்குறிப்பகாடி

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
அ		ஆ	
அங்கோட்டு	— 133	ஆக்குவான்	— 47
அஞ்சமலர்	— 109	ஆங்காரங்	— 133
அஞ்சமுயர்	— 101	ஆசையெட்டு	— 102
அஞ்சியோஞ்	— 112	ஆச்சி யழு	— 110
அஞ்சக்னீ	— 102	ஆடலு	— 104
அஞ்சதலீபுண்டத்	— 91	ஆடபோலுங்	— 44
அணிமாலை	— 71	ஆடனர்	— 10
அப்பணியுஞ்	— 62	ஆணிப்பொன்	— 113
அப்பார்	— 25	ஆதரித்த	— 111
அம்பாலைய	— 39	ஆதரிப்பார்	— 112
அம்பிகை	— 115	ஆதிநடு	— 13
அம்புவி	— 31	ஆராத	— 61
அம்பொற்	— 38	ஆராரோ	— 100
அம்மாதவச	— 134	ஆரியம்	— 104
அரன்றனீ	— 9	ஆரியமங்கை	— 108
அரும் பொனே	— 58	ஆரியமுங்	— 114
அல்லமன்	— 111	ஆரியை பெற்ற	— 112
அல்லியங்	— 84	ஆருமிர்கள்	— 101
அவியாச்	— 95	ஆவிலை	— 44
அவியாத	— 14	ஆவிக்கருங்	— 94
அழியாத	— 135	ஆவிக்கமு	— 125
அறிவுரு	— 48	ஆழித்துகில்	— 101
அற்பகத்தேழுறி	— 54	ஆள்கண்	— 105
அற்பகத்தேயன	— 55	ஆஹுகங்	— 102
அற்றகுளக்	— 61	ஆஹுபேரிரே	— 113
அன்பார்களங்	— 114	ஆனாந்	— 105
அன்பார்	— 101	ஆனீமுகன்	— 115
அன்னாக்கொடி	— 108	இ	
அன்புடை	— 8	இச்சைப்பட்	— 106
அன்றுகொட	— 47	இயற்கை யொலி	— 43
அன்னே	— 26	இல்லாமை	— 32
		இல்லா	— 109
		இளமையின்	— 51

செய்யுண் முதற்குறிப்பகாடி

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
இளமையு	— 59	என்புதோல்	— 51
இன்ன வறுமை	— 68	என்பிழை	— 59
ஏ		என்மனக்	— 33
ஏச்னோ	— 63	என்னோப்	— 25
ஏட்டிக்கு	— 104	என்றெங்று	— 46
உ		ஏ	
உடுத்தபட்	— 44	ஏடகப்பொற்	— 103
உண்டமக	— 45	ஏராருங்	— 127
உண்டுபசி	— 107	ஏர்கொண்ட	— 28
உண்டாலினி	— 107	ஏழான்று	— 134
உரைமகன்	— 48	ஏற்றமணி	— 111
உருப்பளிங்கு	— 61	ஏ	
உலகினி	— 51	ஒப்பிதழ்	— 94
உள்ளத்தா	— 71	ஒருகணப்	— 94
உள்ளத்தி	— 132	ஒருகோடி	— 63
உள்ளபெய	— 112	ஒல்காப்பெரு	— 134
உள்ளங்கவல்	— 112	ஒன்றிற்	— 132
உள்ளபொரு	— 104	ஏ	
ஒ		ஓங்கார	— 84
ஓட்டன் முகத்	— 110	ஓசையொலி	— 105
ஓாயை	— 94	ஓயாம	— 29
ஓங்னுந்துகிலும்	— 113	ஓருமிறை	— 104
ஏ		ஓவாத	— 134
எங்குநிங்கு	— 102	ஏ	
எங்குமளித்த	— 113	கச்சங்	— 68
எட்டபோலும்	— 44	கஞ்சக் தவிசுங்	— 115
எண்ணீச்	— 69	கடையமுதிற்	— 72
எண்ணெண்ண	— 108	கண்டெடுந்	— 32
எந்த மொழி	— 126	கண்ணே	— 24
எப்போதும்	— 93	கண்பாதி	— 110
எம்மொழிக்கு	— 55	கண்ணூடி	— 108
எல்லாப்பிழை	— 69	கண்ணீரீனா	— 132
எல்லாத்திசை	— 112	கந்தன் கணத்	— 111
எழுத்துவகை	— 17	கம்பனளி	— 104

செய்யுண் முதற்குறிப்பகாடி

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
கலைசேர்	— 23	கட்டுந்தொல்	— 106
கல்விக்கிரி	— 101	கூஸிபுரட்டு	— 104
கற்புடையோர்	— 109	கே	
கற்றவர்	— 52	கேட்டுமன	... 114
கற்றுண்ணயாம்	— 103	கை	
கன்மாப் பலகை	— 106	கையது	— 73
கன்விவாழு	— 45	கையின் வளை	— 110
கா		கொ	
காதரிக்க	— 16	கொஞ்சத் தீணை	— 104
காமமும்	— 50	கொஞ்சம் மதுர	— 126
காமன் கரத்	— 93	கோ	
காமன்சிலை	— 110	கோங்கரும்பு	— 44
காரஞ்சு	— 131	கோடாத	— 132
காரியமன்	— 73	கோத்தவுடல்	— 135
காரினு	— 51	கோபவிதழ்	— 109
காரே	— 92	கோலத்திரு	— 113
காலணை	— 109	கோல்வளையா	— 125
காலையினங்	— 65	கோல்கேட்ட	— 109
காவர	— 73	கீ	
காவி விழி	— 106	சங்கரன்	— 47
கீ		சஞ்சலம்	— 71
கீதக் கடல்	— 108	சந்தப்பொதி	— 125
கு		சந்தனாச் சிலம்	— 8
குடையுங்	— 92	சந்தனாச்சோலை	— 64
குணங் தரும்	— 92	சந்தனாப்பொற்	— 54
குயிலாரு	— 134	சந்தநிரைன	— 43
குழல் திருத்தி	— 18	கீ	
குன்றமெறி	— 100	கிங்களமாதி	— 111
குன்றிற்	— 126	கிந்தாமனி	— 45
கூ		கிந்தாகுலம்	— 101
கூடனாகர்	— 45	கிந்திக்குஞ்	— 132
கூத்தனுலா	— 111		
கூருமருட்	— 44		

செய்யுண் முதற்குறிப்பகாடி

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
கி		கேலாட்டு	— 115
கிரடியர்	— 113	கேலல்லாங்	— 109
கிரழிந்து	— 112	கீ	
கோராகத்திய	— 106	கொல்லப்பேண்	— 133
கிரிய நற்	— 114	கொல்லார்க்கு	— 126
கிருந்தினவு	— 135	கொன்மாமணி	— 106
கிருஷ்கக்கும்	— 126	கீ	
கிர்ஷுத்த	— 100	கோலைப்பகுங்	— 42
கிர்மன்னு	— 105	கு	
கு		குஞ்சினி	— 105
குணங்கும்	— 92	குஞ்சிப்புவிக்	— 107
கு		கு	
குட்டிப் புணைக்	— 114	தங்கசில	— 112
கு		தண்டலைபில்	— 41
செங்காந்தள்	— 44	தண்டா	— 107
செஞ்சித்தலு	— 112	தண்டாத்தமி	— 125
செஞ்சிலம்பு	— 114	தண்டாமசை	— 103
செஞ்சொற்	— 100	தண்டை	— 45
செந்தமிழ்	— 1	தண்பொடன்	— 94
செந்தமிழ்ச் செல்வி	— 100	தண்பொதி	— 45
செந்தாமரை	— 101	தவந்தருமே	— 95
செந்தர்து	— 114	தவந்தருமேராங்	— 72
செந்தர்ப்	— 35	கு	
செபுநேர்	— 47	தாடலை	— 71
செய்த	— 46	தாதுறை	— 73
செய்வினை	— 135	தாமப்பகங்	— 39
செல்லாத	— 72	தாமரை போஹு	— 91
செல்வப்	— 111	தாயுமெனைப்	— 68
கு		தாய்போல்	— 72
சேயுரா	— 57	தாவென்றிர	— 132
சேரன்குலக்	— 103	கு	
சேராயிர	— 107	திங்கட்குடை	— 107
		திங்கள்மிலை	— 102

செய்யுண் முதற்குறிப்பக்ராதி

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
திருமுத்த	— 93	தொண்டர்	— 111
திருவளர்	— 91	தொன்னுற்பா	— 106
திருவறை	— 93	ந	
திட்டங்கலை	— 101	நங்கைக்கிடம்	— 73
திட்டம்	— 114	நச்சபே	— 106
திமலர்ந்த	— 103	நஞ்சவெம்பும்	— 133
திராத	— 12	நஞ்சையரன்	— 109
ந		நஞ்சையமு	— 45
தண்டப்பிறை	— 108	நந்தா	— 100
ந		நம்புரை	— 66
தாக்குந்	— 93	நல்லுபிர	— 109
தாண்டா	— 92	நன்னால்	— 106
ந		ந	
தெய்வத்தமிழ்	— 115	நாசித்துளை	— 111
தெய்வமுணைப்	— 73	நாடியெடுத்து	— 113
தென்பொதிய	— 100	நாட்கொண்ட	— 131
தென்றல் கவரி	— 103	நாட்டும் புகழ்	— 103
தென்னன்	— 127	நாவாயிரம்	— 113
ந		நாவாரவேத்	— 113
தேம்மியழுத	— 110	நாவாலெடு	— 93
தேரா	— 26	ந	
தேவர்கள்	— 10	நிறைவாண்	— 71
தேவரிருவர்	— 113	நினைத்த	— 46
தேவாதி	— 55	ந	
தேனினும்	— 141	நீரியலு	— 108
தேனென	— 9	நீரின்மே	— 45
தேனோபாகே	— 23	நீலக்கடுவை	— 22
தேனேறு	— 42	ந	
தேனூறு	— 104	நெஞ்சகம்படி	— 50
ந		நெஞ்சத் திருந்து	— 115
தொண்டலுக்கு	— 103	நெஞ்சிரக்க	— 103
ந		ந	
தொண்டலுக்கு	— 103	நேயமலிக்தவர்	— 133

செய்யுண் முதற்குறிப்பக்ராதி

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
பங்குக்குப்	— 13	பூமணக்கும்	— 102
படிபுகழும்	— 18	பூமிக்குணில்லாப்	— 102
பட்டபணங்	— 104	பூவில் வறுமை	— 135
பண்டன்கு	— 72	பூவிற் பர	— 108
பண்டே	— 95	பூஆரிதழ்	— 109
பண்டைவளை	— 114	போ	
பண்டொரு	— 48	பேச மலர்ந்த	— 107
பண்ணு	— 65	பேசுபுகழ்	— 111
பத்தகத்தே	— 133	பேதைமைத்	— 103
பத்தித்தரு	— 108	போ	
பழுகிய	— 91	பொய்ம்மாய	— 68
பன்னிய	— 8	பொய்யாமொழி	— 105
பா		பொய்யுரைத்	— 57
பாட்டுக்குப்	— 114	பொருந்தலர்	— 58
பாட்டும் பொரு	— 103	பொருள்ளலை	— 135
பாணினும்	— 31	பொல்லாக் கல்லா	— 102
பாமாரி	— 105	பொல்லா வறுமை	— 68
பாலன் குரல்	— 110	பொல்லா விளை	— 46
பாலாந்துறை	— 110	பொன் பெற்ற	— 65
பாலிலெடு	— 53	பொன் பொதிந்த	— 12
பாவலைவன்	— 132	பொன் மகள்	— 78
பாவலர்கள்	— 106	பொன்னன மாமி	— 111
பாவேஷுநா	— 100	போ	
பாற்கட்டிலிற்	— 102	போகாத	— 95
ப		போதனை சாதனை	— 112
பென்னைப்பிறை	— 110	போற்றுங் கபாட	— 110
ப		போற்றும் முப்பா	— 22
புத்தகஞ்சேர்	— 45	போற்றும் பொரு	— 105
புத்தகத்	— 47	ம	
புத்தலர்	— 8	மங்கல மாலை	— 114
புன்மாலை	— 133	மங்கையர்	— 107
ப		மங்குலுறை	— 18
புமகள் கேள்வன்	— 91	மங்குலுறை	— 102
புமகள் கூறும்	— 93	மஞ்சன்ச	— 62

செய்யுண் முதற்குறிப்பகாடி

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
மஞ்சதவழி	— 16	முத்துப்போற்	— 44
மட்டுவிரி	— 107	முப்புர்	— 9
மணிதிகழும்	— 62	முருகோடி	— 61
மண்ணகத்தார்	— 18	முற்றுக்	— 126
மந்தரகட்டு	— 134	முன்பின்	— 113
மழிலேமட	— 72	முன்மெழுமிந்த	— 104
மழிலே	— 92	முன்வாயரும்	— 109
மருளேனு	— 29	முன்னம்	— 41
மஹநஷலே	— 52	முன்னாமினி	— 108
எ		முன்னுள	— 44
மாகலைதே	— 113	ய	
மாசற்ற	— 131	முடக்கை	— 101
மாசிலா	— 59	முலைக்குழலை	— 113
மாசதவிர்	— 108	முவர்க்கு	— 47
மாதங்க	— 94	முவாதகவை	— 13
மாயையால்	— 50	முவாத	— 53
மாயையிற்	— 59	முவேந்தர்	— 106
மாரிபோலும்	— 44	முவேந்தரும்	— 115
மாரிதாழ்	— 107	ஒ	
மாவாழ்	— 72	மெய்ப்புலவர்	— 45
மாறு	— 105	மெய்ம் முழுதும்	— 14
மானடை	— 134	மெல்லிய பா	— 111
மானேழி	— 108	ஓ	
இ		மேவேந்	— 102
மின்னவிடை	— 105	மேருமலை	— 103
மின்னவிடை	— 107	ஔ	
மின்போலும்	— 44	மைக்கட்டு	— 101
ஏ		மொ-மொ	
மீட்டிய	— 9	மொய்தாரணி	— 65
மீனேறு	— 62	மோதிக்கலக்கும்	— 69
உ		வி	
முச்சங்க	— 106	வஞ்சப்	— 68
முச்சங்கவாழ்	— 112	வஞ்சச் சமணர்	— 103
முச்சங்கப் பெரு	— 54		

செய்யுண் முதற்குறிப்பகாடி

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
வஞ்சங்	— 94	வாய்ப்பான்	— 125
வஞ்சமிலா	— 55	வாய்மை	— 65
வஞ்சியிடை	— 108	வாராத	— 30
வட்டப்பெரு	— 107	வாரிகுடித்த	— 110
வண்டரற்றும்	— 105	வார்க்குங்கும்	— 92
வண்டாடுங்	— 12	வாவென	— 65
வண்டார்	— 21	வாஞஞ்	— 69
வண்டாடுஞ்	— 40	வாணகம்போல்	— 43
வண்டிசை	— 54	வாராப்புலவர்	— 24
வண்டுவீசு	— 50	வானும் புனி	— 94
வண்ணப்	— 73	வானும் புனி	— 65
வந்தாயென்	— 131	வானுறங்கு	— 110
வம்புகள்	— 58	ஷி	
வம்மின்	— 1	விண்ணே	— 106
வரிக்கோல	— 72	வித்தைப் பெரு	— 101
வல்லங்கா	— 111	விந்துநாத	— 43
வளவியதென்	— 17	விழிக்கிள்ற	— 13
வள்ளக்	— 65	விற்காட்டி	— 91
வள்ளுவன்முப்	— 17	ஷி	
வள்ளுவர்முப்	— 45	வீடுதவஞ்	— 127
வறியவன்	— 58	வீணைசிரு	— 45
வண்ணவதிவாளோ	— 105	வெ	
வண்ணவதி	— 44	வெண்டாமசைமே	— 71
வா		வெண்டாமஹர	— 102
வெங்தாபம்	— 101	வெங்தாபம்	— 101
வெய்யபினி	— 45	வெய்யபினி	— 45
வெள்ளமூம்	— 102	வெள்ளமூம்	— 102
வெள்ளைக்கலை	— 101	வெள்ளைக்கலை	— 101
வெள்ளைக் கலையாளே	— 100	வெள்ளைக் கலையாளே	— 100
வெள்ளைக்கலைபொழி	— 105	வெள்ளைக்கலைபொழி	— 105
வே		வே	
வேதமருமி	— 107	வேதமருமி	— 107
வேப் போறுங்	— 44	வேப் போறுங்	— 44
வேலை நெடுங்கண்	— 109	வேலை நெடுங்கண்	— 109
வேலெல்லாம்	— 109	வேலெல்லாம்	— 109

இலக்குமி தோத்திரம்

இலக்குமி தோத்திரம்

காப்பு

வாட்டு மிடியு மனவருத்த மும்மாறத்
தோட்டுச்செங் தாமரையா இயுகழ் — பாட்டிற
கருதிடத் தாணீயுங் கலைத்தமிழ்தேர் மானி
மருதிடத்தா ஸீடு வரம்.

தன்மாமி யார்பாத் தழைக்கத் தமிழ்ரியா
வென்ன வினும்வங் திருப்பாளே — பொன்னாரு
முண்டகத்தா வைவிஞ் முதுமறைநான் குஞ்சொன்ன
வண்டமிழ்தேர் வெண்கமல மான்.

பதிகம்

கார்கொண்ட மேரிக் கரங்கொண்ட கேமியங்
கடவுளும் புத்தேளிருங்
கால்கொண்டு பணிகாணி கைக்கொண்டு மந்தரக்
கற்கொண்டு கடையுமெல்லை
ஏர்கொண்ட வாரிதி யிடங்கொண் டெழுந்தஙல்
லெழில் கொண்ட பொன்னன்னமே
என்கொண்ட பலகோடி புயிர்கள்யா வையுந்தந்தும்
இளமைகொண் டிடுமென்னையே
பேர்கொண்ட கலியெனும் பேய்கொண்ட நாடொறும்
பெரிதுமச் சுறவுகொண்ட
பிள்ளைபா லின்னமுங் தயைகொண்டி டாயெனிற்
பேரருட் கழகாகுமோ
சிர்கொண்ட நன்றிதீச் செல்வியே யுன்னுடைய
திருவருள் கொடுத்தானுவாய்
செங்கணைடு மாலுரமு மன்பரக முங்குடிகொள்
செம்பதும மலர்வல்லியே.

1.

காரன்ன கூந்தலும் மதியன்ன வதனமுங்
கமலயன விழியினைகளுங்
கழுகன்ன கந்தரமும் வேயன்ன தோனுமிரு
கமலமொட் டன்னதனமும்
நீரன்ன கடையுமொடு ஸிர்மின்னன்ன விடையுமள
நித்தியகல் யாணியெங்கும்
நிறையருட் பூரணி யாரணி காரணி
நீடுபுகழ் நாராயணி
ஆரென்ன சொல்லியென் நீமன்னு முயிர்தமக்
கன்னையன் ரேஞ்சு னுமுன்
அடியனன் ரேஞ்சென்னை மிடியனென் ரேதினுன்
அகிலோக கழுஷிறாந்த
சீரென்ன வாய்விடுந் துவரன்ன வாய்வின்டு
செப்புன்ன வரியபொருளே
செங்கணைடு மாலுரமு மன்பரக முங்குடிகொள்
செம்பதும மலர்வல்லியே.

2.

அந்துண்ட நெல்வெளக் களிறுண்ட களியென்ன
ஜூகோ மிடியுண்டுகான்
அலையுண்டு தனிகரா லிடியுண்டு வையுண்
டடங்காத கவலையுண்டாய்
வெந்துண்டி யின்றியெத் தனைகால முழலுவேன்
விரையுண்டு புகையுண்டுபூ
ஹேயுண்டு நறுவுண்டு கரியவண் டினகின்று
வெறிகொண்டு பாடுகுழலாய்
சங்துண்டு கச்சினிற் றனையுண்ட விருதனத்
தையலே யடியனெற்குத்
தனமுண்டு படவுளத் தயையுமுன் டோவெனத்
தரளமுண் டுன்வாயினிற்
சிங்துண்டு போமென்று வாய்வின் டிடாயினிச்
சிறியனுக் காருண்டுகாண்
செங்கணைடு மாலுரமு மன்பரக முங்குடிகொள்
செம்பதும மலர்வல்லியே.

3.

கண்ணென்றும் இனியழக் கனியென்று பாலென்று
கழையென்றும் இன்னமுதமே
காணென்று மொழிமொழிக் கன்னியே யுன்னுடைய
கமலசெஞ்சு சரணமன்றி
உண்டென் றிருப்பதினி யொன்றில்லை யுலகொள்
மொன்றுகி யன்றுகியே
உருவாகி யருவாகி யொளியாகி வெளியான
வலவாத சுகவாரியே
வண்டென்று வேலென்று வாளென் றுறைக்குமிரு
வாரீச நயனமங்காய்
வாதொன்று மிடியொன்று மாய்வுண்டு போகநீ
வாவென் றென்க்குவானான்
தெண்டன் புரிந்தென்று சிந்தைகோய் தீருவேன்
செப்புவா யப்பிலுறையுஞ்
செங்கணெடு மாலுரமு மன்பரக முங்குடிகொள்
செம்பதும மலர்வல்லியே.

4.

ஓராயி ரந்தளத் தாமரைத் தலைகினு
நலகம்ப ஸ்தைத்திடுவதும்
உவணகே தனனுலகு திதிசெய்வ தும்பரன்
ஒடுக்குவது மும்பர்தலைவன்
சூரையிருங் தரச செய்வதுங் கல்வியிற்
நேசினிற் றீரமதனிற்
திருவினல் ஸருளினிற் கொடையினிற் புகழினிற்
செப்புபெரி யோராவதும்
பேரா யிரம்பெற்ற வாரனங் கேயுனது
பேரருள் படைத்தல்லவோ
பேசுமிப் புடவியிற் கண்கண்ட தெய்வமென்
பெருமாட்டி நீயல்லையோ
தேரா திருந்தவிச் சிறியேனை யாஞ்சுவாய்
திருவடிக் கப்பயமடயம்
செங்கணெடு மாலுரமு மன்பரக முங்குடிகொள்
செம்பதும மலர்வல்லியே.

5.

புங்கையூழ் விளைதங்த சமுசார பந்தத்தில்
முழுகியுன் மருகனு
முருகனை யடைந்தெனது முட்டினை யறைந்துதவிர்
முதல்வென் றேனங்கவன்
தங்கையோ யாசகப் பித்தனென் ரூய்ளீ
சமுசார மோவிரண்டு
சங்கட மெனக்குன்னி ஹம்பெரி துனக்குநான்
தரவசதி யொன்றுமில்லை
பந்தனை யறுக்குநற் பாமாலை யலதுபொற்
பணிமாலை யில்லையென்கைப்
பற்றுவேல் பற்றுமேற் பற்றெறன்ன வோர்காச
பற்றுதெனக் கழித்துச்
சிந்தைகுடி கொண்டதிரு வேயைனை யடைந்தனன்
தீருவகுள் கொடுத்தாஞ்சுவாய்
செங்கணெடு மாலுரமு மன்பரக முங்குடிகொள்
செம்பதும மலர்வல்லியே.

6.

ஆனல்ல நல்லவைங் தருவல்ல மணியல்ல
வழியாத கல்வியல்ல
அமரர்பெரு வாழ்வல்ல வவருண்ணு மழுதமல்ல
வாடையா பரணமல்ல
வானல்ல மண்ணல்ல மறைநாவன் வாழ்வல்ல
வைகுந்த வரசமல்ல
வடிவல்ல மடியாத வயதல்ல வுன்னுடைய
மாரடியி லத்துவிதமாய்த்
தானல்ல நானல்ல வென்னுமொரு நிலையல்ல
சான்வயிறு தூர்க்கவேதேன்
தாவென்ன வீகிலாய் சேயல்ல ஞேவெனது
தாயல்லையோ நீநறுங்
தேனல்ல சுவைமொழிச் செல்வியே கட்கடை
திறங்குசற் றருள்செய்குவாய்
செங்கணெடு மாலுரமு மன்பரக முங்குடிகொள்
செம்பதும மலர்வல்லியே.

7.

வல்லியம் நாய்கரடி கண்மர வங்கழுது
 வாழ்கின்ற வடவிதன்கை மாடமா விகையோடு கூடகோ புசைடு
 மாங்கர மாக்கிவைப்பாய் சொல்லியம் சொல்லியம்
 சொல்லியம் பாழுடர் ஞானப்ர சங்கம்மை
 சொரியவைப் பாய்தெருவினிற் சோற்றுக் கலைந்தோரை யெவ்வளக் மூம்பதங்
 தொழுமன்ன ராக்கிவைப்பாய் பல்லிய மூழங்கிடப் பவனிவங் தோரோடு
 பற்றியா சிக்கவைப்பாய் பாவலர்கள் புகழுநன் நகரினைக் கழுதையேய்
 பாழாக மாற்றிவைப்பாய் செல்வியுன் னுடலுக் கெல்லைடன் டோசொலச்
 சிறியனுக் கறிவுமுன்டோ செங்கணைடு மாலுரமு மன்பரக முங்குடிகோள்
 செம்பதும மலர்வல்லியே.

8.

மும்மைநற் பொருடம்மி னுடுங்ற நீவரின் முதல்வரும்
 முதல்வரும் கடையும்வரும் முத்தியுங் கைவசும் பத்திசெய் முனிவரும்
 முடிமன்ன ரும்முன்னுவ தம்மைநின் னருளின்றி முடிவரு தொடியா
 வரும்புகழ்படைத்த பேரும் அவனியில் கடைப்பின் மெனப்படுவ ரன்னேர
 யடையாது நீவிலகினால் இம்மையிலை மற்றமையிலை யென்னில்மற்
 றினமில்லை சனமில்லையால் ஸன்றதா யென்னினு மடித்துத் துரத்திடுவ
 ளின்பமனை வியுமிகழுவாள் செம்மையுல சூயிர்களுக் குயிராகி நிற்குமொரு
 தெய்வமுனை யன்றியுன்டோ செங்கணைடு மாலுரமு மன்பரக முங்குடிகோள்
 செம்பதும மலர்வல்லியே.

9.

உள்ளப் பேருங்கவலை யெல்லா முரைக்கவெற்
 கொருகோடி நாவில்லைகான் தோ துணர்க்கெனைத் தேற்றுவோ வன்மனத்
 தொகுசிறி திரக்கமில்லை பின்னைக் கிரங்காத கண்ணெஞ்சி யென்றுணைப்
 பேசவோரு. பேருமில்லை பேற்றுமிலை யுன்னன்பருக்
 கள்ளிச் சொரிந்துழிச் சிந்துண்ட யிச்சிலெனு
 மடியனுக் கமையுமநளாய் அந்தா மறைத்துவி யன்னமே மறைநாலு
 மறியாத பொரிமஞ்சலையே தெள்ளித் தெளித்தசெங் தேனேகல் முதமே
 சிந்தா மனிக்குவியலே செங்கணைடு மாலுரமு மன்பரக முங்குடிகோள்
 செம்பதும மலர்வல்லியே.

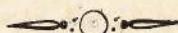
10.

மானே மடமயி லேயிலை பாடிடு மாங்குயிலே
 தேனே நவமனி யேமிடி நோய்தவிர் தெள்ளமுதே
 வானே முதலெங்கு மாயவ னேயிவ் வறுமையினி
 நானே பொறுக்கலன் வந்தாள்செங் தாமரை நாயகியே.

துறப்பு: உருதிரோற்காரியாண்டு உண்டான வறுமைப்பினியை கீக்கி
 முறஞும்படி வேண்டிப் பாடப்பட்டது இப்பதிகம்.

மிழு திருத்தம்

பக்கம்	வரி	மிழு	திருத்தம்
4	22	நாண்மை	நான்மை
9	11	சிந்தனை	சிரந்தனை
13	21	காவலரும்	காவாருந்
28	24	நீத்திலங்குடி	நீத்திலங்
29	28	புனவேறு	புனலேறு
63	6	வழங்குவதுமுன்	வழங்குவதுன்
65	31	உரைப்பதுபோன்	உரைப்பதுபோல
66	2	வாழியென்று	வாழியென்றே
71	21	அனிகள்	அனிகள்
71	22	அம்புப்பம்பொற்	அம்புயப்பொற்
73	18	போதுரை	போதுறை
91	23	சலங்கவழித்	சலங்களழித்
93	14	யெளிர்	யொளிர்
99	16	நிலைபெற்ற	நிலையற்ற
101	11	கலைத்தமிழ்த்தேர்	கலைத்தமிழ்தேர்
101	18	தெள்ளமுதே	தெள்ளமுதே
101	20	ஞானங்களி	ஞானமருள்
103	18	நல்லமுது	நல்லமுத
109	8	சிந்திடவே	சிந்திடுமே
114	15	தெய்வனி	தெய்வமணி
116	10	கரம்பிடித்த	கரம்பிடித்த

குறிப்பு :— நாலைப் படிக்கத் தொடங்குமுன்பு மிழுகளைத் திருத்திக் கொள்க.

199

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aayanganham.org